

EØS-tillegget

ISSN 1022-9310

Nr. 37

til De Europeiske Fellesskaps
Tidende

4. årgang

4.9.1997

I EØS-ORGANER

1. EØS-rådet

2. EØS-komiteen

97/EØS/37/01

EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) 1

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1441/95 av 26. juni 1995 om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 2

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1442/95 av 26. juni 1995 om endring av vedlegg I, II, III og IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 6

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1798/95 av 25. juli 1995 om endring av vedlegg IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 11

97/EØS/37/02

EØS-komiteens beslutning nr. 22/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg VII (Gjensidig godkjenning av yrkeskvalifikasjoner) 14

Kommisjonsdirektiv 95/43/EF av 20. juli 1995 om endring av vedlegg C og D til rådsdirektiv 92/51/EØF om annen generelle ordning for godkjenning av yrkeskompetansegivende utdanning som supplement til direktiv 89/48/EØF 15

97/EØS/37/03

EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport) 30

Rådsforordning (EF) nr. 2819/95 av 5. desember 1995 om endring av forordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier 32

Rådsforordning (EF) nr. 1356/96 av 8. juli 1996 om felles regler for gods- eller persontransport på innlandsvassveggar mellom medlemsstatane med sikte på å verkeleggjere retten til å yte slike transporttenester 34

Rådsforordning (EF) nr. 2254/96 av 19. november 1996 om endring av forordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier 36

	Rådsforordning (EF) nr. 2255/96 av 19. november 1996 om endring av forordning (EØF) nr. 1107/70 om støtte til transport med jernbane, på vei og innlands vannvei	38
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 2310/96 av 2. desember 1996 om endring av rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 med omsyn til vilkåra for å ta i bruk ny skyvebåtkapasitet i fart på innlandsvassveggar	40
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 2326/96 av 4. desember 1996 om tildeling for 1996 av fellesskapstilskotet og tilskotet frå dei aktuelle medlemsstatane til dei opphoggingsfonda som er nemnde i rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier	41
	Rådskonferens 96/50/EF av 23. juli 1996 om harmonisering av vilkårene for ervervelse av nasjonale skipsførersertifikater for transport av gods og passasjerer på innlands vannveier i Fellesskapet	43
	Rådskonferens 96/75/EF av 19. november 1996 om befraktningsordninger og fastsettelse av fraktrater i innenlands og internasjonal godstransport på innlands vannveier i Fellesskapet	52
97/EØS/37/04	EØS-komiteens beslutning nr. 24/97 av 6. mai 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport)	55
	Rådskonferens 96/53/EF av 25. juli 1996 om fastsettelse av største tillatte dimensjoner i innenlands og internasjonal trafikk og av største tillatte totalvekt i internasjonal trafikk for visse veigående kjøretøyer i Fellesskapet	56
97/EØS/37/05	EØS-komiteens beslutning nr. 25/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport)	74
	Rådskonferens 96/48/EF av 23. juli 1996 om samtrafikken i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog	75
97/EØS/37/06	EØS-komiteens beslutning nr. 26/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)	95
	Kommisjonsvedtak av 26. november 1996 om fastsettelse av miljøkriterier for tildeling av fellesskapsmiljømerket til kjøleskap	96
97/EØS/37/07	EØS-komiteens beslutning nr. 27/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)	100
	Rådskonferens 96/61/EF av 24. september 1996 om integrert forebygging og begrenning av forurensning	101
97/EØS/37/08	EØS-komiteens beslutning nr. 28/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)	116
	Rådskonferens 96/59/EF av 16. september 1996 om disponering av polyklorerte bifenyler og polyklorerte terfenyler (PCB og PCT)	117

97/EØS/37/09	EØS-komiteens beslutning nr. 29/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) 123
	Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF av 29. juni 1995 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser 124
	Kommisjonsrekommendasjon av 8. juni 1995 om forbedring av sikkerheten til eksisterende heiser 159
97/EØS/37/10	EØS-komiteens beslutning nr. 30/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) 161
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 2796/95 av 4. desember 1995 om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 162
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 2804/95 av 5. desember 1995 om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 166
97/EØS/37/11	EØS-komiteens beslutning nr. 31/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) 168
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 281/96 av 14. februar 1996 om endring av vedlegg I og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 169
97/EØS/37/12	EØS-komiteens beslutning nr. 32/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) 172
	Kommisjonsforordning (EF) nr. 282/96 av 14. februar 1996 om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse 173

3. Parlamentarikerkomiteen for EØS

4. Den rådgivende komité for EØS

II EFTA-ORGANER

1. EFTA-statenes faste komité

2. EFTAs overvåkningsorgan

3. EFTA-domstolen

III EF-ORGANER

1. Rådet

2. Kommisjonen

Forhåndsmelding om en foretakssammenslutning -
(Sak nr. IV/M.960 - Frantschach/MMP/Celulozy Swiecie) 177

Forhåndsmelding om en foretakssammenslutning -
(Sak nr. IV/M.961 - Frantschach/Bischof+Klein/F+B Verpackungen) 178

3. Domstolen

EØS-ORGANER

EØS-KOMITEENS

EØS-KOMITEENS BESLUTNING

97/EØS/37/01

nr. 21/97
av 2. mai 1997

om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering)

EØS-KOMITEEN HAR -

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg II er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 68/95 av 15. desember 1995⁽¹⁾.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1441/95 av 26. juni 1995 om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1442/95 av 26. juni 1995 om endring av vedlegg I, II, III og IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽³⁾ skal innlemmes i avtalen.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1798/95 av 25. juli 1995 om endring av vedlegg IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽⁴⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:

Utferdiget i Brussel, 2. mai 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 57 av 7.3.1996, s. 33, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 11 av 7.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 22.

⁽³⁾ EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 26.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 174 av 26.7.1995, s. 20.

Artikkel 1

I avtalens vedlegg II kapittel XIII nr. 14 (rådsforordning (EØF) nr. 2377/90) skal nye strekpunkter lyde:

- “- **395 R 1441:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 1441/95 av 26. juni 1995 (EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 22),
- **395 R 1442:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 1442/95 av 26. juni 1995 (EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 26),
- **395 R 1798:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 1798/95 av 25. juli 1995 (EFT nr. L 174 av 26.7.1995, s. 20).”

Artikkel 2

Teksten til kommisjonsforordning (EF) nr. 1441/95, kommisjonsforordning (EF) nr. 1442/95 og kommisjonsforordning (EF) nr. 1798/95 på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 5. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 1441/95

av 26. juni 1995

om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)

(Tekst som er relevant for EØS)

KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 1102/95⁽²⁾, særleg artikkel 6, 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtane:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i lever eller nyrene.

Levra og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdier for muskel- eller feittvev.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdier for egg, mjølk eller honning.

Sarafloxacin bør førast opp i vedlegg I til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Oksytocin bør førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør dexametason førast opp i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør det tidsrommet som dei mellombels maksimumsgrensene fastsette i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90 er gyldige for, lengjast for oxfendazol, febantel, fenbendazol og triclabendazol.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Utvalet for tilpassing til den tekniske utviklinga av direktiv om fjerning av tekniske handelshindringar på området veterinærpreparat -

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 22, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

⁽²⁾ TEF nr. L 110 av 17.5.1995, s. 9.

⁽³⁾ TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

⁽⁴⁾ TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 2****Artikkel 1**

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Vedlegg I, II og III til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 26. juni 1995.

For Kommissjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommissjonen

VEDLEGG

I forordning (EØF) nr. 2377/90 vert det gjort følgjande endringar:

A. I vedlegg I vert det gjort følgjande endring:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal nytt nr. 1.2.3.2 lyde:

1.2. Antibiotika

1.2.3. Kinoloner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.3.2. Sarafloxacin	Sarafloxacin	Kyllinger	100 mg/kg 10 mg/kg	Lever Fett + hud»	

B. I vedlegg II vert det gjort følgjande endring:

Under overskrifta «2. Organiske forbindelser» skal nytt nr. 2.16 lyde:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
«2.16. Oksytocin	Alle pattedyr som brukes til produksjon av næringsmidler »	

C. I vedlegg III vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «2. Parasittmidler» skal nr. 2.1.1.1-2.1.1.4 lyde:

2.1. Midler som virker på endoparasitter

2.1.1. Benzimidazoler og pro-benzimidazoler

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«2.1.1.1. Febantel	Samlet restmengde av oxfendazol, oxfendazolsulfon og fenbendazol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	1 000 mg/kg 10 mg/kg 10 mg/kg	Lever Muskler, nyrer, fett Melk	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997 MRL gjelder alle restmengder av febantel, fenbendazol og oxfendazol
2.1.1.2. Fenbendazol	Samlet restmengde av oxfendazol, oxfendazolsulfon og fenbendazol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	1 000 mg/kg 10 mg/kg 10 mg/kg	Lever Muskler, nyrer, fett Melk	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997 MRL gjelder alle restmengder av febantel, fenbendazol og oxfendazol

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
2.1.1.3. Oxfendazol	Samlet restmengde av oxfendazol, oxfendazolsulfon og fenbendazol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	1 000 mg/kg 10 mg/kg 10 mg/kg	Lever Muskler, nyrer, fett Melk	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997 MRL gjelder alle restmengder av febantel, fenbendazol og oxfendazol
2.1.1.4. Triclabendazol	Summen av ekstraherbare restmengder som kan oksideres til keto-triclabendazol	Storfe, sauer	150 mg/kg 50 mg/kg	Muskler, lever, nyrer Fett	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997»

Under overskrifta «4. Kortikoider» skal nytt nr. 4.2.1 lyde:

4.1. Glukokortikoider

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«4.2.1. Dexametason	Dexametason	Storfe, svin, dyr av hestefamilien Storfe	2,5 mg/kg 0,5 mg/kg 0,3 mg/kg	Lever Muskler, nyrer Melk	Midlertidige MRL utløper 1. januar 1997»

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 1442/95

av 26. juni 1995

om endring av vedlegg I, II, III og IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)

(Tekst som er relevant for EØS)

KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 1441/95⁽²⁾, særleg artikkel 6, 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtane:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levra eller nyrene. Levra og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdiar for muskel- eller feittvev.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 143 av 27.6.1995, s. 26, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

⁽²⁾ TEF nr. L 143 av 27.6.1995, s. 22.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdiar for egg, mjølk eller honning.

Carazolol, diazinon og spiramycin (gjeld storfe og kjuklingar) bør førast opp i vedlegg I til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Lecirelin, natriumdiklorisocyanurat, dinoprostrometamin, saltsyre, eplesyre, l-vinsyre med tilhøyrande ein- og tobasiske natrium-, kalium- og kalsiumsalt, benzylalkohol, etanol og n-butanol bør førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør danofloxacin og erytromycin førast opp i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør det tidsrommet som dei mellombels maksimumsgrensene fastsette i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90 er gyldige for, lengjast for tylosin og spiramycin (gjeld svin).

Det har synt seg at det ikkje kan fastsetjast ei maksimumsgrense for restmengder av furazolidon, fordi alle restmengder av dette stoffet i næringsmiddel av animalsk opphav er helsefarlege for forbrukaren. Difor bør furazolidon førast opp i vedlegg IV til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Utvalet for tilpassing til den tekniske utviklinga av direktiv om fjerning av tekniske handelshindringar på området veterinærpreparat -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

⁽³⁾ TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

⁽⁴⁾ TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

Artikkel 1

Vedlegg I, II, III og IV til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fællesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 26. juni 1995.

For Kommissjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommissjonen

VEDLEGG

I forordning (EØF) nr. 2377/90 vert det gjort følgjande endringar:

A. I vedlegg I vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal nytt nr. 1.2.4.3 lyde:

1.2. Antibiotika

1.2.4. Makrolider

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.4.3. Spiramycin	Summen av spiramycin og neospiramycin	Storfe	300 mg/kg 200 mg/kg 200 mg/kg	Lever, nyrer, fett Muskler Melk	
		Kyllinger	400 mg/kg 300 mg/kg 200 mg/kg	Lever Fett + hud Muskler»	

Under overskrifta «2. Parasittmidler» skal nytt nr. 2.2.3.1 lyde:

2.2. Midler som virker på ektoparasitter

2.2.3. Organiske fosfatforbindelser

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«2.2.3.1. Diazinon	Diazinon	Storfe, sauer, geiter, svin	700 mg/kg 20 mg/kg	Fett Nyrer, lever, muskler	
		Storfe, sauer, geiter	20 mg/kg	Melk»	

Under overskrifta «3. Midler som virker på nervesystemet» skal nytt nr. 3.2.1.1 lyde:

3.2. Midler som virker på det autonome nervesystemet

3.2.1. Anti-adrenerger

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«3.2.1.1. Carazolol	Carazolol	Svin	25 mg/kg 5 mg/kg	Lever, nyrer Muskler, fett + hud»	

B. I vedlegg II vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «1. Uorganiske kjemiske forbindelser» skal nytt nr. 1.6 og 1.7 lyde:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
« 1.6. Saltsyre 1.7. Natriumdiklorisocyanurat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler Storfe, sauer, geiter	Til bruk som hjelpestoff Bare til lokal bruk»

Under overskrifta «2. Organiske forbindelser» skal nytt nr. 2.20-2.26 lyde:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
« 2.20. Lecirelin 2.21. Dinoprosttrometamin 2.22. Eplesyre 2.23. L-vinsyre og dens en- og tobasiske natrium-, kalium- og kalsiumsalter 2.24. Benzylalkohol 2.25. Etanol 2.26. N-butanol	Storfe, dyr av hestefamilien, kaniner Alle pattedyr Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	Til bruk som hjelpestoff Til bruk som hjelpestoff Til bruk som hjelpestoff Til bruk som hjelpestoff Til bruk som hjelpestoff »

C. I vedlegg III vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal nr. 1.2.2.1 og 1.2.2.2 og nytt nr. 1.2.2.3 og 1.2.4.1 lyde:

1.2. Antibiotika

1.2.2. Makrolider

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.2.1. Spiramycin	Spiramycin	Svin	600 mg/kg 300 mg/kg 200 mg/kg	Lever Nyrer, muskler Fett	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997. MRL gjelder alle mikrobiologisk virksomme restmengder uttrykt som spiramycin-ekvivalent
1.2.2.2. Tylosin	Tylosin	Storfe, svin, fjørfe Storfe	100 mg/kg 50 mg/kg	Muskler, lever, nyrer Melk	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997
1.2.2.3. Erytromycin	Erytromycin	Storfe, sauer, svin, fjørfe Storfe, sauer Fjørfe	400 mg/kg 40 mg/kg 200 mg/kg	Lever, nyrer, muskler, fett Melk Egg	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997. MRL gjelder alle mikrobiologisk virksomme restmengder uttrykt som erytromycin-ekvivalent

1.2.4. Kinoloner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.4.1. Danofloxacin	Danofloxacin	Storfe	900 mg/kg 500 mg/kg 300 mg/kg 200 mg/kg	Lever Nyrer Muskler Fett	Midlertidige MRL utløper 1. juli 1997»
		Kyllinger	1 200 mg/kg 600 mg/kg 300 mg/kg	Lever, nyrer Fett + hud Muskler	

D. I vedlegg IV vert det gjort følgjande endring:

Under «Liste over farmakologisk virksomme stoffer der det ikke kan fastsettes maksimumsgrenser », skal nytt nr. 5 lyde:

«5. Furazolidon»

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 1798/95**av 25. juli 1995****om endring av vedlegg IV til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 1442/95⁽²⁾, særleg artikkel 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtane:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levera eller nyrene. Levera og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdier for muskel- eller feittvev.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdier for egg, mjølk eller honning.

Det har synt seg at det ikkje kan fastsetjast ei maksimumsgrense for restmengder av dimetridazol, fordi alle restmengder av dette stoffet i næringsmiddel av animalsk opphav er helsefarlege for forbrukaren. Difor bør dimetridazol førast opp i vedlegg IV til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 8 i forordning (EØF) nr. 2377/90, er utkastet til tiltak som skal gjerast, vorte lagt fram for Utvalet for tilpassing til den tekniske utviklinga av direktiv om fjerning av tekniske handelshindringar på området veterinærpreparat. Utvalet har ikkje kunna gje noka fråsegn, og difor har Kommissjonen gjort framlegg for Rådet om tiltak som skal gjerast.

Rådet har ikkje teke noka avgjerd eller forkasta dei framlagde tiltaka med vanleg fleirtal innan den fastsette fristen på tre månader. Difor ligg det på Kommissjonen å vedta tiltaka -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 174 av 26.7.1995, s. 20, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

(²) TEF nr. L 143 av 27.6.1995, s. 26.

(³) TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

(⁴) TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

Artikkel 1

Vedlegg IV til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 25. juli 1995.

For Kommisjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommisjonen

VEDLEGG

I vedlegg IV vert det gjort følgjande endring:

Under «Liste over farmakologisk virksomme stoffer der det ikke kan fastsettes maksimumsgrenser», skal nytt nr. 5 lyde:

«5. Dimetridazol»

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/02**

nr. 22/97
av 30. april 1997

om endring av EØS-avtalens vedlegg VII (Gjensidig godkjenning av yrkeskvalifikasjoner)

EØS-KOMITEEN HAR -

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg VII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 25/94 av 2. desember 1994⁽¹⁾.

Kommisjonsdirektiv 95/43/EF av 20. juli 1995 om endring av vedlegg C og D til rådsdirektiv 92/51/EØF om annen generelle ordning for godkjenning av yrkeskompetansegivende utdanning som supplement til direktiv 89/48/EØF⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg VII nr. 1a (rådsdirektiv 92/51/EØF) skal nytt strekpunkt lyde:

“- **395 L 0043:** Kommisjonsdirektiv 95/43/EF av 20. juli 1995 (EFT nr. L 184 av 3.8.1995, s. 21).”

Artikkel 2

I avtalens vedlegg VII nr. 1a (rådsdirektiv 92/51/EØF) gjøres følgende endringer i tilpasning b) og c) :

- (i) teksten til tilpasning b) a) utgår,
- (ii) i tilpasning b) b) utgår overskriften “I Østerrike” og den tilhørende bestemmelse,
- (iii) i tilpasning b) d) utgår overskriften “I Østerrike” og den tilhørende bestemmelse,
- (iv) i tilpasning c) erstattes ordene “kommisjonsdirektiv 94/38/EF” med “kommisjonsdirektiv 95/43/EF”.

Artikkel 3

Teksten til kommisjonsdirektiv 95/43/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 4

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 5

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 339 av 29.12.1994, s. 84, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 53 av 29.12.1994, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 184 av 3.8.1995, s. 21.

KOMMISJONSDIREKTIV 95/43/EF**av 20. juli 1995****om endring av vedlegg C og D til rådsdirektiv 92/51/EØF om annen generelle ordning for godkjenning av yrkeskompetansegivende utdanning som supplement til direktiv 89/48/EØF(*)****(Tekst som er relevant for EØS)****KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESSKAP HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

under henvisning til rådsdirektiv 92/51/EØF av 18. juni 1992 om annen generelle ordning for godkjenning av yrkeskompetansegivende utdanning som supplement til direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾, endret ved kommisjonsdirektiv 94/38/EF⁽²⁾, særlig artikkel 15, og

ut fra følgende betraktninger:

Når Kommisjonen vurderer en begrunnet anmodning om å tilføye en utdanningsform til listen i vedlegg C eller D, skal den i henhold til artikkel 15 nr. 2 i direktiv 92/51/EØF særlig undersøke om det kvalifikasjonsbevis som oppnås gjennom den aktuelle utdanning, sikrer innehaveren en yrkeskompetansegivende utdanning på nivå med den postgymnasiale utdanning som er nevnt under i) i direktivets artikkel 1 bokstav a) første ledd annet strekpunkt, og tilsvarende ansvar og oppgaver.

Den nederlandske regjering har kommet med begrunnede anmodninger om endring av vedlegg C og D til direktiv 92/51/EØF, og den østerrikske regjering har kommet med en begrunnet anmodning om endring av vedlegg D.

Særlig de utdanningsformer som skal tilføyes listen i vedlegg C til direktiv 92/51/EØF for Nederlands vedkommende, er sammenlignbare med dem som allerede er oppført i vedlegget, når det gjelder struktur og lengde samt det ansvars- og oppgavenivå de sikrer innehaveren.

I samsvar med artikkel 2 i direktiv 92/51/EØF får bestemmelsene i dette direktiv ikke anvendelse på virksomhet som omfattes av ett av direktivene oppført i vedlegg A, herunder direktivene som

får anvendelse på utøvelse som lønnstaker av virksomhetene oppført i vedlegg B, selv om en borger i en medlemsstat har fullført ett av utdanningsalternativene «med særegen struktur» nevnt i vedlegg D.

Særlig de utdanningsformer som skal tilføyes listen i vedlegg D til direktiv 92/51/EØF for Nederlands og Østerrikes vedkommende, er med hensyn til struktur og lengde sammenlignbare med enkelte utdanningsformer i vedlegg C og med noen utdanningsformer som allerede er nevnt i vedlegg D, og de er alle kjennetegnet ved at de har en varighet på minst 13 år.

I samsvar med artikkel 17 nr. 2 i direktiv 92/51/EØF og for å styrke den generelle ordningens effektivitet bør de medlemsstater som har utdanningsformer som er oppført i vedlegg D, oversende listen over de aktuelle diplomer til Kommisjonen og de øvrige medlemsstater.

For å gjøre vedlegg C og D til direktiv 92/51/EØF mer leservennlige bør listene med endringer kunngjøres.

Tiltakene fastsatt i dette direktiv er i samsvar med uttalelse fra komiteen nedsatt ved artikkel 15 i direktiv 92/51/EØF -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:**Artikkel 1**

Vedlegg C og D til direktiv 92/51/EØF endres i samsvar vedlegg I til dette direktiv.

Artikkel 2

Den endrede listen over utdanningsformer nevnt i vedlegg C og D til direktiv 92/51/EØF er oppført i vedlegg II til dette direktiv.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 184 av 3.8.1995, s. 21, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 22/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg VII (Gjensidig godkjenning av yrkeskvalifikasjoner), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europiske Fellesskaps Tidende.

(¹) EFT nr. L 209 av 24.7.1992, s. 25.

(²) EFT nr. L 217 av 23.8.1994, s. 8.

Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal vedta de lover og forskrifter som er nødvendig for å etterkomme dette direktiv, innen 31. oktober 1995. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 4

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Utferdiget i Brussel, 20. juli 1995.

For Kommisjonen

Mario MONTI

Medlem av Kommisjonen

VEDLEGG I

A. I vedlegg C gjøres følgende endringer:

1. a) I nr. 1. «Paramedisinsk og sosialpedagogisk utdanning» tilføyes følgende strekpunkt etter overskriften «I Luxembourg» siste strekpunkt «barnepedagog (éducateur/trice)»:

«i Nederland:

- veterinærassistent (“dierenartassistent”).

- b) I nr. 1. «Paramedisinsk og sosialpedagogisk utdanning» tilføyes følgende strekpunkt etter siste strekpunkt i overskriften «som innebærer en samlet utdanningstid på minst 13 år og omfatter»:

«- eller når det gjelder veterinærassistent (“dierenartassistent”) i Nederland, tre års yrkesutdanning ved en fagskole (“MBO”-ordningen) eller alternativt tre års yrkesutdanning i den kombinerte lærlingeordningen (“LLW”), som begge avsluttes med eksamen.»

2. a) I nr. 3 «Maritime yrker» bokstav a) «Sjøtransport» tilføyes følgende strekpunkt under overskriften «I Nederland»:

«- VTS-tjenestemann (“VTS-functionaris”).

- b) I nr. 3 «Maritime yrker» bokstav a) «Sjøtransport» erstattes strekpunktet «- i Nederland, 14 års utdanning, hvorav minst to år ved en fagskole, supplert med en ettårig praktikantperiode.» under overskriften «som innebærer følgende utdanning», med følgende strekpunkt:

«- i Nederland:

- for førstestyrmann (kystfartøy) (med tilleggsutdanning) (“stuurman kleine handelsvaart (met aanvulling)”) og motormann (med diplom) (“diploma motordrijver”), minst 14 års utdanning, hvorav minst to år ved en fagskole, supplert med en tolv måneders praktikantperiode,
- for VTS-tjenestemann (“VTS-functionaris”), en utdanning med en samlet varighet på minst 15 år, som omfatter minst tre år med høyere yrkesutdanning (“HBO”) eller videregående yrkesutdanning (“MBO”), som etterfølges av nasjonale og regionale spesialiseringkurs som hvert omfatter minst tolv ukers teoretisk utdanning, og som avsluttes med eksamen.»

3. a) I nr. 4 «Tekniske yrker» tilføyes følgende strekpunkt under overskriften «I Nederland»:

«- tannprotesemaker (“tandprotheticus”).

- b) I nr. 4 «Tekniske yrker» erstattes nåværende tekst etter strekpunktet «namsmann» under overskriften «I Nederland» med følgende tekst:

«som innebærer allmenn- og yrkesutdanning

- for namsmann (“gerechtsdeurwaarder”), på 19 år, med åtte års grunnskole etterfulgt av åtte års videregående skole, hvorav fire års teknisk utdanning, avsluttet med en offentlig eksamen og supplert med tre års teoretisk og praktisk fagutdanning,
- for tannprotesemaker (“tandprotheticus”), på 15 år med heltidsutdanning og tre år med deltidsutdanning, hvorav åtte års grunnskole, fire års videregående skole og tre års yrkesutdanning, som omfatter tre års teoretisk og praktisk utdanning som tanntekniker, supplert med tre år deltidsutdanning som tannprotesemaker, som avsluttes med eksamen.»

B. Vedlegg D suppleres med følgende avsnitt:a) *«I Nederland:*

Følgende lovregulerte utdanning:

- lovregulert utdanning med en samlet varighet på minst 15 år, som forutsetter fullført åtte års grunnskole etterfulgt av fire år med enten videregående allmennutdanning (“MAVO”) eller forberedende yrkesutdanning (“VBO”) eller videregående allmennutdanning på høyere nivå, der det kreves fullført tre- eller fireårig kurs ved en skole for videregående yrkesutdanning (“MBO”), som avsluttes med eksamen,
- lovregulert utdanning med en samlet varighet på minst 16 år, som forutsetter fullført åtte års grunnskole etterfulgt av fire års utdanning som minst er på nivå med forberedende yrkesutdanning (“VBO”) eller videregående allmennutdanning på et høyere nivå, og der det kreves fullført minst fire år yrkesutdanning i lærlingeordningen, som omfatter minst en dags teoretisk undervisning på skole per uke og de øvrige dagene praktisk opplæring ved et praktisk lærested eller i en bedrift, og som avsluttes med en eksamen på videregående nivå eller høyere.

De nederlandske myndigheter skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstater en liste over den utdanning som omfattes av dette vedlegg.»

b) *«I Østerrike:*

- Utdanning ved læresteder for høyere yrkesutdanning (“Berufsbildende Höhere Schulen”) og læresteder for høyere landbruks- og skogbruksutdanning (“Höhere Land- und Forstwirtschaftliche Lehranstalten”), herunder spesielle typer (“einschließlich der Sonderformen”) med struktur og nivå fastsatt ved lov eller forskrift.

Disse utdanningsformene har en samlet lengde på minst 13 år og omfatter fem års yrkesutdanning som avsluttes med eksamen som, når den er bestått, er bevis for faglig dyktighet.

- Utdanning ved håndverksmesterskole (“Meisterschulen”), i håndverksmesterklasse (“Meisterklassen”), skole for utdanning av håndverksmestere i industrien (“Werkmeisterschulen”) eller skole for utdanning av håndverkere i byggefag (“Bauhandwerkerschulen”), med struktur og nivå fastsatt ved lov eller forskrift.

Disse utdanningsformene har en samlet lengde på minst 13 år og omfatter ni års grunnskole etterfulgt av enten minst tre års yrkesutdanning ved en fagskole eller minst tre års opplæring vekselvis i en bedrift og ved en yrkesskole (“Berufsschule”), som i begge tilfeller avsluttes med eksamen og suppleres med fullføring av ett års utdanning ved en håndverksmesterskole (“Meisterschule”), i håndverksmesterklasser (“Meisterklassen”), ved en skole for utdanning av håndverksmestere i industrien (“Werkmeisterschule”) eller skole for utdanning av håndverkere i byggefag (“Bauhandwerkerschule”). I de fleste tilfeller er den samlede varigheten på minst 15 år, som omfatter praksisperioder som enten kommer før utdanningen ved lærestedene eller samtidig med deltidsutdanning (minst 960 timer).

De østerrikske myndigheter skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstater en liste over den utdanning som omfattes av dette vedlegg.»

VEDLEGG II

**«OVERSIKT OVER UTDANNINGSALTERNATIVER MED SÆREGEN STRUKTUR
OMHANDLET UNDER ii) I ARTIKKEL 1 BOKSTAV a) FØRSTE LEDDANNET
STREKPUNKT**

(VEDLEGG C TIL DIREKTIV 92/51/EØF)

1. Paramedisinsk og sosialpedagogisk utdanning

Følgende utdanning:

i Tyskland:

- pediatrik sykepleier (“Kinderkrankenschwester/Kinderkrankenpfleger”),
- fysioterapeut (“Krankengymnast(in)/Physiotherapeut(in)”⁽¹⁾),
- ergoterapeut (“Beschäftigungs- und Arbeitstherapeut(in)”),
- logoped (“Logopäde/Logopädin”),
- ortoptist (“Orthoptist(in)”),
- offentlig godkjent barnepedagog (“Staatlich anerkannte(r) Erzieher(in)”),
- offentlig godkjent spesialpedagog (“Staatlich anerkannte(r) Heilpädagoge(-in)”)
- teknisk-medisinsk laboratoriasistent (“medizinisch-technische(r) Laboratoriums-Assistent(in)”),
- teknisk radiologassistent (“medizinisch-technische(r) Radiologie-Assistent(in)”),
- teknisk assistent (medisinsk funksjonsdiagnostikk) (“medizinisch-technische(r) Assistent(in) für Funktionsdiagnostik”),
- veterinærtekniker (“veterinärmedizinisch-technische(r) Assistent(in)”),
- ernæringsfysiolog (“Diätassistent(in)”),
- farmasitekniker (“Pharmazieingenieur”), oppnådd før 31. mars 1994 i den tidligere Tyske demokratiske republikk eller på territoriet til de nye Länder,
- psykiatrisk sykepleier (“Psychiatrische(r) Krankenschwester/Krankenpfleger”),
- taleterapeut (“Sprachtherapeut(in)”),

i Italia:

- tanntekniker (“odontotecnico”),
- optiker (“ottico”),
- fotterapeut (“podologo”),

⁽¹⁾ Fra 1. juni 1994 erstattes yrkestittelen «Krankengymnast(in)» av «Physiotherapeut(in)». De yrkesutøvere som har fått sitt diplom før denne dato, kan likevel etter eget ønske fortsatt bruke den tidligere tittelen «Krankengymnast(in)».

i Luxembourg:

- teknisk radiologassistent (“assistant(e) technique médical(e) en radiologie”),
- teknisk-medisinsk laboratorieassistent (“assistant(e) technique médical(e) de laboratoire”),
- psykiatrisk sykepleier (“infirmier/ière psychiatrique”),
- teknisk-medisinsk kirurgiassistent (“assistant(e) technique medical(e) en chirurgie”),
- pediatrik sykepleier (“infirmier/ière puériculteur/trice”),
- anestesisykepleier (“infirmier/ière anesthésiste”),
- massør med godkjent utdanning (“masseur/euse diplômé(e)”)
- barnepedagog (“éducateur/trice”),

i Nederland:

- veterinærassistent (“dierenartassistent”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på minst 13 år, og som omfatter:

- i) enten tre års yrkesutdanning ved en fagskole, som avsluttes med eksamen, i enkelte tilfeller supplert med en ett- eller toårig spesialutdanning som avsluttes med eksamen,
- ii) eller minst to og et halvt års yrkesutdanning ved en fagskole, som avsluttes med eksamen og suppleres med minst seks måneders yrkespraksis eller minst seks måneders praktikanttid i en godkjent institusjon,
- iii) eller minst to års yrkesutdanning ved en fagskole, som avsluttes med eksamen og suppleres med minst ett års yrkespraksis eller minst ett års praktikanttid i en godkjent institusjon,
- iv) eller, når det gjelder veterinærassistent (“dierenartassistent”) i Nederland, tre års yrkesutdanning ved en fagskole (“MBO-ordningen”) eller alternativt tre års yrkesutdanning i den kombinerte lærlingeordningen (“LLW”), som begge avsluttes med eksamen.

Følgende utdanning:

i Østerrike:

- kontaktlinseoptiker (“Kontaktlinsenoptiker”),
- fotpleier (“Fußpfleger”),
- høreapparatmaker (“Hörgerätakustiker”),
- drogist (“Drogist”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på minst 14 år, hvorav minst fem års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning, fordelt på en læretid på minst tre år, som omfatter utdanning dels på arbeidstedet, dels ved et lærested for yrkesutdanning, og en praksisperiode og yrkesopplæring, som avsluttes med eksamen som gir rett til å utøve yrket og lære opp lærlinger,

- massør (“Masseur”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på 14 år, hvorav fem års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning som omfatter en læretid på to år, en praksisperiode og yrkesopplæring på to år og en utdanning på ett år som avsluttes med eksamen som gir rett til å utøve yrket og lære opp lærlinger,

- barnehagearbeider (“Kindergärtner/in”),
- barnepedagog (“Erzieher”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på 13 år, hvorav fem års yrkesutdanning ved en fagskole, som avsluttes med eksamen.

2. **Håndverksmesterutdanning (Mester/Meister/Maître) som innebærer utdanning innenfor fagområder som ikke omfattes av direktivene oppført i vedlegg A**

Utdanning til:

i Danmark:

- optiker (“optometrist”),

med en samlet utdanningstid på 14 år, hvorav fem års yrkesutdanning fordelt på en teoretisk utdanning på to og et halvt år ved en fagskole og en praktisk utdanning på to og et halvt år i et foretak, avsluttet med en godkjent eksamen i vedkommende håndverksfag som gir rett til tittelen “mester”,

- ortopeditekniker (“ortopædimekaniker”),

med en samlet utdanningstid på tolv og et halvt år, hvorav tre og et halvt års yrkesutdanning fordelt på en teoretisk utdanning på seks måneder ved en fagskole og en praktisk utdanning på tre år i et foretak, avsluttet med en godkjent eksamen i vedkommende håndverksfag som gir rett til tittelen «mester»,

- ortopediskomaker (“ortopædiskomager”),

med en samlet utdanningstid på 13½ år, hvorav fire og et halvt års yrkesutdanning fordelt på en teoretisk utdanning på to år ved en fagskole og en praktisk utdanning på to og et halvt år i et foretak, avsluttet med en godkjent eksamen i vedkommende håndverksfag som gir rett til tittelen «mester»,

i Tyskland:

- optiker (“Augenoptiker”),
- tanntekniker (“Zahntechniker”),
- bandasjist (“Bandagist”),
- høreapparatmaker (“Hörgeräteakustiker”),
- ortopeditekniker (“Orthopädiemechaniker”),
- ortopediskomaker (“Orthopädienschuhmacher”),

i Luxembourg:

- optiker (“opticien”),
- tanntekniker (“mécanicien dentaire”),
- høreapparatmaker (“audioprothésiste”),
- ortopeditekniker/bandasjist (“mécancien orthopédiste/bandagiste”),
- ortopediskomaker (“orthopédiste-cordonnier”),

med en samlet utdanningstid på 14 år, hvorav minst fem års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning, delvis ervervet i et foretak og delvis ved en fagskole, avsluttet med en eksamen som må bestås for å kunne praktisere et håndverksfag enten som selvstendig næringsdrivende eller som lønnstaker med et tilsvarende ansvarsnivå.

i Østerrike:

- bandasjist (“Bandagist”),
- korsettmaker (“Miederwarenerzeuger”),
- optiker (“Optiker”),
- ortopediskomaker (“Orthopädieschuhmacher”),
- ortopeditekniker (“Orthopädietechniker”),
- tanntekniker (“Zahntechniker”),
- gartner (“Gärtner”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på minst 14 år, hvorav minst fem års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning, fordelt på en læretid på minst tre år, som omfatter utdanning delvis på arbeidssedet, delvis på et lærested for yrkesutdanning, og yrkeserfaring og yrkesopplæring på minst to år, som avsluttes med mesterprøve som gir rett til å utøve yrket, undervise lærlinger og bruke tittelen “Meister”.

Utdanning til håndverksmester innenfor landbruk og skogbruk, dvs.:

- mester i landbruk (“Meister in der Landwirtschaft”),
- mester i landbruksøkonomi (“Meister in der ländlichen Hauswirtschaft”),
- mester i hagebruk (“Meister im Gartenbau”),
- mester i kommersielt hagebruk (“Meister im Feldgemüsebau”),
- mester i fruktdyrking og fruktbearbeiding (“Meister im Obstbau und in der Obstverwertung”),
- mester i vindyrking og vinproduksjon (“Meister im Weinbau und in der Kellerwirtschaft”),
- mester i meierifag (“Meister in der Molkerei- und Käsewirtschaft”),
- mester i hesteoppdrett (“Meister in der Pferdewirtschaft”),

- mester i fiskerifag (“Meister in der Fischereiwirtschaft”),
- mester i fjørfeavl (“Meister in der Geflügelwirtschaft”),
- mester i biavl (“Meister in der Bienenwirtschaft”),
- mester i skogbruksfag (“Meister in der Forstwirtschaft”),
- mester i skogbepantning og skogforvaltning (“Meister in der Forstgarten- und Forstpflégewirtschaft”),
- mester i lagring av landbruksprodukter (“Meister in der landwirtschaftlichen Lagerhaltung”),

som innebærer utdanning med en samlet varighet på minst 15 år, hvorav minst seks års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning, fordelt på en læretid på minst tre år, som omfatter utdanning delvis på arbeidsstedet, delvis på et lærested for yrkesutdanning, og yrkeserfaring på minst tre år, som avsluttes med mesterprøve i faget, som gir rett til å undervise lærlinger og bruke tittelen “Meister”.

3. Maritime yrker

a) Sjøtransport

Utdanning til:

i Danmark:

- skipsfører (“skibsfører”),
- overstyrmann (“overstyrmand”),
- enestyrmann, vakthavende styrmann (“enestyrmann, vagthavende styrmann”),
- vakthavende styrmann (“vagthavende styrmann”),
- maskinsjef (“maskinchef”),
- førstemasinist (“1. maskinmester”),
- førstemasinist/vakthavende masinist (“1. maskinmester/vagthavende maskinmester”).

i Tyskland:

- kaptein, stort kystfartøy (“Kapitän AM”),
- kaptein, kystfartøy (“Kapitän AK”),
- styrmann, stort kystfartøy (“Nautischer Schiffsoffizier AMW”),
- styrmann, kystfartøy (“Nautischer Schiffsoffizier AKW”),
- maskinsjef, grad C (“Schiffsbetriebstechniker CT – Leiter von Maschinenanlagen”),
- førstemasinist, grad C (“Schiffsmaschinist CMA – Leiter von Maschinenanlagen”),
- masinist, grad C (“Schiffsbetriebstechniker CTW”),
- førstemasinist, grad C – eneste masinoffiser (“Schiffsmaschinist CMAW – Technischer Alleinoffizier”),

i Italia:

- styrmann ("ufficiale di coperta"),
- maskinoffiser ("ufficiale di macchina"),

i Nederland:

- førstestyrermann (kystfartøy) (med tilleggsutdanning) ("stuurman kleine handelsvaart (met aanvulling)"),
- motormann (med diplom) ("diploma motordrijver"),
- VTS-tjenestemann ("VTS-functionaris"),

som innebærer følgende utdanning:

- i Danmark, ni års grunnskole etterfulgt av 17 til 36 måneders grunnleggende yrkesutdanning og/eller fartstid, supplert med:
 - i) ett års fagutdanning for vakthavende styrmanns vedkommende,
 - ii) tre års fagutdanning for de øvrige,
- i Tyskland, utdanning med en samlet varighet av mellom 14 og 18 år, hvorav tre års grunnleggende yrkesutdanning og ett års fartstid, etterfulgt av ett eller to års fagutdanning, eventuelt supplert med to års yrkespraksis fra sjøfart,
- i Italia, utdanning med en samlet varighet av 13 år, hvorav minst fem års yrkesutdanning avsluttet med en eksamen, eventuelt supplert med en praktikantperiode,
- *i Nederland:*
 - i) for førstestyrermann (kystfartøy) (med tilleggsutdanning) ("stuurman kleine handelsvaart (met aanvulling)") og motormann (med diplom) ("diploma motordrijver"), minst 14 års utdanning, hvorav minst to år ved en fagskole, supplert med en tolv måneders praktikantperiode,
 - ii) for VTS-tjenestemann ("VTS-functionaris"), en samlet varighet på minst 15 år, som omfatter minst tre år med høyere yrkesutdanning ("HBO") eller videregående yrkesutdanning ("MBO"), som etterfølges av nasjonale og regionale spesialiseringkurs som hvert omfatter minst tolv ukers teoretisk utdanning, og som avsluttes med eksamen,

og som er godkjent innenfor rammen av den internasjonale STCW-konvensjonen (Den internasjonale konvensjon om normer for opplæring, sertifikater og vakhold for sjøfolk, 1978).

b) Havfiske

Utdanning til:

i Tyskland:

- kaptein, dyphavsfiske ("Kapitän BG/Fischerei"),
- kaptein, kystfiske ("Kapitän BK/Fischerei"),

- styrmann, dyphavsfiskefartøy (“Nautischer Schiffsoffizier BGW/Fischerei”),
- styrmann, kystfiskefartøy (“Nautischer Schiffsoffizier BKW/Fischerei”),

i Nederland:

- førstestyrmann/maskinist V (“stuurman werktuigkundige V”),
- maskinist IV (fiskefartøy) (“werktuigkundige IV visvaart”),
- førstestyrmann IV (fiskefartøy) (“stuurman IV visvaart”),
- førstestyrmann/maskinist VI (“stuurman werktuigkundig VI”),

som innebærer følgende utdanning:

- i Tyskland, utdanning med en samlet varighet av 14 til 18 år, hvorav tre års grunnleggende yrkesutdanning og ett års fartstid, etterfulgt av ett eller to års fagutdanning, eventuelt supplert med to års yrkespraksis fra sjøfart,
- i Nederland, utdanning av varierende varighet mellom 13 og 15 år, hvorav minst to år ved en fagskole, supplert med en tolv måneders arbeidspraksisperiode,

og som er godkjent innenfor rammen av Torremolinos-konvensjonen (Den internasjonale konvensjon om fiskefartøyers sikkerhet, 1977).

4. Tekniske yrker

Utdanning til:

i Italia:

- landmåler (“geometra”)
- landbrukstekniker (“perito agrario”),

som innebærer videregående teknisk utdanning med en varighet av minst 13 år, som omfatter åtte års grunnskole etterfulgt av fem års videregående utdanning, hvorav tre års fagutdanning, avsluttet med teknisk baccalaureat-eksamen og supplert:

- i) for landmålere: enten med en praktikantperiode på to år ved et landmålerkontor eller fem års yrkeserfaring,
- ii) for landbruksteknikere: med gjennomført praktikantperiode på minst to år,

etterfulgt av en offentlig eksamen.

i Nederland:

- namsmann (“gerechtsdeurwaarder”),
- tannprotestemaker (“tandprotheticus”),

som innebærer allmenn- og yrkesutdanning:

- i) for namsmann ("gerechtsdeurwaarder"), på 19 år, med åtte års grunnskole etterfulgt av åtte års videregående skole, hvorav fire års teknisk utdanning, avsluttet med en offentlig eksamen og supplert med tre års teoretisk og praktisk fagutdanning,
- ii) for tannprotesemaker ("tandprotheticus"), på 15 år med heltidsutdanning og tre år med deltidsutdanning, hvorav åtte års grunnskole, fire års videregående skole og tre års yrkesutdanning, som omfatter tre års teoretisk og praktisk utdanning som tanntekniker, supplert med tre års deltidsutdanning som tannprotestemaker, som avsluttes med eksamen.

i Østerrike:

- forstmann ("Förster"),
- teknisk konsulent ("Technisches Büro"),
- leie av arbeidskraft ("Überlassung von Arbeitskräften – Arbeitsleihe"),
- arbeidsformidler ("Arbeitsvermittlung"),
- investeringsrådgiver ("Vermögensberater"),
- privat etterforsker ("Berufsdetektiv"),
- sikkerhetsvakt ("Bewachungsgewerbe"),
- eiendomsmegler ("Immobilienmakler"),
- eiendomsforvalter ("Immobilienverwalter"),
- reklamebyrå ("Werbeagentur"),
- byggeleder ("Bauträger, Bauorganisator, Baubetreuer"),
- inkassovirksomhet ("Inkassoinstitut"),

med en samlet utdanningstid på minst 15 år, hvorav åtte års grunnskole etterfulgt av minst fem års videregående teknisk eller handelsfaglig utdanning som avsluttes med en teknisk eller handelsfaglig eksamen, og som suppleres med minst to års utdanning på arbeidsstedet, som avsluttes med yrkesfaglig eksamen,

- forsikringsrådgiver ("Berater in Versicherungsangelegenheiten"),

med en samlet utdanningstid på 15 år, hvorav seks års utdanning innenfor en strukturert utdanningsordning, fordelt på en læretid på tre år og en praksisperiode og yrkesopplæring på tre år, som avsluttes med eksamen,

- byggmester/planlegging og teknisk beregning ("Planender Baumeister"),
- tømrmester/planlegging og teknisk beregning ("Planender Zimmermeister"),

med en samlet utdanningstid på minst 18 år, hvorav minst ni års yrkesutdanning fordelt på fire års videregående teknisk utdanning og fem års praksisperiode og yrkesopplæring som avsluttes med yrkesfaglig eksamen som gir rett til å utøve yrket og lære opp lærlinger, i den grad denne utdanningen angår retten til å drive byggeprosjektering, foreta tekniske beregninger og lede byggearbeid ("Maria Theresia-privilegiet").

5. **Utdanning i Det forente kongerike godkjent under bestemmelsene om National Vocational Qualifications eller Scottish Vocational Qualifications**

Utdanning til:

- vitenskapelig medarbeider ved medisinsk laboratorium (“medical laboratory scientific officer”),
- elektroingeniør ved kullgruve (“mine electrical engineer”),
- maskiningeniør ved kullgruve (“mine mechanical engineer”),
- offentlig godkjent sosialrådgiver – psykiske lidelser (“approved social worker – mental health”),
- tilsynsfører (“probation officer”),
- tannterapeut (“dental therapist”),
- tannpleier (“dental hygienist”),
- optiker (“dispensing optician”),
- assisterende gruveingeniør (“mine deputy”),
- bobestyrer (“insolvency practitioner”),
- autorisert skjøteskriver (“licensed conveyancer”),
- protesemaker (“prosthetist”),
- førstestyrermann – laste-/passasjerskip – ingen begrensning (“first mate – freight/passenger ships – unrestricted”),
- annenstyrermann – laste-/passasjerskip – ingen begrensning (“second mate – freight/passenger ships – unrestricted”),
- tredjestyrermann – laste-/passasjerskip – ingen begrensning (“third mate – freight/passenger ships – unrestricted”),
- dekksoffiser – laste-/passasjerskip – ingen begrensning (“deck officer – freight/passenger ships – unrestricted”),
- maskinoffiser – laste-/passasjerskip – ubegrenset fartsområde (“engineer officer – freight/passenger ships – unlimited trading area”),
- varemerkekonsulent (“trade mark agent”),

som fører fram til kvalifikasjoner som er godkjent som National Vocational Qualifications (NVQ) eller godkjent eller anerkjent som likeverdige av National Council for Vocational Qualifications, eller i Skottland godkjent som Scottish Vocational Qualifications, på nivå 3 og 4 i Det forente kongerikes National Framework of Vocational Qualifications.

Disse nivåene er definert slik:

- *nivå 3*: kompetanse innen et bredt felt av arbeidsoppgaver utført i mange forskjellige sammenhenger, der de fleste er komplekse og ikke-rutinepregede. Det medfører betydelig ansvar og selvstendighet, og innebærer ofte tilsyn med og veiledning av andre.
- *nivå 4*: kompetanse innen et bredt felt av komplekse tekniske eller faglige arbeidsoppgaver utført i mange forskjellige sammenhenger og med betydelig grad av personlig ansvar og selvstendighet. Ansvar for andres arbeid og fordeling av ressurser er ofte en del av oppgaven.

**OVERSIKT OVER UTDANNINGSALTERNATIVER MED SÆREGEN STRUKTUR NEVNT I
ARTIKKEL 3 FØRSTE LEDD BOKSTAV B) TREDJE STREKPUNKT**

(VEDLEGG D TIL DIREKTIV 92/51/EØF)

I Det forente kongerike:

Lovregulert utdanning som fører fram til kvalifikasjoner som er godkjent som National Vocational Qualifications (NVQ) eller godkjent som likeverdige av National Council for Vocational Qualifications, eller i Skottland godkjent som Scottish Vocational Qualifications, på nivå 3 og 4 i Det forente kongerikes National Framework of Vocational Qualifications.

Disse nivåene er definert slik:

- *nivå 3*: kompetanse innen et bredt felt av arbeidsoppgaver utført i mange forskjellige sammenhenger, der de fleste er komplekse og ikke-rutinepregede. Det medfører betydelig ansvar og selvstendighet, og innebærer ofte tilsyn med og veiledning av andre.
- *nivå 4*: kompetanse innen et bredt felt av komplekse tekniske eller faglige arbeidsoppgaver utført i mange forskjellige sammenhenger og med betydelig grad av personlig ansvar og selvstendighet. Ansvar for andres arbeid og fordeling av ressurser er ofte en del av oppgaven.

I Tyskland:

Følgende lovregulerte utdanning:

- Lovregulert utdanning som forberedelse til utøvelse av yrke som teknisk assistent (“technische(r) Assistent(in)”), handelsassistent (“kaufmännische(r) Assistent(in)”), sosiale yrker (“soziale Berufe”) og yrke som offentlig godkjent puste-, tale- og stemmepedagog (“staatlich geprüfte(r) Atem-, Sprech- und Stimmlehrer(in)”), med samlet utdanningstid på minst 13 år, som forutsetter bestått videregående utdanning (“mittlerer Bildungsabschluß”), og som omfatter:
 - i) minst tre års⁽¹⁾ yrkesutdanning ved en fagskole (“Fachschule”), som avsluttes med eksamen og eventuelt supplert med et ett- eller toårig spesialiseringskurs som også avsluttes med eksamen,
 - ii) eller minst to og et halvt år ved en fagskole (“Fachschule”), som avsluttes med eksamen og suppleres med yrkespraksis med minst seks måneders varighet eller praktikanntid på minst seks måneder i en godkjent institusjon,
 - iii) eller minst to år ved fagskole (“Fachschule”), som avsluttes med eksamen og suppleres med yrkespraksis med minst ett års varighet eller praktikanntid på minst ett år i en godkjent institusjon.
- Lovregulert utdanning til yrkene offentlig godkjent (“staatlich geprüfte(r)”) tekniker (“Techniker(in)”), bedriftsøkonom (“Betriebswirt(in)”), designer (“Gestalter(in)”) og hjemmehjelp (“Familienpfleger(in)”), med samlet utdanningstid på minst 16 år, som forutsetter gjennomført grunnskole eller tilsvarende utdanning (med varighet på minst ni år) og gjennomført utdanning ved yrkesskole (“Berufsschule”) med varighet på minst tre år, og som etter fullført minst to års yrkeserfaring omfatter heltidsutdanning med varighet på minst to år eller deltidsutdanning av tilsvarende varighet.
- Lovregulert utdanning og lovregulert etterutdanning, med en samlet utdanningstid på minst 15 år, som generelt forutsetter gjennomført grunnskole (med varighet på minst ni år) og yrkesutdanning (normalt tre år), og som vanligvis omfatter minst to års yrkespraksis (tre år i de fleste tilfeller), og en eksamen tilknyttet etterutdanning, der det vanligvis som forberedelse tas utdanning enten i sammenheng med praksis (minst 1 000 timer) eller på heltidsbasis (minst ett år).

⁽¹⁾ Minste varighet kan reduseres fra tre til to år dersom den aktuelle person innehar den kvalifikasjon som kreves for opptak på universitet (“Abitur”), dvs. 13 år forutgående utdanning, eller den kvalifikasjon som er nødvendig for opptak på Fachhochschule (“Fachhochschulreife”), dvs. 12 års forutgående utdanning.

De tyske myndigheter skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstater en liste over den utdanning som omfattes av dette vedlegg.

I Nederland:

- Lovregulert utdanning med en samlet varighet på minst 15 år, som forutsetter fullført åtte års grunnskole etterfulgt av fire år med enten videregående allmennutdanning (“MAVO”) eller forberedende yrkesutdanning (“VBO”) eller videregående allmennutdanning på høyere nivå, der det kreves fullført tre- eller fireårig kurs fra skole for videregående yrkesutdanning (“MBO”), som avsluttes med eksamen,
- lovregulert utdanning med en samlet varighet på minst 16 år, som forutsetter fullført åtte års grunnskole etterfulgt av fire års utdanning som minst er på nivå med forberedende yrkesutdanning (“VBO”) eller videregående allmennutdanning på et høyere nivå, og der det kreves fullført minst fire år yrkesutdanning i lærlingeordningen, som omfatter minst en dags teoretisk undervisning på skole per uke og de øvrige dagene praktisk opplæring ved et praktisk lærested eller i en bedrift, og som avsluttes med en eksamen på videregående nivå eller høyere.

De nederlandske myndigheter skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstater en liste over den utdanning som omfattes av dette vedlegg.

I Østerrike:

- Utdanning ved læresteder for høyere yrkesutdanning (“Berufsbildende Höhere Schulen”) og læresteder for høyere landbruks- og skogbruksutdanning (“Höhere Land- und Forstwirtschaftliche Lehranstalten”), herunder spesielle typer (“einschließlich der Sonderformen”) med struktur og nivå fastsatt ved lov eller forskrift.

Disse utdanningsformene har en samlet lengde på minst 13 år og omfatter fem års yrkesutdanning som avsluttes med eksamen som, når den er bestått, er bevis for faglig dyktighet.

- Utdanning ved håndverksmesterskole (“Meisterschulen”), i håndverksmesterklasse (“Meisterklassen”), skole for utdanning av håndverksmestere i industrien (“Werkmeisterschulen”) eller skole for utdanning av håndverkere i byggefag (“Bauhandwerkerschulen”), med struktur og nivå fastsatt ved lov eller forskrift.

Disse utdanningsformene har en samlet lengde på minst 13 år og omfatter ni års grunnskole etterfulgt av enten tre års yrkesutdanning ved en fagskole eller minst tre års opplæring vekselvis i en bedrift og ved en yrkesskole (“Berufsschule”), som i begge tilfeller avsluttes med eksamen og suppleres med gjennomføring av ett års utdanning ved en håndverksmesterskole (“Meisterschule”), i håndverksmesterklasser (“Meisterklassen”), ved en skole for utdanning av håndverksmestere i industrien (“Werkmeisterschule”) eller skole for utdanning av håndverkere i byggefag (“Bauhandwerkerschule”). I de fleste tilfeller er den samlede varigheten på minst 15 år, som omfatter praksisperioder som enten kommer før utdanningen ved lærestedene eller samtidig med deltidsutdanning (minst 960 timer).

De østerrikske myndigheter skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstater en liste over den utdanning som omfattes av dette vedlegg.»

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/03****nr. 23/97
av 30. april 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XIII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 28/95 av 19. mai 1995⁽¹⁾.

I tidsrommet fra 5. desember 1995 til 4. desember 1996 ble det vedtatt åtte nye fellesskapsrettsakter på området transport på innlands vannvei som anses å være relevante for Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, og som av praktiske grunner bør behandles i én enkelt beslutning i EØS-komiteen.

De relevante fellesskapsrettsaktene på området transport på innlands vannvei skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

Avtalens vedlegg XIII endres som fastsatt i vedlegget til denne beslutning.

Artikkel 2

Teksten til rådsforordning (EF) nr. 2819/95, rådsforordning (EF) nr. 1356/96, rådsforordning (EF) nr. 2254/96, rådsforordning (EF)

nr. 2255/96, kommisjonsforordning (EF) nr. 2310/96, kommisjonsforordning (EF) nr. 2326/96, rådsdirektiv 96/50/EF og rådsdirektiv 96/75/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

For avtalens formål skal følgende gjelde med hensyn til ikrafttredelses- eller gjennomføringsdatoene for rettsaktene omhandlet i vedlegget til denne beslutning:

- når datoen for rettsaktens ikrafttredelse eller gjennomføring er før ikrafttredelsesdatoen for denne beslutning, skal ikrafttredelsesdatoen for denne beslutning gjelde,
- når datoen for rettsaktens ikrafttredelse eller gjennomføring er etter ikrafttredelsesdatoen for denne beslutning, skal datoen for rettsaktens ikrafttredelse eller gjennomføring gjelde.

Artikkel 4

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 5

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utfærdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 231 av 28.9.1995, s. 59, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 36 av 28.9.1995, s. 4.

VEDLEGG

til EØS-komiteens beslutning nr. 23/97

I EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport) gjøres følgende endringer:

A. Kapittel I. **INNLANDSTRANSPORT**

I nr. 11 (rådsforordning (EØF) nr. 1107/70) skal nytt strekpunkt lyde:

“- **396 R 2255**: Rådsforordning (EF) nr. 2255/96 av 19. november 1996 (EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 3).”

B. Kapittel IV. **TRANSPORT PÅ INNLANDS VANNVEI**

1. Etter nr. 43a (rådsforordning (EØF) nr. 3921/91) skal nytt nr. 43b lyde:

“43b. **396 R 1356**: Rådsforordning (EF) nr. 1356/96 av 8. juli 1996 om felles regler for gods- eller persontransport på innlandsvassvegar mellom medlemsstatane med sikte på å verkeleggjere retten til å yte slike transporttenester (EFT nr. L 175 av 13.7.1996, s. 7).”

2. I nr. 44 (rådsforordning (EØF) nr. 1101/89) skal nye strekpunkter lyde:

“- **395 R 2819**: Rådsforordning (EF) nr. 2819/95 av 5. desember 1995 (EFT nr. L 292 av 7.12.1995, s. 7),

- **396 R 2254**: Rådsforordning (EF) nr. 2254/96 av 19. november 1996 (EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 1),

- **396 R 2310**: Kommisjonsforordning (EF) nr. 2310/96 av 2. desember 1996 (EFT nr. L 313 av 3.12.1996, s. 8).”

3. Etter nr. 44 (rådsforordning (EØF) nr. 1101/89) skal nytt nr. 44a lyde:

“44a. **396 R 2326**: Kommisjonsforordning (EF) nr. 2326/96 av 4. desember 1996 om tildeling for 1996 av fellesskapstilskotet og tilskotet frå dei aktuelle medlemsstatane til dei opphoggingsfonda som er nemnde i rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier (EFT nr. L 316 av 5.12.1996, s. 13).”

4. Etter nr. 45 (rådsforordning (EØF) nr. 1102/89) skal nytt nr. 45a lyde:

“45a. **396 L 0075**: Kommisjonsdirektiv 96/75/EF av 19. november 1996 om befraktningsordninger og fastsettelse av fraktrater i innenlands og internasjonal godstransport på innlands vannveier i Fellesskapet (EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 12).”

5. Etter nr. 46a (rådsdirektiv 91/672/EØF) skal nytt nr. 46b lyde:

“46b. **396 L 0050**: Rådsdirektiv 96/50/EF av 23. juli 1996 om harmonisering av vilkårene for ervervelse av nasjonale skipsførersertifikater for transport av gods og passasjerer på innlands vannveier i Fellesskapet (EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 31).

Direktivets bestemmelser skal, for denne avtales formål, gjelde med følgende tilpasning:

I vedlegg I utgår ordene “modell for Den europeiske union” med hensyn til skipsførersertifikater for transport av gods og passasjerer på innlands vannveier utstedt av EFTA-statene.”

RÅDSFORORDNING (EF) nr. 2819/95**av 5. desember 1995****om endring av forordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet, særleg artikkel 75,

med tilvising til framlegget frå Kommisjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegnen frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 189 C i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtene:

Ved rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 av 27. april 1989 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽⁴⁾ vart det innført tiltak for strukturell sanering av fart på innlandsvassvegar ved hjelp av handlingsplanar for opphogging som vert samordna på fellesskapsplan.

Reduksjonen av den strukturelle overkapasiteten og omstruktureringa av flåten er ein langvarig prosess. På grunn av den vanskelege økonomiske situasjonen i sektoren mottek opphoggingsfonda stadig fleire nye søknader om opphoggingsbonus, men dei har ikkje tilstrekkelege økonomiske midlar til å støtte søknadene. Difor bør medlemsstatane mellombels kunne stille tilleggsmidlar til rådvelde for fonda. For 1995 kan desse tilskota utfyllast med fellesskapsfinansiering.

I det allmenne budsjettet til Dei europeiske fellesskapa for 1995 er det sett av løyvingar til strukturell sanering av fart på innlandsvassvegar, og dei opphoggingstiltaka som er sette i gang, bør styrkjast. Følgjeleg bør løyvingane øyremerkjast for opphogging av fartøy som er oppførde i den ventelista som er

nemnd i artikkel 8 nr. 6 i kommisjonsforordning (EØF) nr. 1102/89 av 27. april 1989 om fastsettelse av visse tiltak for å gjennomføre rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽⁵⁾.

Den økonomiske solidariteten som er nemnd i artikkel 5 i forordning (EØF) nr. 1101/89, må òg gjelde for fondsmidlane og fondsutgiftene.

Kommisjonen har til oppgåve å sikre at opphoggingsfonda vert samordna, slik at forordning (EØF) nr. 1101/89 vert nytta på ein einsarta måte -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

I forordning (EØF) nr. 1101/89 vert det gjort følgjande endringar:

1. I artikkel 3 skal nytt nr. 4 lyde:
 - «4. Hvert fond skal finansieres ved
 - bidragene omhandlet i artikkel 4,
 - de særskilte bidragene omhandlet i artikkel 8,
 - økonomiske midler som de berørte medlemsstater vil kunne stille til rådighet innen rammen av en handlingsplan for opphugging som er tilrettelagt på fellesskapsplan, og etter nærmere ensartede regler som skal fastsettes,
 - fellesskapsbidragene omhandlet i artikkel 4a.»
2. Etter artikkel 4 skal ny artikkel 4a lyde:

«Artikkel 4a

1. For 1995 kan fondene omhandlet i artikkel 3 motta finansielle bidrag fra Fellesskapet.

(5) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 30. Forordninga sist endra ved forordning (EF) nr. 3039/94 (TEF nr. L 322 av 15.12.1994, s. 11).

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 292 av 7.12.1995, s. 7, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(1) TEF nr. C 292 av 7.11.1995, s. 16.

(2) Fråsegn gjeven 13. september 1995 (enno ikkje offentleggjort i TEF).

(3) Europaparlamentsfråsegn av 10. oktober 1995 (TEF nr. C 287 av 30.10.1995), felles haldning frå Rådet av 17. november 1995 (TEF nr. C 325 av 6.12.1995, s. 1) og europaparlamentsavgjerd av 29. november 1995 (enno ikkje kunngjort i TEF).

(4) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 25. Forordninga sist endra ved forordning (EF) nr. 3314/94 (TEF nr. L 350 av 31.12.1994, s. 8).

2. For 1995 skal Kommisjonen, ut fra de mål som skal nås, og alt etter de ulike typer og kategorier fartøyer, fordele beløpene oppført i De europeiske fællesskaps alminnelige budsjett mellom fondene i henhold til de søknader om opphuggingsbonus som er behørig oppført i den felles ventelisten.»

3. I artikkel 5 nr. 2 skal andre punktumet lyde:

«Den skal inntre for alle utgifter og alle fondsmidler omhandlet i artikkel 3 nr. 4 for å sikre at alle transportører som omfattes av denne forordning, behandles likt i forbindelse med opphuggingsplanen, uansett hvilket fond fartøyet kommer inn under.»

4. Artikkel 10 nr. 3 skal lyde:

«3. Kommisjonen skal påse at opphuggingsfondene anvender denne forordning på en ensartet måte, og skal samordne anvendelsen.»

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde den dagen ho vert kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fællesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utfærdi i Brussel, 5. desember 1995.

For Rådet

J. A. GRIÑÁN

Formann

RÅDSFORORDNING (EF) nr. 1356/96**av 8. juli 1996****om felles reglar for gods- eller persontransport på innlandsvassvegar mellom medlemsstatane med sikte på å verkeleggjere retten til å yte slike transporttenester(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fællesskapet, særleg artikkel 75,

med tilvising til framlegget frå Kommissjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegna frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 189 C i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtane:

Innføringa av ein felles transportpolitikk inneber m.a. at det vert fastsett felles reglar for tilgjenge til marknaden for internasjonal gods- og persontransport på innlandsvassvegar på territoriet til Fællesskapet. Reglane må vere slik utforma at dei medverkar til å verkeleggjere den indre transportmarknaden.

Ei slik einsarta ordning for tilgjenge til marknaden krev òg at det vert innført rett til å yte tenester ved at alle restriksjonar for tenesteytaren vert fjerna som botnar i nasjonaliteten hans eller i at han er etablert i ein annan medlemsstat enn den medlemsstaten der tenesta skal ytast.

Etter at dei nye medlemsstatane vart tilmelde, finst det ulike ordningar mellom medlemsstatane for internasjonal transport og for transitt på innlandsvassvegar, fordi det ligg føre tosidige avtaler mellom visse medlemsstatar og ein nytilmeld medlemsstat. Difor må det fastsetjast felles reglar for å sikre at den indre transportmarknaden verkar fullgodt, og særleg for å unngå konkurransevriding og skiplingar i den aktuelle marknadsordninga.

Dette tiltaket høyrer inn under einekompetansen til Fællesskapet, og det målet som er sett, kan berre nåast ved å fastsetje einsarta og bindande reglar -

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 175 av 13.7.1996, s. 7, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

⁽¹⁾ TEF nr. C 164 av 30.6.1995, s. 9.

⁽²⁾ TEF nr. C 301 av 13.11.1995, s. 19.

⁽³⁾ Europaparlamentsfråsegn av 15. november 1995 (TEF nr. C 323 av 4.12.1995, s. 31), felles haldning frå Rådet av 29. januar 1996 (TEF nr. C 87 av 25.3.1996, s. 53) og europaparlamentsavgjerd av 6. juni 1996 (enno ikkje offentliggjord i TEF).

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

Denne forordninga skal nyttast på gods- eller persontransport på innlandsvassvegar mellom medlemsstatane og i transitt gjennom medlemsstatane.

Artikkel 2

Ein transportør som utfører gods- eller persontransport på innlandsvassvegar, kan utføre slik transport som er nemnd i artikkel 1, utan at det skal gjerast skilnad på grunn av nasjonalitet eller etableringsstad, dersom

- han er etablert i ein medlemsstat i samsvar med lovgjevinga i denne medlemsstaten,
- han i denne medlemsstaten har løyve til å utføre internasjonal gods- eller persontransport på innlands-vassvegar,
- han til slik transport nyttar fartøy som er meinte for fart på innlandsvassvegar, og som er registrerte i ein medlemsstat eller, dersom dei ikkje er registrerte, har ein attest som syner at dei høyrer til flåten i ein medlemsstat, og
- han stettar dei vilkåra som er fastsette i artikkel 2 i rådsforordning (EØF) nr. 3921/91 av 16. desember 1991 om fastsettelse av vilkår for å gi transportørar adgang til å utføre innenlands transport av gods eller passasjerer på innlands vannveier i en medlemsstat der de ikke er hjemmehørende⁽⁴⁾.

Artikkel 3

Føresegnene i denne forordninga rører ikkje ved dei rettane som transportørar frå tredjestatar har i medhald av den reviderte konvensjonen om skipsfart på Rhinen (Mannheim-konvensjonen) og konvensjonen om skipsfart på Donau (Beograd-konvensjonen), eller ved dei rettane som følgjer av dei internasjonale pliktene til Fællesskapet.

⁽⁴⁾ TEF nr. L 373 av 31.12.1991, s. 1.

Artikkel 4

Denne forordninga tek til å gjelde 20. dagen etter at ho er kunngjord
i *Tidend for Dei europeiske fællesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 8. juli 1996.

For Rådet

R. QUINN

Formann

RÅDSFORORDNING (EF) nr. 2254/96**av 19. november 1996****om endring av forordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet, særleg artikkel 75,

med tilvising til framlegget frå Kommisjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegn frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 189 C i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtane:

Ved rådsforordning (EØF) nr. 1101/89⁽⁴⁾ vart det innført ei ordning for strukturell sanering av fart på innlandsvassvegar. Føremålet med forordninga er å minske den strukturelle overkapasiteten i fart på innlandsvassvegar ved hjelp av handlingsplanar for opphogging av fartøy som vert samordna på fellesskapsplan. Etter forordninga kan Fellesskapet gje eit finansielt tilskot til opphogingsfonda for 1995.

I prinsippet skal den gjeldande ordninga for strukturell sanering først og fremst finansierast gjennom årlege tilskot frå operatørane i sektoren.

Offentlege løyvingar må tildelast årleg og må stå i høve til tilskota frå dei næringsdrivande i sektoren. Planen skal gjelde for eit tidsrom på tre år, dvs. 1996, 1997 og 1998, og må vurderast kvart år.

Eit finansielt tilskot frå Fellesskapet bør fastsetjast berre for 1996.

Det finansielle tilskotet frå dei aktuelle medlemsstatane for 1996, 1997 og 1998 må reknast ut etter storleiken på flåten deira -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

I artikkel 4a i forordning (EØF) nr. 1101/89 vert det gjort følgjande endringar:

1. I nr. 1 og 2 vert «og 1996» sett inn etter «1995».
2. Nytt nr. 3 og 4 skal lyde:
 - «3. De berørte medlemsstater skal i fellesskap stille til rådighet for sine fond beløp som er tilstrekkelige for å nå, sammen med fellesskapsbidraget fastsatt for bare 1996, de fastsatte målene for strukturell sanering for 1996, 1997 og 1998. Hver berørt medlemsstats andel skal beregnes etter størrelsen på dens aktive flåte i forhold til størrelsen på medlemsstatenes samlede flåte. Beløpene skal fastsettes av Kommisjonen i samarbeid med de ulike opphuggingsfondenes myndigheter.
 4. Innen rammen av denne forordning skal Kommisjonen ved begynnelsen av hvert år av handlingsplanen for opphugging for 1996, 1997 og 1998 fastsette nærmere regler for opphuggingen i det inneværende år på grunnlag av disponible økonomiske midler, utviklingen i markedet og iverksatte liberaliseringstiltak.»

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. C 318 av 29.11.1995, s. 11.

(²) TEF nr. C 39 av 12.2.1996, s. 96.

(³) Europaparlamentsfråsegn av 13. februar 1996 (TEF nr. C 65 av 4.3.1996, s. 29), felles haldning frå Rådet av 27. juni 1996 (TEF nr. C 264 av 11.9.1996) og europaparlamentsavgjerd av 17. september 1996 (TEF nr. C 320 av 28.10.1996).

(⁴) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 25. Forordninga sist endra ved forordning (EF) nr. 2819/95 (TEF nr. L 292 av 7.12.1995, s. 7).

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde den dagen ho vert kunngjord i
Tidend for Dei europeiske fællesskapa.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 19. november 1996.

For Rådet

H. COVENEY

Formann

RÅDSFORORDNING (EF) nr. 2255/96**av 19. november 1996****om endring av forordning (EØF) nr. 1107/70 om støtte til transport med jernbane, på vei og innlands vannvei(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR -****Einaste artikkelen**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fællesskapet, særleg artikkel 75,

med tilvising til framlegget frå Kommissjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegna frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 189 C i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtane:

Etter forordning (EØF) nr. 1107/70⁽⁴⁾, særleg artikkel 3 nr. 1, kan medlemsstatane gje støtte som fremjer utvikling av meir samfunnsøkonomiske transportmåtar og transportteknikkar og av kombinert transport.

Kostnadene til omlasting utgjer ein svært stor del av dei samla kostnadene ved transport på innlandsvassvegar. Det er svært viktig for utviklinga av transporten på innlandsvassvegar at det vert gjort omfattande investeringar, slik at omlastingsanlegg og utstyr for terminalar på innlandsvassvegar kan verte meir effektive og betre tilpassa dei noverande forsyningsmessige krava. For dette føremålet er det viktig at støtte som vert gjeven av medlemsstatane eller gjennom statlege midlar, kan stillast til rådvelde for dei føretaka som det gjeld.

Det bør innførast harmoniserte vilkår for tildelinga av slik støtte til utvikling av transporten på innlandsvassvegar, og det må jamleg vurderast korleis støtta verkar.

Støtta bør gjevast over eit tidsrom som er langt nok til at dei førnemnde investeringane kan føre med seg faste kundar og ny trafikk på innlandsvassvegane, og Rådet bør avgjere kva ordning som skal nyttast i ettertid -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 3, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) TEF nr. C 318 av 29.11.1995, s. 12.

(2) TEF nr. C 39 av 12.2.1996, s. 96.

(3) Europaparlamentsfråsegn av 13. februar 1996 (TEF nr. C 65 av 4.3.1996, s. 33), felles haldning frå Rådet av 27. juni 1996 (TEF nr. C 264 av 11.9.1996) og europaparlamentsavgjerd av 17. september 1996 (TEF nr. C 320 av 28.10.1996).

(4) TEF nr. L 130 av 15.6.1970, s. 1. Forordninga sist endra ved forordning (EØF) nr. 3578/92 (TEF nr. L 364 av 12.12.1992, s. 11).

I artikkel 3 nr. 1 i forordning (EØF) nr. 1107/70 skal ny bokstav f) lyde:

«f) inntil 31. desember 1999, når støtten gis midlertidig med det formål å fremme utviklingen av transport på innlands vannveier og gjelder:

- investeringer i infrastrukturen for terminaler på innlands vannveier, eller
- investeringer i fast og flyttbart utstyr som er nødvendig for omlasting til og fra fartøyer på innlands vannveier.

Støtten kan ikke overstige 50 % av de samlede investeringer.

Formålet med støtten skal være å avstedkomme ny tonnasje eller tilleggstonnasje for transport på innlands vannveier. Mottakerne må overholde de nærmere regler som er fastsatt av den berørte medlemsstat, og skal være ansvarlige for den faktiske gjennomføringen av investeringen.

Hvert annet år skal Kommissjonen framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om framdriften i gjennomføringen av tiltakene, der det særleg framgår hvordan støtten anvendes, hvor store beløpene er, og hvilken innvirkning støtten har på transport på innlands vannveier. Medlemsstatene skal gi Kommissjonen de opplysninger som er nødvendige for å utarbeide rapporten.

Etter forslag fra Kommissjonen og på de vilkår som er fastsatt i traktaten, skal Rådet senest 31. juli 1999 treffe beslutning om hvilken ordning som skal anvendes i ettertid, eller eventuelt om vilkårene for å oppheve ordningen.»

Denne forordning er bindende i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utfærdet i Brussel, 19. november 1996.

For Rådet

H. COVENEY

Formann

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 2310/96**av 2. desember 1996****om endring av rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 med omsyn til vilkåra for å ta i bruk ny skyvebåtkapasitet i fart på innlandsvassvegar(*)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 av 27. april 1989 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽¹⁾, sist endra ved forordning (EF) nr. 2819/95⁽²⁾, særleg artikkel 8 nr. 1 bokstav c), og

ut frå desse synsmåtane:

Utviklinga i skyvebåtsektoren av marknaden for transport på innlandsvassvegar krev at høvet «gammalt for nytt» vert tilpassa, slik at det vert lettare å modernisere materiellet av omsyn til tryggleiken. Difor bør høvet setjast til 1:1.

Medlemsstatane er vortne rådspurde om det tiltaket som er fastsett i denne forordninga, og det er innhenta fråsegn om tiltaket frå Ekspertgruppa for strukturell sanering av fart på innlandsvassvegar, slik det er fastsett i artikkel 12 i kommisjons-forordning

(EØF) nr. 1102/89 av 27. april 1989 om fastsettelse av visse tiltak for å gjennomføre rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽³⁾, sist endra ved forordning (EF) nr. 3039/94⁽⁴⁾ -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

I artikkel 8 nr. 1 bokstav a) i forordning (EØF) nr. 1101/89 skal andre leddet lyde:

«For skyvebåter skal «tonnasje» erstattes med «framdriftskraft». For denne typen fartøy skal forholdet mellom framdriftskraften til en skyvebåt som nylig er tatt i bruk, og framdriftskraften til den gamle skyvebåten som er opphøgd, som unntak fra første ledd være 1:1.»

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 20. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utfjerda i Brussel, 2. desember 1996.

For Kommisjonen

Neil KINNOCK

Medlem av Kommisjonen

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjord i EFT nr. L 313 av 3.12.1996, s. 8, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 25.

(²) TEF nr. L 292 av 7.12.1995, s. 7.

(³) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 30.

(⁴) TEF nr. L 322 av 15.12.1994, s. 11.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 2326/96**av 4. desember 1996****om tildeling for 1996 av fellesskapstilskotet og tilskotet frå dei aktuelle medlemsstatane til dei opphoggingsfonda som er nemnde i rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier(*)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 av 27. april 1989 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽¹⁾, sist endra ved forordning (EF) nr. 2254/96⁽²⁾, særleg artikkel 4a og artikkel 10 nr. 3, og

ut frå desse synsmåtane:

Ved forordning (EØF) nr. 1101/89 vart det innført ei ordning for strukturell sanering av fart på innlands vassvegar, der hovudvekta er lagd på tilrettelegging av handlingsplanar for opphogging som vert samordna på fellesskapsplan.

Det er fastsett at Fellesskapet skal gje eit finansielt tilskot til opphoggingsfonda med sikte på opphogging av fartøy som er oppførde i den felles ventelista som er nemnd i kommisjonsforordning (EØF) nr. 1102/89 av 27. april 1989 om fastsettelse av visse tiltak for å gjennomføre rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽³⁾, sist endra ved forordning (EF) nr. 3039/94⁽⁴⁾. For dette føremålet er det løyvd midlar over det allmenne budsjettet til Fellesskapa for 1996.

I forordning (EF) nr. 2254/96 er det dessutan fastsett at dei aktuelle medlemsstatane skal gje eit finansielt tilskot til opphoggingsfonda for 1996. Tilskotet skal reknast ut etter storleiken på den aktive flåten til kvar aktuell medlemsstat.

For 1996 skal Kommisjonen, ut frå talet på innsende søknader om opphoggingsbonus, fordele det finansielle tilskotet frå Fellesskapet og det finansielle tilskotet frå dei aktuelle medlemsstatane på to sektorar: tørrlastskip og skyvebåtar på den eine sida og tankskip på den andre, og han skal tildele midlane til opphoggingsfonda.

For å ta omsyn til det høge talet på fartøy som skal hoggast opp, og til den opphoppinga av arbeidsoppgåver som dette fører til hjå opphoggingsføretaka, er det naudsynt å lengje den fristen for opphogging som er fastsett i forordning (EØF) nr. 1102/89.

Følgjene for budsjettet for 1996 gjer det tvingande naudsynt at denne forordninga tek til å gjelde straks.

Medlemsstatane er vortne rådspurde om dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, og det er innhenta fråsegn om tiltaka frå Ekspertgruppa for strukturell sanering av fart på innlandsvassvegar, slik det er fastsett i artikkel 12 i forordning (EØF) nr. 1102/89 -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

1. I denne forordninga er det fastsett vilkår for å gje opphoggingsbonus til dei fartøya som er nemnde i artikkel 2 i forordning (EØF) nr. 1101/89, ettersom kapasiteten til den flåten som medlemsstatane har i fart på innlandsvassvegar, må reduserast med om lag 5 % i 1996.
2. Det er rekna som naudsynt for å nå dette målet at det samla budsjettet for 1996 er på 64 millionar ECU, der 42 millionar ECU er meinte for opphogging av tørrlastskip og skyvebåtar og 22 millionar ECU for opphogging av tankskip.
3. I tillegg til dei økonomiske midlane som er nemnde i artikkel 1 nr. 4 i forordning (EØF) nr. 1102/89, har dei opphoggingsfonda som er nemnde i artikkel 3 nr. 1 i forordning (EØF) nr. 1101/89, for 1996 motteke eit finansielt tilskot på 20 millionar ECU frå Fellesskapet og eit finansielt tilskot på 41 millionar ECU frå dei aktuelle medlemsstatane til opphogging av dei fartøya som er oppførde i den felles ventelista som er nemnd i artikkel 8 nr. 6 i forordning (EØF) nr. 1102/89.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 316 av 5.12.1996, s. 13, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 25.

(²) TEF nr. L 304 av 27.11.1996, s. 1.

(³) TEF nr. L 116 av 28.4.1989, s. 30.

(⁴) TEF nr. L 322 av 15.12.1994, s. 11.

4. Fordelinga av det finansielle tilskotet for 1996 frå dei aktuelle medlemsstatane er rekna ut etter storleiken på den aktive flåten deira i tonnasje-ekvivalentar 1. januar 1996, og dei aktuelle summene er:

- 680 000 ECU for Austerrike,
- 6 010 000 ECU for Belgia,
- 10 450 000 ECU for Tyskland,
- 960 000 ECU for Frankrike,
- 22 900 000 ECU for Nederland.

5. Kommisjonen skal i samarbeid med fondsstyresmaktene utarbeide den felles ventelista for dei to åtskilde kontoane som er nemnde i artikkel 3 nr. 3 i forordning (EØF) nr. 1101/89.

Fonda skal tildele dei disponible budsjettmidlane på dei to åtskilde kontoane til dei som har søkt om opphoggingsbonus, i den

rekkefølga som søkjarane er oppførde i den felles ventelista, inntil alle dei disponible midlane er nytta. Fondsstyresmaktene skal straks melde frå til eigarane av fartøya om at søknaden deira er godkjend.

6. Kommisjonen skal innan 31. desember 1996 avgjere korleis dei økonomiske midlane som er nemnde i nr. 2, skal fordelast mellom opphoggingsfonda ut frå dei godkjende søknadene om opphoggingsbonus.

Artikkel 2

I artikkel 7 nr. 5 første leddet i forordning (EØF) nr. 1102/89 vert «seks» endra til «ni».

Artikkel 3

Denne forordninga tek til å gjelde tredje dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fællesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utfjerda i Brussel, 4. desember 1996.

For Kommisjonen

Neil KINNOCK

Medlem av Kommisjonen

RÅDSDIREKTIV 96/50/EF**av 23. juli 1996****om harmonisering av vilkårene for ervervelse av nasjonale
skipsførersertifikater for transport av gods og passasjerer på innlands
vannveier i Fællesskapet(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

Det bør innføres felles bestemmelser om føring av fartøyer på innlands vannveier i Fællesskapet. Det første skritt i retning av dette mål ble tatt ved vedtakelsen av rådsdirektiv 91/672/EØF av 16. desember 1991 om gjensidig anerkjennelse av nasjonale skipsførersertifikater for transport av gods og passasjerer på innlands vannveier⁽⁴⁾.

På grunn av ulikhetene i de nasjonale lovgivningene om vilkårene for ervervelse av skipsførersertifikat for fart på innlands vannveier og nødvendigheten av en gradvis innskjerping av sikkerhetskravene for fart på innlands vannveier bør det for å unngå eventuelle konkurransevridninger vedtas fællesskapsregler for utstedelse av slike sertifikater.

For å sikre den nødvendige ensartethet og oversikt bør Fællesskapet fastlegge en felles modell for nasjonale skipsførersertifikater som medlemsstatene anerkjenner gjensidig uten utskiftningsplikt, mens ansvaret for utstedelsen av sertifikatet i henhold til nærhetsprinsippet overlates til medlemsstatene.

Innlands vannveier innenlands som ikke er forbundet med en annen medlemsstats vannveinett, er ikke underlagt internasjonal konkurranse, og det er derfor ikke nødvendig å gjøre bestemmelsene om ervervelse av skipsførersertifikater fastsatt i dette direktiv obligatoriske for slike vannveier.

Hovedmålet med disse felles bestemmelsene må være å bedre sikkerheten for skipsfarten og beskytte menneskeliv. Det synes derfor helt nødvendig at det i bestemmelsene fastsettes minstekrav som søkeren må oppfylle for å erverve skipsførersertifikat for innlands vannveier.

Kravene må minst omfatte minstealder for føring av fartøyer, søkerens fysiske og psykiske skikkethet, deres yrkeserfaring og deres kunnskaper på visse områder forbundet med føring av fartøyer. Av hensyn til fartøyets og de ombordværendes sikkerhet kan medlemsstatene stille tilleggskrav, særlig til kjennskap til lokale forhold. Det kreves ytterligere faglig kunnskap for å føre et fartøy ved hjelp av radar eller for å føre et passasjerfartøy.

Det bør fastsettes egnede framgangsmåter for å tilpasse vedleggene i dette direktiv. Komiteen nedsatt i henhold til artikkel 7 i direktiv 91/672/EØF bør derfor pålegges å bistå Kommissjonen med tilpasningen av vedleggene -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:**Artikkel 1**

1. Medlemsstater som utsteder et skipsførersertifikat for gods- og persontransport på innlands vannveier, heretter kalt «sertifikatet», skal i samsvar med dette direktiv følge fællesskapsmodellen gjengitt i vedlegg I.
2. Medlemsstatene skal treffe alle egnede tiltak for å unngå faren for forfalskning av sertifikatene.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 6, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 25/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) EFT nr. C 280 av 6.10.1994, s. 5.

(2) Uttalelse avgitt 25. januar 1995 (EFT nr. C 102 av 24.4.1995, s. 5).

(3) Europaparlamentsuttalelse av 2. mars 1995 (EFT nr. C 68 av 20.3.1995, s. 41), Rådets felles holdning av 8. desember 1995 (EFT nr. C 356 av 30.12.1995, s. 66) og europaparlamentsbeslutning av 9. mai 1996 (EFT nr. C 152 av 27.5.1996, s. 46).

(4) EFT nr. L 373 av 31.12.1991, s. 29.

3. Sertifikatet skal utstedes av vedkommende myndighet i medlemsstatene i samsvar med dette direktiv. Det skal tas hensyn til de særskilte forhold som gjelder for vannveiene, og til sertifikatene nevnt i artikkel 1 i direktiv 91/672/EØF, dvs.:

- skipsførersertifikater som er gyldige for fart på alle vannveier i medlemsstatene, med unntak av vannveiene omfattet av reglene for utstedelse av skipsførersertifikater for fart på Rhinen (gruppe A),
- skipsførersertifikater som er gyldige for fart på alle vannveier i medlemsstatene, med unntak av vannveier av maritim karakter nevnt i vedlegg II til rådsdirektiv 91/672/EØF og med unntak av vannveier omfattet av reglene for utstedelse av skipsførersertifikater for fart på Rhinen (gruppe B).

4. Sertifikatet i gruppe A eller B utstedt av medlemsstatene i samsvar med dette direktiv skal være gyldige for alle vannveier i gruppe A eller B i Fellesskapet.

5. Med forbehold for artikkel 8 nr. 2 skal skipsførersertifikatet for fart på Rhinen utstedt i samsvar med den reviderte konvensjonen om skipsfart på Rhinen være gyldig for alle vannveier i Fellesskapet.

6. Nasjonale skipsførersertifikater som er gjensidig anerkjent ved direktiv 91/672/EØF og vist i vedlegg I til dette direktiv, og som er utstedt senest 18 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for dette direktiv, skal fortsatt være gyldige uten utskiftningsplikt.

Artikkel 2

I dette direktiv menes med

- a) «vedkommende myndighet»: myndighet utpekt av en medlemsstat til å utstede sertifikater etter å ha forsikret seg om at søkeren oppfyller kravene,
- b) «skipsfører»: en person som er skikket og kvalifisert til å føre et fartøy på medlemsstatenes vannveier, og som har ansvaret for navigasjonen om bord,
- c) «dekkbesetningsmedlem»: en person som jevnlig har deltatt i føringen av og stått til rors på et fartøy på innlands vannveier.

Artikkel 3

1. Dette direktiv får anvendelse på alle skipsførere på fartøyer på innlands vannveier: motordrevne fartøyer, slepebåter, skyvebåter, slepelektere, skyvelektere eller fartøyer i parformasjon, med unntak av

- skipsførere på fartøyer beregnet på godstransport som er mindre enn 20 meter lange,

- skipsførere på fartøyer beregnet på persontransport som ikke transporterer mer enn 12 personer i tillegg til besetningen.

2. En medlemsstat kan etter samråd med Kommissjonen unnlate å anvende dette direktiv på skipsførere som utelukkende seiler på nasjonale vannveier som ikke er forbundet med andre medlemsstaters vannveinett, og kan utstede nasjonale skipsførersertifikater til dem på andre vilkår enn dem som er fastsatt i dette direktiv. Gyldigheten av slike nasjonale sertifikater skal være begrenset til slike vannveier.

Artikkel 4

1. For å kunne erverve et sertifikat må søkeren oppfylle minste-kravene fastsatt i artikkel 5-8. Det skal oppføres i sertifikatet om skipsføreren har sertifikat i gruppe A eller B.

2. Sertifikater utstedt av medlemsstatene som oppfyller minstekravene nevnt i nr. 1, skal anerkjennes gjensidig.

Artikkel 5

Søkeren skal ha fylt 21 år for å kunne erverve et sertifikat. Medlemsstatene kan imidlertid fortsatt utstede sertifikater til søkere som har fylt 18 år. En medlemsstats anerkjennelse av et sertifikat i gruppe A eller B utstedt av en annen medlemsstat kan underlegges de samme vilkår for minstealder som kreves i vedkommende medlemsstat for utstedelse av et sertifikat i samme gruppe.

Artikkel 6

1. Søkeren skal dokumentere at han/hun er psykisk og fysisk skikket ved å gjennomgå en medisinsk undersøkelse som skal utføres av en lege anerkjent av vedkommende myndighet. Undersøkelsen skal særlig omfatte syns- og hørselsstyrke, fargesyn, motorikk i armer og bein samt søkerens nevropsykiatriske tilstand og hjerte- og karsystemet.

2. Senest tre måneder etter fylte 65 år og deretter hvert år skal sertifikatnehaveren gjennomgå undersøkelsen nevnt i nr. 1. Vedkommende myndighet skal attestere på sertifikatet at skipsføreren har oppfylt denne forpliktelsen.

Artikkel 7

1. Søkeren skal dokumentere at han/hun har minst fire års yrkeserfaring som dekkbesetningsmedlem på et fartøy på innlands vannveier.

2. For å bli tatt i betraktning skal yrkeserfaringen være attestert av vedkommende myndighet i medlemsstaten ved en påtegning i en fartsoppgave. Yrkeserfaringen kan ha blitt oppnådd på alle vannveier i medlemsstatene. For vannveier som har sitt løp både innenfor og utenfor Fellesskapets område, som Donau, Elbe og Oder, skal oppnådd yrkeserfaring på alle strekninger av disse vannveiene tas i betraktning.

3. Korteste varighet av yrkeserfaringen nevnt i nr. 1 kan nedsettes med høyst tre år

- a) dersom søkeren er innehaver av et diplom anerkjent av vedkommende myndighet som bekrefter at søkeren har gjennomgått en spesialopplæring i fart på innlands vannveier som omfatter praktisk skipsføring. Nedsettelsen kan ikke overstige varigheten av spesialopplæringen,

eller

- b) dersom søkeren kan dokumentere yrkeserfaring som deksbesetningsmedlem på sjøgående fartøy. For å oppnå den største nedsettelsen på tre år må søkeren kunne dokumentere minst fire års sjøfarterfaring.

4. Yrkeserfaringens korteste varighet fastsatt i nr. 1 kan nedsettes med høyst tre år dersom søkeren har bestått en praktisk skipsførereksamen. Sertifikatet skal i så fall begrenses til bare å omfatte fartøyer med de samme nautiske egenskaper som fartøyet der eksamenen ble avlagt.

Artikkel 8

1. Søkeren skal ha bestått en eksamen i faglige kunnskaper; eksamenen skal omfatte minst de allmenne kunnskapene som står oppført i kapittel A i vedlegg II.

2. Med forbehold for samråd med Kommissjonen kan en medlemsstat kreve for fart på visse vannveier at skipsføreren oppfyller tilleggskrav til kjennskap til lokale forhold, med unntak av vannveiene av maritim karakter nevnt i vedlegg II til direktiv 91/672/EØF.

Med samme forbehold kan en medlemsstat kreve at føreren av et passasjerfartøy i fart på visse begrensede strekninger skal ha mer inngående faglige kunnskaper om særskilte bestemmelser om passasjerenes sikkerhet, særlig i tilfelle ulykker, brann eller havari.

Artikkel 9

1. For å få tillatelse til å føre skip ved hjelp av radarnavigasjon skal skipsføreren være i besittelse av en særskilt attest utstedt av vedkommende myndighet som bekrefter at han/hun har bestått eksamen i faglige kunnskaper om emnene nevnt i kapittel B i vedlegg II.

Medlemsstatene skal anerkjenne kvalifikasjonsbevis utstedt i henhold til reglene om utstedelse av kvalifikasjonsbevis for føring av skip ved hjelp av radarnavigasjon på Rhinen.

2. En søker som oppfyller vilkårene fastsatt i nr. 1, skal få attestert av vedkommende myndighet i form av en påtegning på sertifikatet at han/hun er skikket til å føre skip ved hjelp av radarnavigasjon

Artikkel 10

For å få tillatelse til å føre skip som transporterer passasjerer på medlemsstatenes vannveier, skal enten skipsføreren eller et annet besetningsmedlem være i besittelse av et særskilt sertifikat utstedt av vedkommende myndighet som bekrefter at han/hun har bestått eksamen i faglige kunnskaper om emnene nevnt i kapittel C i vedlegg II.

Artikkel 11

Kommissjonen kan etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 12 treffe de nødvendige tiltak med henblikk på å tilpasse modellen for skipsførersertifikatet gjengitt i vedlegg I samt de nødvendige faglige kunnskaper som kreves for utstedelse av sertifikatet, og som er angitt i vedlegg II.

Artikkel 12

1. Kommissjonen skal ved anvendelsen av artikkel 11 bistås av komiteen nedsatt ved artikkel 7 i direktiv 91/672/EØF.

2. Kommissjonens representant skal framlegge for komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster. Uttalelsen skal avgis med det flertall som er fastsatt i traktatens artikkel 148 nr. 2 for beslutninger som Rådet skal treffe etter forslag fra Kommissjonen. Ved avstemning i komiteen skal stemmer avgitt av medlemsstatenes representanter ha vekt som fastsatt i nevnte artikkel. Lederen skal ikke avgis stemme.

3.a) Kommissjonen skal vedta tiltak som skal iverksettes umiddelbart.

b) Dersom tiltakene ikke er i samsvar med komiteens uttalelse, skal imidlertid Kommissjonen omgående underrette Rådet om dem. I dette tilfellet skal Kommissjonen utsette iverksettingen av tiltakene den har vedtatt, i én måned regnet fra den dag underretningen blir gitt. Rådet kan med kvalifisert flertall treffe en annen beslutning innen samme frist.

Artikkel 13

1. Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, senest 18 måneder etter ikrafttredelsesdatoen for dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommissjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal umiddelbart oversende Kommissjonen teksten til de bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

3. Om nødvendig skal medlemsstatene bistå hverandre ved gjennomføringen av dette direktiv.

Artikkel 14

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 15

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 23. juli 1996.

For Rådet

I. YATES

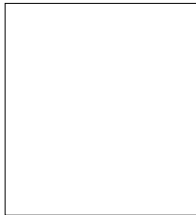
Formann

VEDLEGG I

MODELL FOR SKIPSFØRERSERTIFIKAT FOR FART PÅ INNLANDS VANNVEIER

(85mm x 54 mm — lyseblå bunn)

Kortets fysiske egenskaper skal være i samsvar med ISO-standard 78.10.

SKIPSFØRERSERTIFIKAT FOR INNLANDS VANNVEIER: A/B		FRANKRIKE
1. xxx		
2. xxx		
3. 01.01.1996 - F-Paris		
4. 02.01.1996		
	6.	
7. #####		
8. AB		
9. R, tonn, kW, xx		
10. 01.01.2061		
11.	5. xxx	

SKIPSFØRERSERTIFIKAT FOR TRANSPORT AV GODS OG PASSASJERER PÅ INNLANDS VANNVEIER	
1. Innehaverens etternavn	9. — R - Radar
2. Fornavn	— Fartøyets kategori og kapasitet (tonn, kW, passasjerer)
3. Fødselsdato og -sted	10. Utløpsdato
4. Utstedelsesdato for sertifikatet	11. Påtegning(er) Restriksjon(er)
5. Utstedelsesnummer	
6. Bilde av innehaveren	
7. Innehaverens underskrift	
8. A. Alle vannveier unntatt Rhinen	
B. Alle vannveier unntatt Rhinen og vannveier av maritim karakter	
Modell for Den europæiske union	

VEDLEGG II**FAGLIGE KUNNSKAPER SOM KREVES FOR ERVERVELSE AV SKIPSFØRERSERTIFIKAT
FOR FART PÅ INNLANDS VANNVEIER****KAPITTEL A****Allmenne kunnskaper om transport av gods og personer**

DEL 1: SERTIFIKAT I GRUPPE A

1. *Navigasjon*
 - a) Nøyaktig kjennskap til trafikkreglene på innlands vannveier og på sjøveier, særlig Den europeiske kodeks for innlands vannveier (CEVNI) og de internasjonale regler til forebygging av sammenstøt på sjøen, herunder nautisk merking og bøyemerking av vannveier
 - b) Kjennskap til de generelle geografiske, hydrologiske, meteorologiske og morfologiske trekk ved de viktigste innlands vannveier og sjøveier
 - c) Terrestrisk navigasjon med

kursbestemmelse, posisjonslinjer og fartøyets posisjon, nautiske trykksaker og publikasjoner, bruk av sjøkart, navigasjonshjelpemidler, bøyemerkingssystemer, korreksjonsmåter for kompasser og grunnleggende kunnskaper om tidevannsforhold.
2. *Manøvrering og håndtering av fartøyet*
 - a) Styling av fartøyet, idet det tas hensyn til påvirkning av vind, strøm, strømvirvler og dypgang, slik at den nødvendige oppdrift og stabilitet sikres
 - b) Rorets og propellens rolle og virkemåte
 - c) Ankring og fortøyning under alle forhold
 - d) Manøvrer i sluser og havner, manøvrer ved møte og passering av andre fartøyer.
3. *Fartøyets konstruksjon og stabilitet*
 - a) Kjennskap til grunnprinsippene for skipskonstruksjon, særlig med hensyn til passasjerenes, besetningens og fartøyets sikkerhet
 - b) Grunnleggende kjennskap til rådsdirektiv 82/714/EØF av 4. oktober 1982 om fastsettelse av tekniske krav til fartøyer på innlands vannveier⁽¹⁾
 - c) Grunnleggende kjennskap til fartøyets viktigste konstruksjonsdeler
 - d) Teoretisk kjennskap til reglene for oppdrift og stabilitet samt deres praktiske anvendelse, særlig med hensyn til sjødyktighet
 - e) Tilleggskrav, særlig tilleggsutstyr, på sjøveier.

⁽¹⁾ EFT nr. L 301 av 28.10.1982, s. 1.

4. *Skipsmaskineri*
 - a) Grunnleggende kjennskap til maskineriets konstruksjon og virkemåte, særlig for å sikre at det virker etter hensikten
 - b) Betjening av og kontroll med hoved- og hjelpemotor samt forholdsregler ved motorhavari.
5. *Lasting og lossing*
 - a) Bruk av dypgangsskalaer
 - b) Bestemmelse av lasteevne ved bruk av målebrev
 - c) Laste- og losseoperasjoner, stuing av last (lasteplan).
6. *Forholdsregler under særskilte forhold*
 - a) Grunnprinsipper for forebygging av ulykker
 - b) Tiltak ved havari, sammenstøt og grunnstøting, herunder tetting av lekkasjer
 - c) Bruk av redningsutstyr
 - d) Førstehjelp ved ulykker
 - e) Forebygging av brann og bruk av brannsløkkingsutstyr
 - f) Forebygging av forurensning av vannveier
 - g) Særskilte tiltak i forbindelse med redning av personer, fartøyer og last på sjøveier, overlevelse på havet.

DEL 2: SERTIFIKAT I GRUPPE B

1. *Navigasjon*
 - a) Nøyaktig kjennskap til trafikkreglene på innlands vannveier, særlig Den europeiske kodeks for innlands vannveier (CEVNI), herunder nautisk merking og bøyemerking av vannveier
 - b) Kjennskap til de generelle geografiske, hydrologiske, meteorologiske og morfologiske trekk ved de viktigste innlands vannveier
 - c) Kursbestemmelse, nautiske trykksaker og publikasjoner, bøyemerkingssystemer.
2. *Manøvrering og håndtering av fartøyet*
 - a) Styling av fartøyet, idet det tas hensyn til påvirkning av vind, strøm, strømvirvler og dypgang, slik at den nødvendige oppdrift og stabilitet sikres
 - b) Rorets og propellens rolle og virkemåte
 - c) Ankring og fortøyning under alle forhold
 - d) Manøvrer i sluser og havner, manøvrer ved møte og passering av andre fartøyer.

3. *Fartøyets konstruksjon og stabilitet*
 - a) Kjennskap til grunnprinsippene for skipskonstruksjon, særlig med hensyn til passasjerenes, besetningens og fartøyets sikkerhet
 - b) Grunnleggende kjennskap til rådsdirektiv 82/714/EØF av 4. oktober 1982 om fastsettelse av tekniske krav til fartøyer på innlands vannveier
 - c) Grunnleggende kjennskap til fartøyets viktigste konstruksjonsdeler
 - d) Teoretisk kjennskap til reglene for oppdrift og stabilitet samt deres praktiske anvendelse.
4. *Skipsmaskineri*
 - a) Grunnleggende kjennskap til maskineriets konstruksjon og virkemåte, særlig for å sikre at det virker etter hensikten
 - b) Betjening av hoved- og hjelpemotor samt forholdsregler ved motorhavari.
5. *Lasting og lossing*
 - a) Bruk av dypgangsskalaer
 - b) Bestemmelse av lasteevne ved bruk av målebrev
 - c) Laste- og losseoperasjoner, stuing av last (lasteplan).
6. *Forholdsregler under særskilte forhold*
 - a) Grunnprinsipper for forebygging av ulykker
 - b) Tiltak ved havari, sammenstøt og grunnstøting, herunder tetting av lekkasjer
 - c) Bruk av redningsutstyr
 - d) Førstehjelp ved ulykker
 - e) Forebygging av brann og bruk av brannslukkingsutstyr
 - f) Forebygging av forurensning av vannveier.

KAPITTEL B

Obligatoriske tilleggskunnskaper for radarnavigasjon

- a) Kjennskap til radarteori: allmenn kjennskap til radiobølger og prinsippene for radarens virkemåte
- b) Ferdigheter i å bruke radarutstyr, tolking av radarbilder, analyse av opplysningene apparatet gir, og kjennskap til de begrensninger radarinformasjon har
- c) Bruk av indikator for omdreiningshastigheten
- d) Kjennskap til reglene for radarnavigasjon i Den europeiske kodeks for innlands vannveier (CEVNI).

KAPITTEL C**Obligatoriske tilleggs kunnskaper for passasjertransport**

1. Grunnleggende kjennskap til tekniske krav om: passasjerskips stabilitet ved havari, vanntett skottinndeling, dypeste lastevannlinje
2. Førstehjelp ved ulykker
3. Forebygging av brann og bruk av brannslukkingsutstyr
4. Bruk av redningsutstyr
5. Tiltak for å beskytte passasjerer generelt, særlig ved evakuering, havari, sammenstøt, grunnstøting, brann, eksplosjon eller andre situasjoner der det kan oppstå panikk
6. Kjennskap til sikkerhetsinstrukser (nødutganger, landganger, bruk av nøddror).

RÅDSDIREKTIV 96/75/EF

av 19. november 1996

om befraktningsordninger og fastsettelse av fraktrater i innenlands og internasjonal godstransport på innlands vannveier i Fellesskapet(*)**RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 75,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

De økende problemer i forbindelse med overbelastning av stamnettene for vei og jernbane, transportsikkerhet, miljø, energiøkonomisering og borgernes livskvalitet krever i offentlighetens interesse en kraftigere utvikling i og bedre utnyttning av transportpotensialet for innlands vannveier, særlig ved at denne transportformens konkurranseevne bedres.

Ulikhetene i de nasjonale lovgivninger om kommersiell drift innen fart på innlands vannveier bidrar ikke til at det indre marked virker tilfredsstillende i denne sektoren. Det bør derfor innføres felles bestemmelser på fellesskapsplan for hele markedet for fart på innlands vannveier i samsvar med rådsresolusjon av 24. oktober 1994 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽⁴⁾.

For at det indre marked skal virke tilfredsstillende, er det på området godstransport på innlands vannveier nødvendig med en tilpasning av rotasjonsordningene for befraktning i retning av større forretningsmessig smidighet med sikte på en ordning med fri befraktning og fri fastsettelse av fraktrater.

For dette formål bør det fastsettes en overgangsperiode der rotasjonsordningenes virkeområde gradvis begrenses, slik at transportørene kan tilpasse seg vilkårene på et fritt marked og eventuelt danne foretaksgrupper som er bedre tilpasset avskipernes logistiske behov.

I samsvar med nærhetsprinsippet er det både nødvendig og tilstrekkelig å fastsette på fellesskapsplan en felles tidsplan for gradvis liberalisering av markedet, mens ansvaret for å gjennomføre liberaliseringen overlates til medlemsstatene.

Det må vedtas bestemmelser som gjør det mulig å gripe inn på det aktuelle transportmarkedet i tilfelle alvorlige forstyrrelser. For dette formål bør Kommisjonen gis myndighet til å treffe egnede tiltak etter framgangsmåten med rådgivende komité -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:**Artikkel 1**

I dette direktiv menes med:

- a) «rotasjonsordning for befraktning»: en ordning der kundenes transportoppdrag, utført til forhåndsfastsatte rater og på bekjentgjorte vilkår, fordeles på en befraktningsbørs i den rekkefølge som fartøyene blir ledige etter lossing. Transportørene oppfordres i den rekkefølge de er blitt innskrevet i rotasjonsordningen, til å velge et transportoppdrag blant dem som tilbys. De som ikke velger et transportoppdrag, beholder likevel sin plass i rekkefølgen,
- b) «transportør»: en eier av eller befrakter for ett eller flere fartøyer i fart på innlands vannveier,
- c) «vedkommende myndighet»: myndigheten utpekt av medlemsstaten til å forvalte og organisere rotasjonsordningen for befraktning,
- d) «alvorlig markedsforstyrrelse»: problemer i markedet for godstransport på innlands vannveier som er særegne for dette markedet og vil kunne forårsake en alvorlig og muligens vedvarende overkapasitet i forhold til etterspørselen, og som derfor utgjør en alvorlig trussel mot den økonomiske stabilitet og eksistensgrunnlaget for en lang rekke transportører av gods på innlands vannveier, med mindre prognosene på kort og mellomlang sikt for det aktuelle markedet viser tegn til betydelig og varig bedring.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 31, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ EFT nr. C 318 av 29.11.1995, s. 8.

⁽²⁾ EFT nr. C 39 av 12.2.1996, s. 96.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 13. februar 1996 (EFT nr. C 65 av 4.3.1996, s. 32), Rådets felles holdning av 27. juni 1996 (EFT nr. C 264 av 11.9.1996) og europaparlamentsbeslutning av 17. september 1996 (EFT nr. C 320 av 28.6.1996).

⁽⁴⁾ EFT nr. C 309 av 5.11.1994, s. 5.

Artikkel 2

På området innenlands og internasjonal godstransport på innlands vannveier i Fellesskapet skal avtaler inngås fritt mellom de berørte parter og fraktrater forhandles fritt.

Artikkel 3

Uten hensyn til artikkel 2 kan medlemsstatene i en overgangsperiode fram til 1. januar 2000 opprettholde en ordning med obligatoriske minimumsreter og rotasjonsordninger for befraktning dersom

- de nærmere regler fastsatt i artikkel 4, 5 og 6 overholdes,
- det sikres at rotasjons- og ratefastsettelsesordningene fritt kan benyttes på de samme vilkår av alle transportører i medlemsstatene.

Artikkel 4

I løpet av overgangsperioden nevnt i artikkel 3 skal rotasjonsordningene for befraktning ikke omfatte:

- a) transport av petroleumsprodukter, flytende last og tørrlast i bulk, spesialtransport av f.eks. tungt og udelelig gods, containertransport, transport innen havneområder, alle former for transport for egen regning samt alle former for transport som allerede utføres utenfor rotasjonsordningen for befraktning,
- b) transport som ikke kan utføres effektivt under slike ordninger, særlig:
 - transport som krever fartøyer med eget utstyr for godshåndtering,
 - kombinert transport, dvs. transport med flere transportmidler som hovedsakelig utføres på innlands vannveier, og der de innledende og/eller avsluttende etappene, som skal være så korte som mulig, foregår på vei eller med jernbane.

Artikkel 5

I løpet av overgangsperioden nevnt i artikkel 3 skal medlemsstatene treffe de nødvendige tiltak for å gjøre rotasjonsordningene for befraktning så smidige som mulig, særlig:

- ved å gi avskipere mulighet til å inngå flerreiseavtaler, dvs. avtaler om flere på hverandre følgende reiser med samme fartøy,
- ved å fastsette at enkelt- eller flerreiser som to ganger på rad er blitt tilbudt under rotasjonsordningen for befraktning uten å ha funnet en avtaker, skal tas ut av ordningen og forhandles fritt.

Artikkel 6

Innen to år fra ikrafttredelsen av dette direktiv skal de medlemsstater som er omfattet av rotasjonsordningene for befraktning, treffe de tiltak som er nødvendige for at avskiperne fritt skal kunne velge mellom tre typer avtale:

- tidsavtaler, herunder leieavtaler, der transportøren for et bestemt tidsrom stiller ett eller flere fartøyer med besetning til rådighet utelukkende for én oppdragsgiver for å transportere vedkommendes gods mot en bestemt pengesum per dag. Avtalen skal inngås fritt mellom partene,
- tonnasjeavtaler, der transportøren påtar seg å transportere en bestemt tonnasje i et tidsrom fastsatt i avtalen mot betaling av en fraktrate per tonn. Avtalen skal inngås fritt mellom partene og må omfatte betydelige godsmengder,
- avtaler for enkelt- eller flerreiser.

Artikkel 7

1. Ved alvorlige markedsforstyrrelser kan Kommisjonen, uten at det berører rådsforordning (EØF) nr. 1101/89 av 27. april 1989 om strukturell sanering av fart på innlands vannveier⁽¹⁾, på anmodning fra en medlemsstat treffe egnede tiltak, særlig tiltak med sikte på å motvirke videre økning i transportkapasiteten som tilbys på det aktuelle marked. Beslutningen skal treffes etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 8 nr. 2.

2. Dersom en medlemsstat anmoder at det treffes egnede tiltak, skal det treffes en beslutning innen en frist på tre måneder etter at anmodningen er mottatt.

3. Anmodningen fra en medlemsstat om iverksetting av egnede tiltak må ledsages av alle de opplysninger som er nødvendige for å kunne vurdere den økonomiske situasjonen i den aktuelle sektoren, særlig:

- opplysninger om de gjennomsnittlige kostnader og fraktrater for de ulike typer transport,
- lasterommets utnyttingsgrad,
- prognoser for utviklingen i etterspørselen.

Opplysningene kan utelukkende brukes for statistiske formål. Det er ikke tillatt å benytte dem for skattemessige formål eller å gi dem videre til tredjemann.

4. Beslutninger truffet i henhold til denne artikkel kan ikke gjelde utover varigheten av markedsforstyrrelsen og skal umiddelbart meddeles medlemsstatene.

(¹) EFT nr. L 116 av 28.4.1989, s. 25. Forordningen sist endret ved forordning (EF) nr. 2254/96 (EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 1).

Artikkel 8

1. Kommissjonen skal bistås av komiteen nedsatt ved direktiv 91/672/EØF⁽¹⁾.
2. Kommissjonens representant skal framlegge for komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster, om nødvendig ved avstemning.

Uttalelsen skal protokollføres; i tillegg skal hver medlemsstat ha rett til å anmode om å få sitt standpunkt protokollført.

Kommissjonen skal i størst mulig grad ta hensyn til komiteens uttalelse. Kommissjonen skal underrette komiteen om på hvilken måte den har tatt hensyn til uttalelsen.

Artikkel 9

1. Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, innen 1. januar 1997. De skal umiddelbart underrette Kommissjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal umiddelbart oversende Kommissjonen teksten til de internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 10

Dette direktiv trer i kraft den tredje dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 19. november 1996.

For Rådet

H. COVENEY

Formann

(¹) EFT nr. L 373 av 31.12.1991, s. 29. Direktivet endret ved tiltrædelsesakten av 1994.

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/04****nr. 24/97
av 6. mai 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XIII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 17/97 av 24. mars 1997⁽¹⁾.

Rådsdirektiv 96/53/EF av 25. juli 1996 om fastsettelse av største tillatte dimensjoner i innenlands og internasjonal trafikk og av største tillatte totalvekt i internasjonal trafikk for visse veigående kjøretøyer i Fellesskapet⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.

Rådsdirektiv 96/53/EF opphever, med virkning fra 17. september 1997, rådsdirektiv 85/3/EØF av 19. desember 1984 om vekt, dimensjoner og visse andre tekniske data for visse veigående kjøretøyer⁽³⁾, med senere endringer, samt rådsdirektiv 86/364/EØF av 24. juli 1986 om bevis for kjøretøyers samsvar med direktiv 85/3/EØF om vekt, dimensjoner og visse andre tekniske data for visse veigående kjøretøyer⁽⁴⁾, som er innlemmet i avtalen og derfor utgår fra avtalen med virkning fra samme dato

-

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg XIII etter nr. 15 (rådsdirektiv 86/364/EØF) skal nytt nr. 15a lyde:

“15a. **396 L 0053:** Rådsdirektiv 96/53/EF av 25. juli 1996 om fastsettelse av største tillatte dimensjoner i innenlands og internasjonal trafikk og av største tillatte totalvekt i internasjonal trafikk for visse veigående kjøretøyer i Fellesskapet (EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 59).”

Artikkel 2

Teksten til nr. 14 (rådsdirektiv 85/3/EØF) og teksten til nr. 15 (rådsdirektiv 86/364/EØF) utgår med virkning fra 17. september 1997.

Artikkel 3

Teksten til rådsdirektiv 96/53/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 4

Denne beslutning trer i kraft 7. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 5

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 6. mai 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 182 av 10.7.1997, s. 50, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 29 av 10.7.1997, s. 76.

⁽²⁾ EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 59.

⁽³⁾ EFT nr. L 2 av 3.1.1985, s. 14.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 221 av 7.8.1986, s. 48.

RÅDSDIREKTIV 96/53/EF

av 25. juli 1996

om fastsettelse av største tillatte dimensjoner i innenlands og internasjonal trafikk og av største tillatte totalvekt i internasjonal trafikk for visse veigående kjøretøyer i Fællesskapet(*)**RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- (1) Ved rådsdirektiv 85/3/EØF av 19. desember 1984 om vekt, dimensjoner og visse andre tekniske data for visse veigående kjøretøyer⁽⁴⁾ ble det innen rammen av den felles transportpolitikk fastsatt felles standarder for at veigående kjøretøyer i større grad skulle kunne brukes i trafikken mellom medlemsstatene.
- (2) Direktiv 85/3/EØF er flere ganger blitt vesentlig endret. I forbindelse med en ytterligere endring bør direktivet derfor av klarhetshensyn og av praktiske årsaker omarbeides og samles i en enkelt tekst sammen med rådsdirektiv 86/364/EØF av 24. juli 1986 om bevis for kjøretøyers samsvar med direktiv 85/3/EØF⁽⁵⁾.
- (3) Forskjellene mellom medlemsstatenes gjeldende standarder for vekt og dimensjoner for veigående nyttekjøretøyer er av en slik art at de kan ha ugunstig innvirkning på konkurransevilkårene og hindre trafikken mellom medlemsstatene.
- (4) Det bør treffes tiltak på fællesskapsplan for å fjerne denne hindringen etter nærhetsprinsippet.
- (5) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 304 av 27.11.1996, s. 12, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 23/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.
- (6) EFT nr. C 38 av 8.2.1994, s. 3 og EFT nr. C 247 av 23.9.1995, s. 1.
- (7) EFT nr. C 295 av 22.10.1994, s. 72.
- (8) Europaparlamentsuttalelse av 15. november 1994 (EFT nr. C 341 av 5.12.1994, s. 39), Rådets felles holdning av 8. desember 1995 (EFT nr. C 356 av 30.12.1995, s. 13) og europaparlamentsbeslutning av 14. mars 1996 (EFT nr. C 96 av 4.4.1996, s. 233).
- (9) EFT nr. L 2 av 3.1.1985, s. 14. Direktivet sist endret ved direktiv 92/7/EØF (EFT nr. L 57 av 2.3.1992, s. 29).
- (10) EFT nr. L 221 av 7.8.1986, s. 48.
- (11) De ovennevnte standarder gjenspeiler en likevekt mellom en rasjonell og økonomisk bruk av veigående nyttekjøretøyer og kravene til vedlikehold av infrastruktur, trafikksikkerhet og vern av miljø og livsvilkår.
- (12) Felles standarder for dimensjonene på kjøretøyer bestemt for godstransport bør være stabile over lengre tid.
- (13) Tekniske tilleggskrav til vekt og dimensjoner for nyttekjøretøyer kan komme til anvendelse på kjøretøyer registrert eller tatt i bruk i en medlemsstat. Disse kravene må ikke være til hinder for bruk av nyttekjøretøyer til transport mellom medlemsstatene.
- (14) Definisjonen av «tykkvegget frysevogn» i artikkel 2 i direktiv 85/3/EØF, endret ved direktiv 89/388/EØF⁽⁶⁾, bør utvides for å gi medlemsstatene mulighet til å tillate trafikk på sitt territorium av frysevogner som ikke lenger oppfyller kravene til isolasjon fastsatt i nevnte artikkel.
- (15) Det er nødvendig å klargjøre begrepet «udekelig last» for å sikre ensartet anvendelse av dette direktiv når det gjelder tillatelser for kjøretøyer eller vogntog som transporterer slik last.
- (16) Tonn er en alminnelig brukt og anerkjent måleenhet for kjøretøyvekt og benyttes derfor i dette direktiv, selv om den formelle vektenhet er newton.
- (17) Med henblikk på gjennomføringen av det indre marked bør dette direktivs virkeområde utvides til å omfatte innenlands trafikk, i den utstrekning det omfatter kjøretøydata som har betydelig innvirkning på konkurransevilkårene i transportsektoren og særlig på verdiene for største tillatte lengde og bredde for kjøretøyer og vogntog bestemt for godstransport.
- (18) For de øvrige kjøretøydata kan medlemsstatene på sitt territorium anvende verdier som er forskjellige fra dem fastsatt i dette direktiv, bare for kjøretøyer brukt i innenlands trafikk.
- (19) EFT nr. L 142 av 25.5.1989, s. 3.

- (13) Vogntog som bruker fleksible koplingsystemer, oppnår i praksis en lengde på 18,75 m ved maksimal uttrekking. Den samme største lengde bør være tillatt for vogntog med fast koplingsystem.
- (14) Den største tillatte bredde på 2,50 m for kjøretøyer bestemt for godstransport kan gi utilstrekkelig innvendig rom for effektiv lastning av paller, noe som har medført at det anvendes ulike toleranser utover dette nivå i medlemsstatenes lovgivning om innenlands trafikk. Det må derfor gjøres en generell tilpasning til den aktuelle situasjon for å klargjøre de tekniske krav, idet det tas hensyn til disse datas trafiksikkerhetsmessige aspekter.
- (15) Dersom den største bredden til kjøretøyer bestemt for godstransport økes til 2,55 m, bør denne standarden også anvendes for busser. Når det gjelder busser, må det imidlertid fastsettes en overgangsperiode for å gi de berørte produsentene mulighet til å tilpasse sine produksjonsanlegg.
- (16) For å hindre uforholdsmessige skader på veiene og sikre manøvreringssevnen bør det, når det gis tillatelse til og ved bruk av kjøretøyer, foretrekkes luftfjæring eller tilsvarende fjæring framfor mekanisk fjæring. Overskridelse av visse største tillatte akseltrykk må hindres, og kjøretøyet må kunne svinge 360° innenfor bestemte grenseverdier for den valgte bane.
- (17) Medlemsstatene bør i forbindelse med innenlands godstransport kunne tillate trafikk på sitt territorium av kjøretøyer eller vogntog med dimensjoner som avviker fra dem fastsatt i dette direktiv, såfremt disse kjøretøyene utfører transportvirksomhet som i dette direktiv er definert som transportvirksomhet uten vesentlig innvirkning på den internasjonale konkurransen i transportsektoren, dvs. transport utført av spesialkjøretøyer og transport utført etter en modulær framgangsmåte.
- (18) I forbindelse med transport etter en modulær framgangsmåte bør det fastsettes en overgangsperiode for at den enkelte medlemsstat skal kunne tilpasse sin vei-infrastruktur.
- (19) Kjøretøyer eller vogntog der det benyttes ny teknologi eller nye konsepter i samsvar med standarder som avviker fra dem fastsatt i dette direktiv, bør tillates å utføre lokal transport i en prøveperiode slik at det kan dras nytte av den tekniske utviklingen.
- (20) Kjøretøyer som er tatt i bruk før den dato dette direktiv får anvendelse, og som på grunn av tidligere avvikende nasjonale bestemmelser eller målemetoder ikke er i samsvar med dimensjonene i dette direktiv, bør i en overgangsperiode fortsatt tillates brukt til transporttjenester i medlemsstaten der kjøretøyet er registrert eller tatt i bruk.
- (21) Det er gjort framskritt med sikte på å vedta typegodkjenningsdirektiver for vogntog med fem eller seks aksler. Krav om samsvar med andre data enn vekt og dimensjoner omhandlet i vedlegg II til direktiv 85/3/EØF bør derfor oppheves.
- (22) Denne endring er også nødvendig for å unngå regler som er i strid med internasjonale konvensjoner om veitrafikk og ferdsel.
- (23) For å lette kontrollen med at direktivets bestemmelser overholdes, er det nødvendig å sikre at kjøretøyer er utstyrt med bevis for slikt samsvar.
- (24) Dette direktiv berører ikke medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for gjennomføring i nasjonal lovgivning og anvendelsen av de direktiver dette direktiv erstatter -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

1. Dette direktiv får anvendelse på
 - a) dimensjonene på motorvogner i gruppe M2, M3, N2 og N3 og på deres tilhengere i gruppe 03 og 04, som definert i vedlegg II til rådsdirektiv 70/156/EØF av 6. februar 1970 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om typegodkjenning av motorvogner og deres tilhengere⁽¹⁾,
 - b) vekt og visse andre data for kjøretøyene definert i bokstav a) og spesifisert i nr. 2 i vedlegg I til dette direktiv.
2. Alle vektangivelser i vedlegg I gjelder som veitrafikknormer og viser dermed til lastevilkår og ikke til produksjonsstandarder, som vil bli definert i et senere direktiv.

Artikkel 2

I dette direktiv menes med

- «motorvogn»: ethvert selvstendig motordrevet kjøretøy bestemt for kjøring på vei,
- «tilhenger»: ethvert kjøretøy som er bestemt for å tilkoples en motorvogn, med unntak av semitrailere, og som er konstruert og utstyrt for transport av gods,
- «semitrailer»: ethvert kjøretøy som er bestemt for å tilkoples en motorvogn slik at det delvis hviler på motorvognen, og slik at en vesentlig del av dets egen og lastens vekt bæres av motorvognen, og som er konstruert og utstyrt for transport av gods,

⁽¹⁾ EFT nr. 42 av 23.2.1970, s. 1. Direktivet sist endret ved tiltredelsesakten av 1994.

- «vogntog»:
 - et vogntog som består av en motorvogn tilkopleet en tilhenger, eller
 - et semitrailervogntog som består av en motorvogn tilkopleet en semitrailer,
- «temperaturkontrollert kjøretøy»: ethvert kjøretøy hvis faste eller avtakbare påbygg er spesielt utstyrt til transport av gods under kontrollert temperatur, og hvis sidevegger, med isolasjon, hver er minst 45 mm tykke,
- «buss»: et kjøretøy som har mer enn ni sitteplasser medregnet førerens plass, og som er konstruert og utstyrt for transport av personer med bagasje. Kjøretøyet kan ha én eller to etasjer og kan også trekke en bagasjetilhenger,
- «leddbuss»: en buss som består av to stive deler som er forbundet med hverandre ved en leddseksjon. På denne type kjøretøy skal det være forbindelse mellom passasjeravdelingene i de to stive delene. Leddseksjonen skal gjøre det mulig for passasjerene å bevege seg fritt fra den ene stive delen til den andre. De to delene skal kunne koples sammen og skilles fra hverandre bare på et verksted,
- «største tillatte dimensjoner»: de største dimensjoner for bruk av et kjøretøy, som fastsatt i vedlegg I til dette direktiv,
- «største tillatte totalvekt»: største vekt for bruk av et lastet kjøretøy i internasjonal trafikk,
- «største tillatte aksellast»: største last på en aksel eller en akselgruppe for bruk i internasjonal trafikk,
- «udelelig last»: en last som ikke kan deles opp i to eller flere laster med henblikk på veitransport uten urimelige kostnader eller fare for skade, og som på grunn av sine dimensjoner eller masse ikke kan transporteres av motorvogn, tilhenger, vogntog eller semitrailervogntog som i alle henseender er i samsvar med dette direktiv,
- «tonn»: den vekt som utøves av en masse på ett tonn, og som tilsvarer 9,8 kilonewton (kN),

Alle største tillatte dimensjoner angitt i vedlegg I skal måles i samsvar med vedlegg I til direktiv 70/156/EØF uten positiv toleranse.

Artikkel 3

1. En medlemsstat kan ikke avvise eller forby bruk på sitt territorium av
 - kjøretøyer i internasjonal trafikk som er registrert eller tatt i bruk i en annen medlemsstat, med begrunnelse i deres vekt eller dimensjoner,

- lastebiler i innenlands trafikk som er registrert eller tatt i bruk i en annen medlemsstat, med begrunnelse i vekt eller dimensjoner,

dersom disse kjøretøyene er i samsvar med grenseverdiene angitt i vedlegg I.

Denne bestemmelse får anvendelse selv om

- a) de nevnte kjøretøyer ikke er i samsvar med de krav som stilles i den berørte medlemsstat når det gjelder visse vekt- og dimensjonsforhold som ikke omfattes av vedlegg I,
 - b) vedkommende myndighet i den medlemsstat der kjøretøyene er registrert eller tatt i bruk, har tillatt grenseverdier som ikke er nevnt i artikkel 4 nr. 1, og som går ut over verdiene fastsatt i vedlegg I.
2. Bestemmelsene i nr. 1 bokstav a) skal likevel ikke berøre medlemsstatenes rett til, med de begrensninger som følger av fællesskapsretten, å kreve at kjøretøyer registrert eller tatt i bruk på deres eget territorium er i samsvar med de nasjonale krav til vekt- og dimensjonsforhold som ikke omfattes av vedlegg I.
 3. Medlemsstatene kan kreve at temperaturkontrollerte kjøretøyer utstyres med et ATP-dokument eller med et ATP-skilt som fastsatt i avtalen av 1. september 1970 om transport av lett bedervelige matvarer og spesialutstyr som skal nyttes til slik transport.

Artikkel 4

1. Medlemsstatene skal ikke tillate normal trafikk på sitt territorium av kjøretøyer eller vogntog for innenlands godstransport som ikke er i samsvar med de data som er oppført i nr. 1.1, 1.2, 1.4-1.8, 4.2 og 4.4 i vedlegg I.
2. Medlemsstatene kan likevel tillate trafikk på sitt territorium av kjøretøyer eller vogntog for innenlands godstransport som ikke er i samsvar med de data som er oppført i nr. 1.3, 2, 3, 4.1 og 4.3 i vedlegg I.
3. Bruk av kjøretøyer eller vogntog som overskrider de største tillatte dimensjoner, kan bare tillates på grunnlag av særskilte tillatelser utstedt av vedkommende myndigheter uten forskjellsbehandling eller på grunnlag av lignende ikke-diskriminerende ordninger som avtales med disse myndigheter fra sak til sak, dersom disse kjøretøyer eller vogntog frakter eller er beregnet på å frakte udelelig last.
4. Medlemsstatene kan tillate trafikk på sitt territorium av kjøretøyer eller vogntog for godstransport som benyttes til visse former for innenlands transport som ikke i betydelig grad påvirker internasjonal konkurranse i transportsektoren, selv om deres dimensjoner avviker fra dem fastsatt i nr. 1.1, 1.2, 1.4-1.8, 4.2 og 4.4 i vedlegg I.

Transportvirksomhet skal anses ikke å ha betydelig innvirkning på internasjonal konkurranse i transportsektoren dersom et av vilkårene under bokstav a) og b) er oppfylt:

- a) transportvirksomheten utføres på en medlemsstats territorium av spesialkjøretøyer eller spesialvogntog under forhold som gjør at den vanligvis ikke utføres av kjøretøyer fra andre medlemsstater, f.eks. transport knyttet til skogsdrift og skogbruk,
- b) medlemsstater som tillater at transportvirksomhet utføres på deres territorium av kjøretøyer eller vogntog med dimensjoner som avviker fra dem fastsatt i vedlegg I, tillater også at motorvogner, tilhengere og semitrailere som er i samsvar med dimensjonene fastsatt i vedlegg I, brukes i slike kombinasjoner at det oppnås en lastlengde som minst tilsvarende den som er tillatt i den berørte medlemsstat, slik at ethvert transportforetak har like konkurransevilkår (modulær framgangsmåte).

Den berørte medlemsstat som må tilpasse sin vei-infrastruktur for å kunne oppfylle vilkåret under bokstav b), kan inntil 31. desember 2003 likevel forby trafikk på sitt territorium i forbindelse med innenlands godstransport utført av kjøretøyer eller vogntog som overskrider nåværende nasjonale standarder for dimensjoner, forutsatt at den nasjonale lovgivning fortsatt får anvendelse for alle fællesskapstransportører på en ikke-diskriminerende måte.

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om de tiltak som er truffet i henhold til dette nummer.

5. Medlemsstatene kan tillate at kjøretøyer eller vogntog der det benyttes ny teknologi eller nye konsepter som ikke kan oppfylle ett eller flere av kravene i dette direktiv, utfører visse former for lokal transportvirksomhet i en prøveperiode. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om dette.

6. Medlemsstatene kan fram til 31. desember 2006 tillate trafikk på sitt territorium av kjøretøyer eller vogntog som brukes til godstransport og er registrert eller tatt i bruk før gjennomføringen av dette direktiv, og som har dimensjoner som overstiger dem fastsatt i nr. 1.1, 1.2, 1.4-1.8, 4.2 og 4.4 i vedlegg I på grunn av avvikende nasjonale bestemmelser eller målemetoder.

Artikkel 5

Uten å berøre artikkel 4 nr. 6 skal

- a) semitrailervogntog som ble tatt i bruk før 1. januar 1991, og som ikke oppfyller bestemmelsene i vedlegg I nr. 1.6 og 4.4, med henblikk på artikkel 3 anses å være i samsvar med disse bestemmelsene, forutsatt at vogntogets totale lengde ikke overstiger 15,50 m,

- b) vogntog hvis motorvogn ble tatt i bruk før 31. desember 1991, og som ikke oppfyller bestemmelsene i vedlegg I nr. 1.7 og 1.8, med henblikk på artikkel 3 anses å være i samsvar med disse bestemmelsene fram til 31. desember 1998, forutsatt at vogntogets totale lengde ikke overstiger 18,00 m.

Artikkel 6

1. Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at de kjøretøyer omhandlet i artikkel 1 som er i samsvar med dette direktiv, er utstyrt med et av bevisene nevnt i bokstav a), b) og c):

- a) en kombinasjon av følgende to skilt:
 - et «fabrikantskilt» utformet og festet i samsvar med direktiv 76/114/EØF⁽¹⁾,
 - et skilt som viser dimensjoner i samsvar med vedlegg III, og som er utformet og festet i samsvar med direktiv 76/114/EØF,

- b) et enkelt skilt som er utformet og festet i samsvar med direktiv 76/114/EØF og inneholder de samme opplysninger som de to skiltene nevnt i bokstav a),

- c) et enkelt dokument utstedt av vedkommende myndigheter i den medlemsstat der kjøretøyet er registrert eller tatt i bruk. Dokumentet skal inneholde de samme rubrikker og opplysninger som skiltene nevnt i bokstav a). Det skal være oppbevart forsvarlig, på et sted som er lett tilgjengelig for kontroll.

2. Når kjøretøyets data ikke lenger svarer til de data som er angitt på samsvarsbeviset, skal den medlemsstat der kjøretøyet er registrert, treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre at samsvarsbeviset endres.

3. Skiltene og dokumentene nevnt i nr. 1 skal godkjennes av medlemsstatene som det samsvarsbevis for kjøretøyer som er fastsatt i dette direktiv.

4. Kjøretøyer som er utstyrt med samsvarsbevis, kan

- når det gjelder felles standarder for vekt, kontrolleres ved stikkprøver,
- når det gjelder felles standarder for dimensjoner, kontrolleres bare når det foreligger mistanke om manglende samsvar med dette direktiv.

5. I samsvarsbevisets midterste spalte, der vekt angis, skal det eventuelt angis de fællesskapsstandarder for vekt som gjelder for det aktuelle kjøretøyet. For kjøretøyene nevnt i vedlegg I nr. 2.2.2 bokstav c) skal «44 t» oppgis i parentes under største tillatte totalvekt for vogntoget.

(¹) EFT nr. L 24 av 30.1.1976, s. 1. Direktivet endret ved kommisjonsdirektiv 78/507/EØF (EFT nr. L 155 av 13.6.1978, s. 31).

6. Hver medlemsstat kan, for alle kjøretøyer registrert eller tatt i bruk på statens territorium, bestemme at den totalvekt som er tillatt i den nasjonale lovgivning, føres opp i venstre spalte i samsvarsbeviset, og at den vekt som teknisk sett kan tillates, føres opp i høyre spalte.

Artikkel 7

Dette direktiv skal ikke være til hinder for anvendelsen av de bestemmelser for veitrafikk som gjelder i hver medlemsstat, og som gjør det mulig å begrense kjøretøyers vekt og/eller dimensjoner på visse veier eller veianlegg uansett i hvilken stat kjøretøyene er registrert.

Artikkel 8

Inntil 31. desember 1998 får artikkel 3 ikke anvendelse i Irland og Det forente kongerike

- a) når det gjelder standardene nevnt i nr. 2.2, 2.3.1, 2.3.3, 2.4 og 3.3.2 i vedlegg I,
- med unntak av semitrailervogntog nevnt i nr. 2.2.2 der
 - i) totalvekten ikke overstiger 38 tonn,
 - ii) vekten på hver akselgruppe med tre aksler ved akselavstanden angitt i nr. 3.3.2 ikke overstiger 22,5 tonn,
 - med unntak av kjøretøyene nevnt i nr. 2.2.3, 2.2.4, 2.3 og 2.4 der totalvekten ikke overstiger
 - i) 35 tonn for kjøretøyene nevnt i nr. 2.2.3 og 2.2.4,
 - ii) 17 tonn for kjøretøyene nevnt i nr. 2.3.1,
 - iii) 30 tonn for kjøretøyene nevnt i nr. 2.3.3, forutsatt at vilkårene angitt i nevnte nummer og i nr. 4.3 er oppfylt,
 - iv) 27 tonn for kjøretøyene nevnt i nr. 2.4,
- b) når det gjelder standardene nevnt i nr. 3.4 i vedlegg I, unntatt for kjøretøyer nevnt i nr. 2.2, 2.3. og 2.4 der vekten per drivaksel ikke overstiger 10,5 tonn.

Artikkel 9

Når det gjelder standardene nevnt i nr. 1.2 bokstav a) i vedlegg I, kan en medlemsstat inntil 31. desember 1999 avvise eller forby bruk på sitt territorium av busser med en bredde på over 2,5 meter.

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om tiltak de har truffet i henhold til denne artikkel. Kommisjonen skal underrette de øvrige medlemsstatene om dette.

Artikkel 10

Direktivene oppført i vedlegg IV del A skal oppheves med virkning fra datoen i artikkel 11, uten at dette berører medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for gjennomføring oppført i vedlegg IV del B.

Henvisninger til de opphevede direktivene skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg V.

Artikkel 11

1. Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for etterkomme dette direktiv, innen 17. september 1997. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 12

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 25. juli 1996.

For Rådet

H. COVENEY

Formann

VEDLEGG I

STØRSTE VEKT OG DIMENSJONER OG BESLEKTEDE DATA FOR KJØRETØYER

1. **Største tillatte dimensjoner for kjøretøyene nevnt i artikkel 1 nr. 1 bokstav a)**
 - 1.1. *Største lengde:*

-	motorvogn	12,00 m
-	tilhenger	12,00 m
-	semitrailervogntog	16,50 m
-	vogntog	18,75 m
-	leddbuss	18,00 m
 - 1.2. *Største bredde:*

a)	alle kjøretøyer	2,55 m
b)	skap/påbygg på temperaturkontrollerte kjøretøyer	2,60 m
 - 1.3. *Største høyde (alle kjøretøyer)* 4,00 m
 - 1.4. Løse skap/påbygg og standardiserte laster, som containere, er innbefattet i de dimensjoner som er nevnt i nr. 1.1, 1.2, 1.3, 1.6, 1.7, 1.8 og 4.4.
 - 1.5. Enhver motorvogn eller ethvert vogntog som er i bevegelse, skal kunne snu innenfor en sirkel med ytre radius 12,50 m og indre radius 5,30 m.
 - 1.6. Største avstand mellom kingboltens akse og semitrailerens bakre kant 12,00 m
 - 1.7. Største avstand målt parallelt med vogntogets lengdeakse fra det fremste utvendige punktet på lasteplanet bak førerhuset til det bakerste utvendige punktet på vogntogets tilhenger, minus avstanden mellom motorvognens bakre kant og tilhengerens fremre kant 15,65 m
 - 1.8. Største avstand målt parallelt med vogntogets lengdeakse fra det fremste utvendige punktet på lasteplanet bak førerhuset til det bakerste utvendige punktet på vogntogets tilhenger 16,40 m

2.	Største tillatte totalvekt for kjøretøyer (i tonn)	
2.1.	<i>Kjøretøyer som inngår i et vogntog</i>	
2.1.1.	Tilhenger med to aksler	18 t
2.1.2.	Tilhenger med tre aksler	24 t
2.2.	<i>Vogntog</i>	
2.2.1.	Vogntog med 5 eller 6 aksler	
	a) 2-akslet motorvogn med 3-akslet tilhenger	40 t
	b) 3-akslet motorvogn med 2- eller 3-akslet tilhenger	40 t
2.2.2.	Semitrailervogntog med 5 eller 6 aksler	
	a) 2-akslet motorvogn med 3-akslet semitrailer	40 t
	b) 3-akslet motorvogn med 2- eller 3-akslet semitrailer	40 t
	c) 3-akslet motorvogn med 2- eller 3-akslet semitrailer som transporterer en 40-fots ISO-container i kombitransport	44 t
2.2.3.	Vogntog med 4 aksler som består av en motorvogn med 2 aksler og en tilhenger med 2 aksler	36 t
2.2.4.	Semitrailervogntog med 4 aksler som består av en motorvogn med 2 aksler og en semitrailer med 2 aksler, dersom semitrailerens akselavstand er	
2.2.4.1.	1,3 m eller mer, men ikke over 1,8 m	36 t
2.2.4.2.	mer enn 1,8 m	36 t
		+ en toleranse på 2 t når motorvognens største tillatte totalvekt (18 t) og største tillatte totalvekt for semitrailerens boggi (20 t) overholdes, og drivakselen er utstyrt med tvillinghjul og luftfjæring eller fjæring som i Fellesskapet er godkjent som tilsvarende, som definert i vedlegg II
2.3.	<i>Motorvogner</i>	
2.3.1.	Motorvogner med 2 aksler	18 t
2.3.2.	Motorvogner med 3 aksler	- 25 t - 26 t
		når drivakselen er utstyrt med tvillinghjul og luftfjæring eller fjæring som i Fellesskapet er godkjent som tilsvarende, som definert i vedlegg II, eller når hver drivaksel er utstyrt med tvillinghjul og største vekt for hver aksel ikke overstiger 9,5 t

2.3.3.	Motorvogn med 4 aksler og 2 styreaksler	- 32 t når drivakselen er udstyrt med tvillinghjul og luftfjæring eller fjæring som i Fællesskabet er godkjent som tilsvarende, som defineret i vedlegg II, eller når hver drivaksel er udstyrt med tvillinghjul og største vekt for hver aksel ikke overstiger 9,5 t
2.4.	<i>Leddbuss med 3 aksler</i>	28 t
3.	Største tillatte aksellast for køretøjerne nevt i artikel 1 nr. 1 bokstav b) (i tonn)	
3.1.	<i>Enkel aksel</i> Enkel aksel som ikke er drivaksel	10 t
3.2.	<i>Boggi på tilhængere og semitrailere</i> Samlet aksellast på en boggi må, dersom akselavstanden (d) er	
3.2.1.	mindre enn 1 m ($d < 1,0$), ikke overstige	11 t
3.2.2.	1 m eller mer, men mindre enn 1,3 m ($1 \leq d < 1,3$), ikke overstige	16 t
3.2.3.	1,3 m eller mer, men mindre enn 1,8 m ($1,3 \leq d < 1,8$), ikke overstige	18 t
3.2.4.	1,8 m eller mer ($1,8 \leq d$), ikke overstige	20 t
3.3.	<i>Trippelboggi på tilhængere og semitrailere</i> Samlet aksellast på en trippelboggi må, dersom akselavstanden (d) er	
3.3.1.	1,3 m eller mindre ($d \leq 1,3$), ikke overstige	21 t
3.3.2.	mer enn 1,3 m, men mindre eller lik 1,4 m ($1,3 < d \leq 1,4$), ikke overstige	24 t
3.4.	<i>Drivaksel</i>	
3.4.1.	Drivaksel på køretøjerne nevt i nr. 2.2.1 og 2.2.2	11,5 t
3.4.2.	Drivaksel på køretøjerne nevt i nr. 2.2.3, 2.2.4, 2.3 og 2.4	11,5 t
3.5.	<i>Boggier på motorvogn</i> Samlet aksellast på en boggi må, dersom akselavstanden (d) er	
3.5.1.	mindre enn 1,0 m ($d < 1,0$ m), ikke overstige	11,5 t
3.5.2.	1,0 m eller mer men mindre enn 1,3 m ($1,0 \text{ m} \leq d < 1,3 \text{ m}$), ikke overstige	16 t

- 3.5.3. 1,3 m eller mer men mindre enn 1,8 m ($1,3 \text{ m} \leq d < 1,8 \text{ m}$), ikke overstige
- 18 t
-19 t
- når drivakselen er utstyrt med tvillinghjul og luftfjæring eller fjæring som i Fellesskapet er godkjent som tilsvarende, som definert i vedlegg II, eller når hver drivaksel er utstyrt med tvillinghjul og største vekt for hver aksel ikke overstiger 9,5 t
4. **Beslektede data for kjøretøyene nevnt i artikkel 1 nr. 1 bokstav b)**
- 4.1. *Alle kjøretøyer*
Et kjøretøys eller vogntogs drivaksellast må ikke være mindre enn 25 % av kjøretøyets eller vogntogets totalvekt når det brukes i internasjonal trafikk.
- 4.2. *Vogntog*
Avstanden mellom motorvognens bakaksel og tilhengerens foraksel må ikke være under 3,00 m.
- 4.3. *Største tillatte totalvekt som funksjon av akselavstanden*
Største tillatte totalvekt i tonn for en motorvogn med 4 aksler kan ikke overstige fem ganger avstanden i meter mellom aksene på kjøretøyets fremste og bakerste aksel.
- 4.4. *Semitrailere*
Avstanden målt vannrett mellom kingboltens akse og ethvert punkt på semi-trailerens fremre kant må ikke overstige 2,04 m.

VEDLEGG II

VILKÅR FOR EKVIVALENS MELLOM LUFTFJÆRING OG VISSE ANDRE TYPER FJÆRING PÅ KJØRETØYETS DRIVAKSEL ELLER DRIVAKSLER

1. DEFINISJON AV BEGREPET LUFTFJÆRING

Et fjæringssystem betegnes som luftfjæret når minst 75 % av fjæringseffekten skyldes en pneumatisk innretning.

2. EKVIVALENS

En fjæring må oppfylle følgende krav for å bli godkjent som ekvivalent med luftfjæring:

- 2.1. når massen som fjæres på en drivaksel eller en boggi, utsettes for en fri vertikal lavfrekvent svingning eller en plutselig belastningsendring, skal frekvensen og dempningen som måles når fjæringen utsettes for maksimal belastning, ligge innenfor grensene definert under nr. 2.2-2.5,
- 2.2. hver aksel skal være utstyrt med hydrauliske støtdempere. På en boggi skal de hydrauliske støtdempere være plassert slik at boggiens svingninger reduseres til et minimum,
- 2.3. det gjennomsnittlige dempningsforhold D skal være over 20 % av den kritiske dempning for en fjæring utstyrt med hydrauliske støtdempere som er i normal funksjon,
- 2.4. fjæringens høyeste dempningsnivå, etter at alle hydrauliske støtdempere er koplet fra eller satt ut av funksjon, skal ikke være høyere enn 50 % av det gjennomsnittlige dempningsforhold D ,
- 2.5. den høyeste frekvens for massen som fjæres på drivakselen eller boggien, skal ved fri vertikal svingning etter en plutselig belastningsendring ikke være høyere enn 2 hertz,
- 2.6. Fjæringens frekvens og dempning er definert i nr. 3. Prøvemethodene for måling av frekvens og dempning er beskrevet i nr. 4.

3. DEFINISJON AV FREKVENNS OG DEMPNING

Denne definisjonen tar som utgangspunkt en avfjæret masse M (kg) over en drivaksel eller boggi. Akselen eller boggien har en samlet vertikal stivhet mellom massen som fjæres og veidekket på K Newton/meter (N/m) og en samlet dempningskoeffisient på C Newton/meter per sekund (N.s/m); Z er den vertikale forskyvning av massen som fjæres. Bevegelsesligningen for den avfjærede massens frie svingninger er:

$$M \frac{d^2 Z}{dt^2} + C \frac{dZ}{dt} + kZ = 0$$

Svingningsfrekvensen F (rad/sek) for massen som fjæres er:

$$F = \sqrt{\frac{K}{M} - \frac{C^2}{4M^2}}$$

Dempningen er kritisk når $C = C_0$,

der:

$$C_0 = 2\sqrt{KM}$$

Dempningsforholdet uttrykt som en brøkdel av den kritiske dempning er C/C_0 .

Ved fri svingning av den avfjærede massen etter en plutselig belastningsendring, vil massens vertikale bevegelse følge en dempet sinuskurve (figur 2). Frekvensen kan bestemmes ved å måle tiden for så mange svingningssykluser som kan observeres. Dempningen kan bestemmes ved å måle høyden til svingningsutslag som følger etter hverandre i samme retning. Dersom størrelsen på utslagene i første og andre svingningssyklus kalles A_1 og A_2 , vil dempningsforholdet D være:

$$D = \frac{C}{C_0} = \frac{1}{2\pi} \ln \frac{A_1}{A_2}$$

der \ln er den naturlige logaritme av amplitudeforholdet.

4. PRØVEMETODE

For ved en prøve å finne fram til dempningsforholdet D , dvs. dempningsforholdet uten hydrauliske støtdempere, og fjæringens frekvens F bør det lastede kjøretøyet:

- a) kjøres ved lav hastighet ($5 \text{ km/t} \pm 1 \text{ km/t}$) over et 80 mm høyt trinn med profil som vist i figur 1. Svingningen etter en plutselig belastningsendring som skal undersøkes med hensyn til frekvens og dempning, inntreer etter at hjulene på drivakselen har passert trinnet,

eller

- b) trykkes ned ved trykk på understellet slik at drivakseltrykket er en og en halv gang dets høyeste statiske verdi. Trykket på kjøretøyet fjernes plutselig, og den påfølgende svingning undersøkes,

eller

- c) løftes opp ved understellet slik at massen som fjæres, løftes til den er 80 mm over drivakselen. Understellet frigjøres plutselig, og den påfølgende svingning undersøkes,

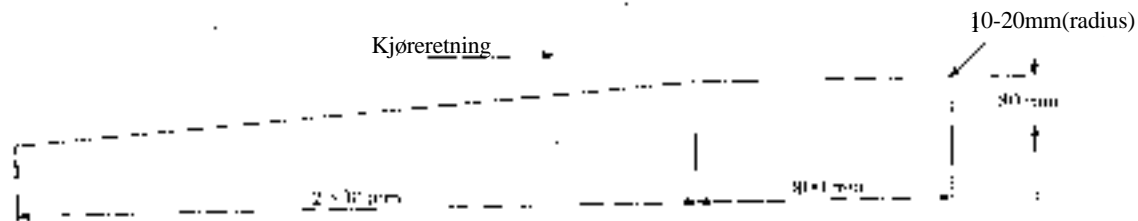
eller

- d) gjøres til gjenstand for andre prøvemethoder i den utstrekning konstruktøren har kunnet overbevise den tekniske avdeling om at disse er ekvivalente.

Kjøretøyet bør være utstyrt med en avstandsgiver til måling av vertikal forskyvning, montert mellom drivaksel og understell rett over drivakselen. Ved å avlese denne er det mulig å finne tidsintervallet mellom første og andre kompresjonshøydepunkt og dermed frekvensen F , og også amplitudeforholdet som gir dempningen. På boggier med to drivakslar bør det monteres avstandsgivere mellom hver drivaksel og understellet rett over drivakselen.

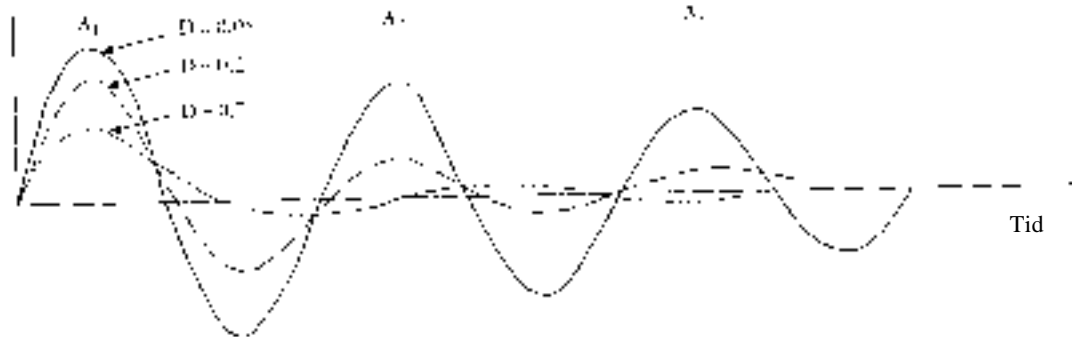
Figur 1

Trinn til fjæringsprøver



Figur 2

Dempet virkning etter en plutselig belastningsendring



VEDLEGG III

SKILT SOM ANGIR DIMENSJONER, NEVNT I ARTIKKEL 6 NR. 1 BOKSTAV a)

I. Skiltet som angir dimensjoner, og som i den utstrekning det er mulig skal festes ved siden av skiltet nevnt i direktiv 76/114/EØF, skal inneholde følgende opplysninger:

1. Produsentens navn⁽¹⁾,
2. Kjøretøyets understellsnummer⁽¹⁾,
3. Motorvognens, tilhengerens eller semitrailerens lengde (L),
4. Motorvognens, tilhengerens eller semitrailerens bredde (W),
5. Data for måling av vogntogets lengde:
 - avstanden (a) mellom motorvognens forkant og midten av koplingsinnretningen (tilhengerfestet eller svingskiven); dersom svingskiven har flere posisjoner, må største- og minsteverdier (a_{\min} og a_{\max}) angis,
 - avstanden (b) mellom midten av koplingsinnretningen for tilhengeren (dragøyet) eller for semitraileren (kingbolt) og den bakre kanten på tilhengeren eller semitraileren; dersom koplingsinnretningen har flere posisjoner, må største- og minsteverdier (b_{\min} og b_{\max}) angis.

Et vogntogs lengde er lengden målt langs motorvognen og tilhengeren eller semitraileren når de står etter hverandre på rett linje.

II. Verdiene som oppgis på samsvarsbeviset, skal angi nøyaktig de målinger som er utført direkte på kjøretøyet.

⁽¹⁾ Disse opplysningene skal ikke gjentas når kjøretøyet er utstyrt med et enkelt skilt med data om vekt og dimensjoner.

VEDLEGG IV**DEL A****OPPHEVEDE DIREKTIVER**

(omhandlet i artikkel 10)

- Direktiv 83/3/EØF om vekt, dimensjoner og visse andre tekniske data for visse veigående kjøretøyer, med senere endringer:
 - Direktiv 86/360/EØF
 - Direktiv 88/218/EØF
 - Direktiv 89/338/EØF
 - Direktiv 89/460/EØF
 - Direktiv 89/461/EØF
 - Direktiv 91/60/EØF
 - Direktiv 92/7/EØF
- Direktiv 86/364/EØF om bevis for kjøretøyers samsvar med direktiv 85/3/EØF om vekt, dimensjoner og visse andre tekniske data for visse veigående kjøretøyer.

DEL B

<i>Direktiv</i>	<i>Gjennomføringsfrist</i>
85/3/EØF (EFT nr. L 2 av 3.1.1985, s. 14)	1. juli 1986
	1. januar 1990
86/360/EØF (EFT nr. L 217 av 5.8.1986, s. 19)	1. januar 1992
86/364/EØF (EFT nr. L 221 av 7.8.1986, s. 48)	29. juli 1987
88/218/EØF (EFT nr. L 98 av 15.4.1988, s. 48)	1. januar 1989
89/338/EØF (EFT nr. L 142 av 25.5.1989, s. 3)	1. juli 1991
89/460/EØF (EFT nr. L 226 av 3.8.1989, s. 5)	1. januar 1993
89/461/EØF (EFT nr. L 226 av 3.8.1989, s. 7)	1. januar 1991
91/60/EØF (EFT nr. L 37 av 9.2.1991, s. 37)	30. september 1991
92/7/EØF (EFT nr. L 57 av 2.3.1992, s. 29)	31. desember 1992

Dette direktiv	85/3/EØF	86/360/EØF	86/364/EØF	88/218/EØF	89/338/EØF	89/460/EØF	89/461/EØF	91/60/EØF	92/7/EØF
Artikel 4	-								
Artikel 5 bokstav a)							Artikel 1 nr. 1		
Artikel 5 bokstav b)								Artikel 1 nr 1	
Artikel 6 nr. 1-4			Artikel 1 nr. 1-4						
Artikel 6 nr. 5 og 6			Artikel 2 nr. 1 og 2						
Artikel 7	Artikel 6								
Artikel 8						Artikel 1			
Artikel 9-12	-								
Artikel 13	Artikel 9								
Vedlegg I	Vedlegg I								
Nr. 1	Nr. 1								
Nr. 1.1 strekpunkt 1-3 og 5								Artikel 1 nr. 2	
Nr. 1.1 strekpunkt 4	-								
Nr. 1.2 bokstav a)	-								

Dette direktiv	85/3/EØF	86/360/EØF	86/364/EØF	88/218/EØF	89/338/EØF	89/460/EØF	89/461/EØF	91/60/EØF	92/7/EØF
Nr. 1.2 bokstav b)	-								
Nr. 1.3-1.5	Nr. 1.3-1.5								
Nr. 1.6							Artikkel 1 nr. 3		
Nr. 1.7								Artikkel 1 nr. 3	
Nr. 1.8	-								
Nr. 2-2.2.1 bokstav b)	Nr. 2-2.2.1 bokstav b)								
Nr. 2.2.2 bokstav a)-c)	Nr. 2.2.2 bokstav a)-c)								
Nr. 2.2.3 og 2.2.4.1					Artikkel 1 nr. 5 bokstav b)				
Nr. 2.2.4.2 bokstav a)									Artikkel 1 nr. 1
Nr. 2.3-2.3.1					Artikkel 1 nr. 5 bokstav c)				
Nr. 2.3.2-2.3.3 bokstav b)-c)									Artikkel 1 nr. 1
Nr. 2.4					Artikkel 1 nr. 5 bokstav c)				
Nr. 3-3.3.2	Nr. 3-3.3.2								
Nr. 3.4-3.4.1		Artikkel 1 nr. 3							
Nr. 3.4.2-3.5.2					Artikkel 1 nr. 5 bokstav d)				

Dette direktiv	85/3/EØF	86/360/EØF	86/364/EØF	88/218/EØF	89/338/EØF	89/460/EØF	89/461/EØF	91/60/EØF	92/7/EØF
Nr. 3.5.3 bokstav d)									Artikel 1 nr. 1
Nr. 4-4.2	Nr. 4-4.2								
Nr. 4.3					Artikel 1 nr. 5 bokstav e)				
Nr. 4.4							Artikel 1 nr. 4		
Vedlegg II									Vedlegg III
Vedlegg III			Vedlegg						

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/05****nr. 25/97
av 30. april 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XIII er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 9/97 av 14. mars 1997⁽¹⁾.

Rådsdirektiv 96/48/EF av 23. juli 1996 om samtrafikkvevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg XIII etter nr. 37 (rådsdirektiv 91/440/EØF) skal nytt nr. 37a lyde:

“37a. **396 L 0048:** Rådsdirektiv 96/48/EF av 23. juli 1996 om samtrafikkvevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog (EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 6), rettet ved EFT nr. L 262 av 16.10.1996, s. 18.”

Artikkel 2

Teksten til rådsdirektiv 96/48/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europæiske Fællesskaps Tidende.

Utfærdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

(¹) EFT nr. L 182 av 10.7.1997, s. 39, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 29 av 10.7.1997, s. 39.

(²) EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 6.

RÅDSDIREKTIV 96/48/EF**av 23. juli 1996****om samtrafikkvevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 129 D tredje ledd,

under henvisning til forslag fra Kommissjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽³⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽⁴⁾ og ut fra følgende betraktninger:

For at unionsborgerne, markedsdeltakerne og de regionale og lokale myndigheter fullt ut skal kunne nyte godt av de fordeler som opprettelsen av et indre marked uten indre grenser fører med seg, bør sammenkoplingen og samtrafikkvevnen mellom de nasjonale jernbanenett for høyhastighetstog samt adgangen til slike nett bedres.

En arbeidsgruppe på høyt nivå sammensatt av representanter for medlemsstatenes regjeringer, de europeiske jernbaner og den europeiske jernbaneindustri og nedsatt av Kommissjonen på anmodning fra Rådet i dets resolusjon av 4. og 5. desember 1989 har utarbeidet en hovedplan for et transeuropeisk jernbanenett for høyhastighetstog.

Kommissjonen framla i desember 1990 en melding for Rådet om jernbanenettet for høyhastighetstog, som Rådet ønsket velkommen i sin resolusjon av 17. desember 1990⁽⁵⁾.

I traktatens artikkel 129 C er det fastsatt at Fellesskapet skal iverksette alle nødvendige tiltak for å sikre samtrafikkvevnen for jernbanenettene, særlig på området harmonisering av tekniske standarder.

Forretningsmessig drift av høyhastighetstog krever stor grad av samsvar mellom infrastrukturen og det rullende materiellets spesifikasjoner. Dette samsvaret har avgjørende betydning for ytenivå, sikkerhet, tjenestekvalitet og kostnader, og særlig for samtrafikkvevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

I henhold til rådsdirektiv 91/440/EØF av 29. juli 1991 om utvikling av Fellesskapets jernbaner⁽⁶⁾ må jernbaneforetakene ha økt adgang til jernbanenettene i medlemsstatene, og dette krever at infrastruktur, utstyr og rullende materiell oppfyller kravet til samtrafikkvevne.

Medlemsstatene er pålagt å sikre overholdelse av reglene for sikkerhet, helse og forbrukervern med generell anvendelse på jernbanenett under prosjektering, bygging, ibruktaking og drift. Sammen med de lokale myndigheter har de også ansvar i forbindelse med eiendomsrett til jord, arealplanlegging og miljøvern. Dette er særlig relevant for jernbanenett for høyhastighetstog.

I rådsdirektiv 85/337/EØF av 27. juni 1985 om vurdering av visse offentlige og private prosjekters miljøvirkninger⁽⁷⁾ er det fastsatt at miljøvirkningene ved bygging av jernbanelinjer for langdistansetraffikk skal vurderes.

Både de nasjonale forskrifter og de interne regler og tekniske spesifikasjoner som jernbanene anvender, inneholder betydelige ulikheter. Disse nasjonale forskriftene og interne reglene omfatter tekniske framgangsmåter som er særegne for industriene i hver enkelt stat. De omfatter bestemte krav til dimensjoner og innretninger og særlige egenskaper. Denne situasjonen utgjør en hindring for at høyhastighetstog skal kunne være i trafikk under tilfredsstillende forhold på hele Fellesskapets territorium.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 235 av 17.9.1996, s. 59, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 25/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIII (Transport), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(1) EFT nr. C 134 av 17.5.1994, s. 6.

(2) EFT nr. C 397 av 31.12.1994, s. 8.

(3) EFT nr. C 210 av 14.8.1995, s. 38.

(4) Europaparlamentsuttalelse av 19. januar 1995 (EFT nr. C 43 av 20.2.1995, s. 60), Rådets felles holdning av 8. desember 1995 (EFT nr. C 356 av 30.12.1995, s. 43) og europaparlamentsbeslutning av 16. april 1996 (EFT nr. C 141 av 13.5.1996, s. 48).

(5) EFT nr. C 33 av 8.2.1991, s. 1.

(6) EFT nr. L 237 av 24.8.1991, s. 40.

(7) EFT nr. L 175 av 5.7.1985, s. 40.

Denne situasjonen har opp gjennom årene skapt svært tette bånd mellom de nasjonale jernbaneindustrier og de nasjonale jernbaner, til skade for en reell åpning av markedet. For at disse industriene skal kunne bedre sin konkurransevne på verdensplan, kreves det et åpent og konkurransepreget europeisk marked.

Det må derfor fastlegges grunnleggende krav for hele Fællesskapet med anvendelse på det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

På grunn av det transeuropeiske jernbanesystems utstrekning og sammensatte karakter har det av praktiske årsaker vist seg nødvendig å dele det opp i delsystemer. For hvert delsystem må grunnleggende krav spesifiseres, grunnleggende parametere fastlegges og tekniske spesifikasjoner fastsettes for hele Fællesskapet, særlig med hensyn til komponenter og grensesnitt, for å kunne oppfylle disse grunnleggende kravene. Visse delsystemer (miljø, passasjerer og drift) vil imidlertid omfattes av de tekniske spesifikasjoner for samtrafikkvegne (TSI) bare i den grad det er nødvendig å sikre samtrafikkvegnen på områdene infrastruktur, energi, styringskontroll, signaler og rullende materiell.

Iverksettingen av bestemmelsene om samtrafikkvegnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog må ikke føre til at det oppstår ubegrunnede hindringer for opprettholdelsen av det eksisterende jernbanenett i den enkelte medlemsstat sett fra et kostnad/nytte-synspunkt, men må søke å fastholde målet om jernbanetraffikk for høyhastighetstog innenfor hele Fællesskapet.

De enkelte medlemsstater bør i særskilte tilfeller tillates ikke å anvende visse tekniske spesifikasjoner på samtrafikkvegnen, forutsatt at det finnes rutiner som sikrer at slike muligheter for fravik er berettiget. I traktatens artikkel 129 C er det fastsatt at Fællesskapet i sin virksomhet på området samtraffikk skal ta hensyn til om prosjektene lar seg gjennomføre økonomisk.

For å oppfylle de relevante bestemmelser om rutiner for offentlige innkjøp innenfor jernbanesektoren, særlig i rådsdirektiv 93/38/EØF⁽¹⁾, må oppdragsgiverne innta tekniske spesifikasjoner i de generelle dokumentene eller i anbudsgrunnlaget for hver enkelt kontrakt. Det må utarbeides et sett europeiske spesifikasjoner som kan tjene som referanse for disse tekniske spesifikasjonene.

I direktiv 93/38/EØF er en europeisk spesifikasjon definert som en felles teknisk spesifikasjon, en europeisk teknisk godkjenning eller en nasjonal standard som gjennomfører en europeisk standard. Harmoniserte europeiske standarder skal på Kommisjonens anmodning utarbeides av europeiske standardiseringsorganer som Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN), Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) eller Det europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjoner (ETSI), og standardenes referanser skal offentliggjøres i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Det er i Fællesskapets interesse at det finnes et internasjonalt standardiseringssystem som gjør det mulig å utarbeide standarder som faktisk brukes av deltakerne i den internasjonale handel, og som oppfyller fællesskapspolitikkenes krav. De europeiske standardiseringsorganer må derfor fortsette sitt samarbeid med de internasjonale standardiseringsorganer.

Oppdragsgivere må definere de ytterligere spesifikasjoner som er nødvendige for å utfylle de europeiske spesifikasjoner eller andre standarder. Disse spesifikasjonene må ikke være til hinder for oppfyllelsen av de grunnleggende krav som er blitt harmonisert på fællesskapsnivå, og som det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog må oppfylle.

Rutinene for samsvarsvurdering eller vurdering av bruksegnethet må bygge på bruken av modulene fastsatt i rådsbeslutning 93/465/EØF⁽²⁾. Med sikte på å fremme utviklingen av de berørte industrier bør det så langt det er mulig utvikles rutiner som omfatter et kvalitetssikringssystem. Begrepet komponent må omfatte både materielle og immaterielle produkter, som for eksempel programvare.

Bruksegnetheten til de komponenter som har den mest avgjørende betydning for systemets sikkerhet, tilgjengelighet eller økonomi, bør vurderes.

Oppdragsgiverne skal i anbudsgrunnlaget, særlig for komponentene og med henvisning til de europeiske spesifikasjonene, fastsette de spesifikasjoner som produsentene skal oppfylle i henhold til kontraktene. Samsvarsvurderingen er derfor i hovedsak knyttet til komponentenes bruksområde, for å sikre systemets samtrafikkvegne, og ikke bare til komponentenes frie omsetning på fællesskapsmarkedet.

Det er derfor ikke nødvendig at produsenten CE-merker komponentene omfattet av dette direktiv, ettersom det er tilstrekkelig at produsenten inngir en samsvarserklæring på grunnlag av en samsvarsvurdering og/eller en vurdering av bruksegnetheten foretatt i samsvar med den relevante rutine fastsatt i dette direktiv. Dette berører ikke produsentenes plikt til å påføre CE-merkingen på visse komponenter for å bekrefte at de er i samsvar med andre relevante fællesskapsbestemmelser.

De delsystemer som utgjør det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, skal underlegges en verifiseringsrutine. De myndigheter som har ansvaret for godkjenning av ibruktakingen, må i løpet av prosjekterings-, bygge- og ibruktakingsfasen ha mulighet til å forsikre seg om at resultatet er i samsvar med de gjeldende forskrifter og tekniske og driftsmessige bestemmelser. Produsentene skal også kunne regne med likebehandling uansett stat. Det må derfor utformes en modul som fastlegger prinsippene og vilkårene for EF-verifisering av delsystemene.

Rutinen for EF-verifisering bygger på de tekniske spesifikasjoner for samtrafikkvegne (TSI). TSI-spesifikasjonene skal utarbeides av et felles representativt organ for infrastrukturforvaltningen, jernbaneforetakene og industrien etter oppdrag fra Kommisjonen.

⁽¹⁾ Rådsdirektiv 93/38/EØF av 14. juni 1993 om samordning av innkjøpsreglene for oppdragsgivere innen vann- og energiforsyning, transport og telekommunikasjon (EFT nr. L 199 av 9.8.1993, s. 84), sist endret ved tiltredelsesakten av 1994.

⁽²⁾ Rådsbeslutning 93/465/EØF av 22. juli 1993 om modulene for de forskjellige fasene i rutinene for samsvarsvurdering og reglene for påføring og bruk av CE-samsvarsmarkering til bruk i direktivene om teknisk harmonisering (EFT nr. L 220 av 30.8.1993, s. 23).

Henvisning til TSI-spesifikasjoner er nødvendig for å sikre samtrafikkevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, og bestemmelsene i artikkel 18 i direktiv 93/38/EØF får anvendelse på disse TSI-spesifikasjonene.

De meldte organer som har ansvaret for gjennomføringen av rutinene for samsvarsvurdering eller vurdering av bruksegnethet samt rutinen for verifisering av delsystemer må, særlig dersom det ikke finnes europeiske spesifikasjoner, samordne sine avgjørelser så mye som mulig.

I rådsdirektiv 91/440/EØF kreves det en regnskapsmessig atskillelse mellom drift av jernbaneforetakenes transporttjenester og forvaltningen av jernbaneinfrastrukturen. I samme ånd bør også de spesialiserte tjenester som ytes av forvaltningsorganene utpekt som meldte organer, ha en slik struktur at de kan oppfylle kriteriene som gjelder for denne type organer. Andre spesialiserte organer kan meldes dersom de oppfyller de samme kriterier.

Samtrafikkevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog berører hele Fellesskapet. De enkelte medlemsstater kan ikke hver for seg treffe de nødvendige tiltak for å oppnå samtrafikkevne. I henhold til nærhetsprinsippet er det derfor nødvendig at disse tiltak treffes på fellesskapsplan -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

KAPITTEL I

Alminnelige bestemmelser

Artikkel 1

1. I samsvar med traktatens artikkel 129 B og 129 C er dette direktivs mål å fastsette de vilkår som skal oppfylles for å oppnå samtrafikkevne på Fellesskapets territorium i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog som omhandlet i vedlegg I.

2. Disse vilkår angår prosjekteringen, byggingen, opprustingen og driften av infrastrukturene og det rullende materiell som bidrar til systemets funksjonsevne, og som skal tas i bruk etter ikrafttredelsesdatoen for dette direktiv.

Artikkel 2

I dette direktiv menes med

a) «*det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog*»: strukturen beskrevet i vedlegg I, sammensatt av jernbaneinfrastrukturene, herunder jernbanelinjer og faste anlegg, det transeuropeiske transportnett bygd eller opprustet til bruk ved høy hastighet samt rullende materiell utformet til bruk i disse infrastrukturene,

b) «*samtrafikkevne*»: evnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog til å muliggjøre sikker og kontinuerlig trafikk av høyhastighetstog som oppfyller de spesifiserte nivåer for yteevne. Denne evnen avhenger av at alle forskriftsmessige, tekniske og driftsmessige vilkår for å oppfylle grunnleggende krav er til stede,

c) «*delsystemer*»: det transeuropeiske jernbanesystem er, som beskrevet i vedlegg II, oppdelt i strukturelle eller funksjonelle delsystemer som det må fastsettes grunnleggende krav for,

d) «*samtrafikkomponenter*»: enhver enkeltstående komponent, gruppe av komponenter, underenhet eller fullstendig enhet som inngår i eller er bestemt til å inngå i et delsystem, og som har direkte eller indirekte betydning for samtrafikkevnen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog,

e) «*grunnleggende krav*»: alle vilkårene fastsatt i vedlegg III som må oppfylles av det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, dets delsystemer og deres samtrafikkomponenter,

f) «*europisk spesifisering*»: en felles teknisk spesifisering, en europeisk teknisk godkjenning eller en nasjonal standard for gjennomføring av en europeisk standard som fastsatt i artikkel 1 nr. 8-12 i direktiv 93/38/EØF,

g) «*tekniske spesifiseringer for samtrafikkevnen*» (heretter kalt TSI-spesifikasjoner): de spesifikasjoner som gjelder for hvert delsystem med sikte på å oppfylle de grunnleggende krav ved å fastsette de nødvendige innbyrdes funksjonelle forbindelser mellom delsystemene i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog og ved å sikre sammenheng innenfor dette system,

h) «*felles representativt organ*»: et organ sammensatt av representanter for infrastrukturforvaltningene, jernbaneforetakene og industrien, med ansvar for å utarbeide TSI-spesifikasjoner. Med «*infrastrukturforvaltninger*» menes dem omhandlet i artikkel 3 og 7 i direktiv 91/440/EØF,

i) «*meldte organer*»: de organer som har ansvar for å vurdere samtrafikkomponentenes samsvar eller bruksegnethet eller for å gjennomføre rutinen for EF-verifisering av delsystemene.

Artikkel 3

1. Dette direktiv inneholder for hvert delsystem bestemmelser om parametere, samtrafikkomponenter, grensesnitt og rutiner samt den generelle sammenheng i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog som er nødvendige for å oppnå samtrafikkevne.

2. Bestemmelsene i dette direktiv kommer til anvendelse med forbehold for andre relevante fællesskapsbestemmelser. For samtrafikkkomponenter kan imidlertid hensynet til samsvar med de grunnleggende krav i dette direktiv gjøre det nødvendig å bruke de enkelte europeiske spesifikasjoner utarbeidet i denne hensikt.

Artikkel 4

1. Det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, delsystemene og deres samtrafikkkomponenter må oppfylle de relevante grunnleggende krav.

2. De øvrige tekniske spesifikasjoner omhandlet i artikkel 18 nr. 4 i direktiv 93/38/EØF, som er nødvendige som et supplement til de europeiske spesifikasjoner eller andre standarder i bruk i Fællesskapet, må ikke stride mot de grunnleggende krav.

KAPITTEL II

Tekniske spesifikasjoner for samtrafikkvegne

Artikkel 5

1. For hvert delsystem skal det utarbeides en TSI-spesifikasjon. For delsystemer som berører miljø, drift eller passasjerer, skal det utarbeides TSI-spesifikasjoner bare i den utstrekning det er nødvendig for å sikre samtrafikkvegne i det europeiske jernbanesystem for høyhastighetstog på områdene infrastruktur, energi, styringskontroll, signaler og rullende materiell.

2. Delsystemene må være i samsvar med TSI-spesifikasjonene. Dette samsvaret må til enhver tid opprettholdes så lenge hvert delsystem er i bruk.

3. I den utstrekning det er nødvendig for å oppnå samtrafikkvegne i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, skal TSI-spesifikasjonene

- a) spesifisere de grunnleggende kravene for delsystemene og deres grensesnitt,
- b) fastsette de grunnleggende parameterene omhandlet i vedlegg II nr. 3 som er nødvendige for å oppfylle de grunnleggende krav,
- c) fastsette vilkårene som skal oppfylles for å oppnå spesifisert yteevne for hver av de følgende typer jernbanelinje:
 - jernbanelinjer særskilt bygd for høyhastighetstog,
 - jernbanelinjer særskilt opprustet for høyhastighetstog,
 - jernbanelinjer som er særskilt opprustet for høyhastighetstog, og som har bestemte egenskaper på grunn av terrengforhold, overflateforhold eller beliggenhet i byområde,

d) fastsette eventuelle gjennomføringsbestemmelser i visse særtilfeller,

e) fastlegge hvilke samtrafikkkomponenter og grensesnitt som må omfattes av europeiske spesifikasjoner, herunder europeiske standarder, som er nødvendige for å nå målet om samtrafikkvegne i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog samtidig som de grunnleggende krav oppfylles,

f) oppgi for hvert enkelt tilfelle hvilke av modulene fastlagt i beslutning 93/465/EØF eller eventuelt hvilke særskilte rutiner som skal benyttes for å vurdere samtrafikkkomponentenes samsvar eller bruksegnethet samt ved EF-verifisering av delsystemene.

4. TSI-spesifikasjonene skal ikke være til hinder for medlemsstatenes beslutninger om bruk av nye eller opprustede infrastrukturer for annen togtrafikk.

5. Oppfyllelsen av alle TSI-spesifikasjoner skal muliggjøre oppbyggingen av et sammenhengende transeuropeisk jernbanesystem for høyhastighetstog som på den best egnede måte ivaretar sammenhengen i hver enkelt medlemsstats eksisterende jernbanenett.

Artikkel 6

1. Utkastene til TSI-spesifikasjoner skal på Kommisjonens anmodning utarbeides av det felles representative organ etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 21 nr. 2. TSI-spesifikasjonene skal vedtas og gjennomgå etter samme framgangsmåte. Kommisjonen skal offentliggjøre TSI-spesifikasjonene i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

2. Det felles representative organ skal ha ansvar for å forberede gjennomgåelsen og ajourføringen av TSI-spesifikasjoner og for å framlegge anbefalinger for komiteen nevnt i artikkel 21 på bakgrunn av den tekniske utvikling eller samfunnsmessige krav.

3. Ved forberedelsen, vedtakelsen og gjennomgåelsen av TSI-spesifikasjonene skal det tas hensyn til de tekniske løsningenes beregnede kostnader med henblikk på å definere og gjennomføre de mest regningsvarende løsninger. Det felles representative organ skal med henblikk på dette vedlegge hvert utkast til TSI-spesifikasjon en vurdering av de tekniske løsningenes beregnede kostnader og nyttevirksomheter for alle berørte markedsdeltakere og agenter.

4. Det felles representative organ skal jevnlig holde komiteen underrettet om den forberedende utarbeidingen av TSI-spesifikasjoner. Komiteen kan gi det felles representative organ alle hensiktsmessige anbefalinger eller mandater med hensyn til utforming av TSI-spesifikasjonene på grunnlag av de grunnleggende krav eller med hensyn til kostnadsvurdering.

5. Ved vedtakelsen av hver enkelt TSI-spesifikasjon skal ikrafttredelsesdatoen fastsettes etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 21 nr. 2.

6. Det felles representative organ må være åpent for innsyn i samsvar med Fællesskapets allmenne rutiner for standardisering.

Artikkel 7

En medlemsstat kan unnlate å anvende visse TSI-spesifikasjoner, herunder for det rullende materiell, i følgende tilfeller og situasjoner:

a) ved prosjektering av en ny jernbanelinje eller opprusting med henblikk på høy hastighet av en eksisterende linje som på tidspunktet for offentliggjøringen av de aktuelle TSI-spesifikasjonene befinner seg på et framskredent stadium.

Vedkommende medlemsstat skal på forhånd underrette Kommissjonen om det planlagte avviket, underrette den om hvilket stadium prosjekteringen har nådd, og oversende den en saksmappe der det framgår hvilke TSI-spesifikasjoner eller deler av TSI-spesifikasjoner den ønsker å unnlate å anvende, hvilke bestemmelser den har til hensikt å anvende i forbindelse med gjennomføringen av planen for å sikre samtrafikkevnen på lengre sikt, og hvilke tekniske eller økonomiske årsaker som ligger til grunn for avviket,

b) ved opprustingsprosjektering av en eksisterende høyhastighetslinje dersom lasteprofilen, sporvidden eller avstanden mellom sporene på linjen er annerledes enn det som er vanlig for størstedelen av det europeiske jernbanenett, og dersom denne linjen ikke står i direkte forbindelse med høyhastighetsnettet i en annen medlemsstat som utgjør en del av det transeuropeiske jernbanenett for høyhastighetstog.

Vedkommende medlemsstat skal på forhånd underrette Kommissjonen om det planlagte avviket og oversende den en saksmappe der det framgår hvilke TSI-spesifikasjoner eller deler av TSI-spesifikasjoner over de fysiske parameterene nevnt i første ledd den ønsker å unnlate å anvende, hvilke bestemmelser den har til hensikt å anvende i forbindelse med gjennomføringen av planen for å sikre samtrafikkevnen på lengre sikt, og hvilke tekniske eller økonomiske årsaker som ligger til grunn for avviket,

c) ved prosjektering av en ny jernbanelinje eller opprusting av en eksisterende høyhastighetslinje på vedkommende medlemsstats territorium dersom jernbanenettet ikke er tilkøpelt eller er isolert av hav fra Fællesskapets øvrige høyhastighetsnett.

Vedkommende medlemsstat skal på forhånd underrette Kommissjonen om det planlagte avviket og oversende den en saksmappe med dokumentasjonen nevnt under bokstav b) annet ledd,

d) ved opprustingsprosjektering av en eksisterende høyhastighetslinje dersom anvendelsen av disse TSI-spesifikasjonene setter planens økonomiske levedyktighet i fare.

Vedkommende medlemsstat skal på forhånd underrette Kommissjonen om det planlagte avviket og oversende den en saksmappe med dokumentasjon over de tekniske spesifikasjoner eller deler av spesifikasjoner for samtrafikkevne som den ønsker å unnlate å anvende. Kommissjonen skal undersøke om medlemsstatens planlagte tiltak er begrunnet, og skal treffe en beslutning etter framgangsmåten i artikkel 21 nr. 2.

KAPITTEL III

Samtrafikkomponenter

Artikkel 8

Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at samtrafikkomponentene

- markedsføres bare dersom de gjør det mulig å oppnå samtrafikkevne i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog og samtidig oppfyller de grunnleggende krav,
- er forsvarlig montert og vedlikeholdt og brukt til det formål de er bestemt for.

Disse bestemmelser hindrer ikke markedsføring av disse komponentene til andre formål eller til bruk på konvensjonelle jernbanelinjer.

Artikkel 9

Medlemsstatene kan med begrunnelse i dette direktiv ikke forby, begrense eller hindre at samtrafikkomponenter til bruk i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog som er i samsvar med bestemmelsene i dette direktiv, markedsføres på deres territorium.

Artikkel 10

1. Medlemsstatene skal anse at de samtrafikkomponenter som det foreligger en EF-erklæring om samsvar eller bruksegnethet for, som nærmere omhandlet i vedlegg IV, er i samsvar med de relevante grunnleggende krav i dette direktiv.

2. Det skal fastslås om en samtrafikkomponent er i samsvar med de relevante grunnleggende krav på grunnlag av europeiske spesifikasjoner der slike finnes.

3. Referansene til europeiske spesifikasjoner skal offentliggjøres i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

4. Medlemsstatene skal offentliggjøre referansene til de nasjonale standarder som gjennomfører de europeiske standardene.

5. Dersom det ikke foreligger europeiske spesifikasjoner, skal medlemsstatene med forbehold for bestemmelsene i artikkel 20 nr. 5 underrette de øvrige medlemsstatene og Kommisjonen om hvilke standarder og tekniske spesifikasjoner de bruker for å oppfylle de grunnleggende krav.

Artikkel 11

Dersom en medlemsstat eller Kommisjonen oppdager at visse europeiske spesifikasjoner ikke oppfyller de grunnleggende krav, kan det etter framgangsmåten i artikkel 21 nr. 2 besluttes at vedkommende spesifikasjoner eller endringer av dem skal trekkes helt eller delvis tilbake fra de publikasjoner der de står oppført, etter samråd med komiteen nedsatt i henhold til rådsdirektiv 83/189/EØF av 28. mars 1983 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter⁽¹⁾.

Artikkel 12

1. Dersom en medlemsstat fastslår at en samtrafikkomponent som er omfattet av en EF-erklæring om samsvar eller bruksegnethet, og som markedsføres og brukes til det formål den er bestemt for, ikke oppfyller de grunnleggende krav, skal den treffe alle nødvendige tiltak for å begrense komponentens anvendelsesområde, forby den eller trekke den tilbake fra markedet. Vedkommende medlemsstat skal umiddelbart underrette Kommisjonen om de tiltak som er truffet, og grunngi sin beslutning, særlig dersom det manglende samsvaret skyldes

- at de grunnleggende krav ikke er oppfylt,
- at de europeiske spesifikasjonene er feilaktig anvendt, dersom det er henvist til anvendelsen av slike spesifikasjoner,
- at de europeiske spesifikasjoner er ufullstendige.

2. Kommisjonen skal snarest mulig rådspørre de berørte parter. Dersom Kommisjonen etter denne rådspørringen fastslår at tiltaket er berettiget, skal den umiddelbart underrette medlemsstaten som har tatt initiativet, samt de øvrige medlemsstatene. Dersom Kommisjonen etter rådspørringen fastslår at tiltaket er uberettiget, skal den umiddelbart underrette medlemsstaten som har tatt initiativet, og produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet. Dersom beslutningen nevnt i nr. 1 er berettiget på grunn av en mangel ved de europeiske spesifikasjoner, kommer framgangsmåten fastsatt i artikkel 11 til anvendelse.

3. Dersom en samtrafikkomponent som det foreligger en EF-samsvarserklæring for, viser seg ikke å være i samsvar, skal medlemsstaten treffe de nødvendige tiltak overfor den som har utstedt erklæringen, og underrette Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene om dette.

4. Kommisjonen skal påse at medlemsstatene holdes underrettet om forløpet og resultatet av denne framgangsmåten.

Artikkel 13

1. Når produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet utsteder en EF-erklæring om samsvar eller bruksegnethet for en samtrafikkomponent, skal vedkommende anvende bestemmelsene fastsatt i de relevante TSI-spesifikasjoner.

2. Dersom TSI-spesifikasjonene krever det, skal vurderingen av en samtrafikkkomponents samsvar eller bruksegnethet foretas av det meldte organ som produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet har anmodet om dette.

3. Dersom samtrafikkkomponentene er omfattet av andre fællesskapsdirektiver på andre områder, skal det i EF-erklæringen om samsvar eller bruksegnethet anføres at samtrafikkkomponentene også oppfyller kravene i disse andre direktivene.

4. Dersom verken produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet har oppfylt forpliktelsene nevnt i nr. 1, 2 og 3, skal disse forpliktelsene påhvile enhver person som markedsfører samtrafikkkomponenten. Denne samme forpliktelse får anvendelse på enhver person som sammenfører samtrafikkkomponenter eller deler av samtrafikkkomponenter av ulik opprinnelse, eller som til eget bruk produserer samtrafikkkomponenter, som definert i dette direktiv.

5. Med forbehold for bestemmelsene i artikkel 12 skal

- a) produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet i alle tilfeller der en medlemsstat fastslår at en EF-samsvarserklæring er urettmessig utstedt, pålegges å bringe samtrafikkkomponenten i samsvar og overtredelsen til opphør på vilkårene fastsatt av vedkommende medlemsstat,
- b) medlemsstaten, dersom komponenten ikke bringes i samsvar, treffe alle nødvendige tiltak for å begrense eller forby markedsføringen av vedkommende samtrafikkkomponent for å sikre at den trekkes tilbake fra markedet etter framgangsmåtene fastsatt i artikkel 12.

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 av 26.4.1983, s. 8. Direktivet sist endret ved tiltredelsesakten av 1994.

KAPITTEL IV

Delsystemer

Artikkel 14

Hver enkelt medlemsstat skal gi tillatelse til ibruktakingen av de strukturelle delsystemene som utgjør det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog anlagt på medlemsstatens territorium eller drevet av jernbaneforetak etablert der.

Medlemsstatene skal med henblikk på dette treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at disse delsystemene markedsføres bare dersom de er utformet, bygd og anlagt og/eller drevet på en slik måte at de ikke er til hinder for oppfyllelsen av de relevante grunnleggende krav når de innlemmes i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

Artikkel 15

Med forbehold for artikkel 19 kan medlemsstatene på sitt territorium og med begrunnelse i dette direktiv ikke forby, begrense eller hindre bygging, markedsføring eller drift av strukturelle delsystemer som inngår i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, dersom de grunnleggende krav er oppfylt.

Artikkel 16

1. Medlemsstatene skal anse at delsystemer av strukturell art som inngår i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, og som det foreligger en EF-erklæring om verifisering for, oppfyller kravene til samtrafikkvegne og de relevante grunnleggende krav.

2. Verifiseringen av samtrafikkvegven i et delsystem i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog skal i samsvar med de relevante grunnleggende krav fastsettes ved henvisning til TSI-spesifikasjoner dersom slike foreligger.

3. Dersom det ikke foreligger TSI-spesifikasjoner, skal medlemsstatene oversende de øvrige medlemsstatene en liste over de tekniske forskrifter som brukes ved gjennomføringen av de grunnleggende krav.

Artikkel 17

Dersom det viser seg at TSI-spesifikasjonene ikke fullt ut oppfyller de grunnleggende krav, kan komiteen nevnt i artikkel 21 rådspørres etter anmodning fra en medlemsstat eller på Kommisjonens initiativ.

Artikkel 18

1. Med henblikk på utstedelsen av EF-erklæringen om verifisering skal oppdragsgiveren eller dennes representant la EF-verifiseringsrutinen utføres av et meldt organ valgt av oppdragsgiveren for dette formål.

2. Oppgavene til det meldte organ ansvarlig for EF-verifiseringen av et delsystem skal begynne med prosjekteringsfasen og omfatte hele byggefasen fram til godkjenningsfasen før delsystemet tas i bruk.

3. Det meldte organ skal ha ansvar for innsamlingen av de tekniske data som skal følge EF-erklæringen om verifisering. De tekniske dataene skal omfatte alle nødvendige dokumenter om delsystemets egenskaper og eventuelt all dokumentasjon for samtrafik-komponentenes samsvar. De skal også omfatte alle relevante opplysninger om bruksvilkår og -begrensninger, betjening, løpende eller periodisk tilsyn, regulering og vedlikehold.

Artikkel 19

1. Dersom en medlemsstat fastslår at et strukturelt delsystem omfattet av EF-erklæringen om verifisering fulgt av de tekniske dataene ikke fullt ut er samsvar med bestemmelsene i dette direktiv og særlig de grunnleggende krav, kan den anmode om at det blir foretatt tilleggsverifisering.

2. Medlemsstaten som har framsatt anmodningen, skal umiddelbart underrette Kommisjonen om all tilleggsverifisering den har anmodet om, og angi hvilke grunner som berettiger denne. Kommisjonen skal straks innlede framgangsmåten fastsatt i artikkel 21 nr. 2.

KAPITTEL V

Meldte organer

Artikkel 20

1. Medlemsstatene skal gi Kommisjonen og de øvrige medlemsstater melding om de organer de har utpekt til å utføre oppgavene i forbindelse med rutinen for vurdering av samsvar eller bruksegnethet nevnt i artikkel 13 og verifiseringsrutinen nevnt i artikkel 18, og om de særskilte oppgaver det enkelte organ er blitt tildelt.

Kommisjonen skal tildele disse organene identifikasjonsnumre. Den skal offentliggjøre i *De Europeiske Fællesskaps Tidende* en fortegnelse over meldte organer, deres identifikasjonsnumre samt hvilke oppgaver de er tildelt, og sørge for at fortegnelsen ajourføres.

2. Medlemsstatene skal anvende kriteriene fastsatt i vedlegg VII når de vurderer hvilke organer som skal meldes. Organer som tilfredsstillter vurderingskriteriene fastsatt i de relevante europeiske standarder, skal antas å tilfredsstillte de førstnevnte kriteriene.

3. En medlemsstat skal tilbakekalle sin godkjenning av et organ dersom den finner at organet ikke lenger tilfredsstillter kriteriene nevnt i vedlegg VII. Den skal straks underrette Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene om dette.

4. Dersom en medlemsstat eller Kommissjonen anser at et meldt organ utpekt av en annen medlemsstat ikke tilfredsstillende de relevante kriteriene, skal saken bringes inn for komiteen nevnt i artikkel 13, som skal avgi en uttalelse innen tre måneder. På bakgrunn av komiteens uttalelse skal Kommissjonen underrette vedkommende medlemsstat om hvilke endringer som vil være nødvendige for at det meldte organet skal beholde den status det har fått.

5. En eventuell samordning av de meldte organer skal gjennomføres i samsvar med bestemmelsene i artikkel 21 nr. 4.

KAPITTEL VI

Komité

Artikkel 21

1. Kommissjonen skal bistås av en komité sammensatt av representanter for medlemsstatene og ledet av Kommissjonens representant.

2. Kommissjonens representant skal framlegge for komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster. Uttalelsen skal avgis med det flertall som er fastsatt i traktatens artikkel 148 paragraf 2 for beslutninger som Rådet skal treffe etter forslag fra Kommissjonen. Ved avstemning i komiteen skal stemmer avgitt av medlemsstatenes representanter ha vekt som fastsatt i nevnte artikkel. Lederen skal ikke avgi stemme.

Kommissjonen skal vedta tiltakene og iverksette dem umiddelbart dersom de er i samsvar med komiteens uttalelse.

Dersom tiltakene ikke er i samsvar med komiteens uttalelse, eller dersom ingen uttalelse er avgitt, skal Kommissjonen omgående framlegge for Rådet et forslag til tiltak som skal treffes. Rådet skal treffe sin beslutning med kvalifisert flertall.

Dersom Rådet ikke har truffet sin beslutning innen tre måneder etter at forslaget ble framlagt, skal Kommissjonen vedta de foreslåtte tiltakene, med mindre Rådet med simpelt flertall har uttalt seg mot de nevnte tiltakene.

3. Komiteen kan drøfte enhver sak som angår samtrafikkevennen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

4. Komiteen kan om nødvendig nedsette arbeidsgrupper som skal bistå den i utføringen av de oppgaver den har, særlig med henblikk på å sikre samordningen mellom de meldte organer.

5. Komiteen skal nedsettes umiddelbart etter at dette direktiv trer i kraft.

KAPITTEL VII

Sluttbestemmelser

Artikkel 22

Ethvert vedtak som i henhold til dette direktiv gjøres om vurdering av samtrafikkomponenters samsvar eller bruksegnethet og om verifisering av delsystemer som inngår i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, samt ethvert vedtak som gjøres i henhold til artikkel 11, 12, 17 og 19, skal ledsages av en utførlig begrunnelse. Et slikt vedtak skal så snart som mulig meddeles den berørte part, som samtidig skal informeres om den klageadgang vedkommende har i henhold til gjeldende lovgivning i den berørte medlemsstat, og om hvilke frister som gjelder for klageadgangen.

Artikkel 23

1. Medlemsstatene skal endre og vedta sine lover og forskrifter slik at bruken av samtrafikkomponenter og ibruktakingen og driften av delsystemer som er i samsvar med dette direktiv, kan godkjennes senest 30 måneder etter ikrafttreddelsen av dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommissjonen om dette.

2. Bestemmelsene nevnt i nr. 1 skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Artikkel 24

Kommissjonen skal hvert annet år framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport om de framskritt som er gjort innen samtrafikkevennen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

Artikkel 25

Dette direktiv trer i kraft 21 dager etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Artikkel 26

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utfærdiget i Brussel, 23. juli 1996.

For Rådet

I. YATES

Formann

VEDLEGG I

DET TRANSEUROPEISKE JERNBANESYSTEM FOR HØYHASTIGHETSTOG

1. **Infrastruktur**

- a) Infrastrukturen for det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog skal være infrastrukturen for de jernbanelinjer i det transeuropeiske transportnett som definert innen rammen av retningslinjene nevnt i traktatens artikkel 129 C

- som er bygd særskilt for høyhastighetstrafikk,
- som er opprustet særskilt for høyhastighetstrafikk.

De kan omfatte forbindelseslinjer og tilknytningslinjer, særlig forbindelser mellom nye linjer eller linjer som er opprustet til høyhastighetstrafikk og er tilknyttet jernbanestasjonene i bykjernene, der hastighetene må avpasses etter de lokale forhold.

- b) Høyhastighetslinjene omfatter:

- jernbanelinjer som er særskilt bygd for høyhastighetstog, og som er utstyrt for hastigheter i alminnelighet på minst 250 km/t,
- jernbanelinjer som er særskilt opprustet for høyhastighetstog, og som er utstyrt for hastigheter på omkring 200 km/t,
- jernbanelinjer som er særskilt opprustet for høyhastighetstrafikk, og som har særegne trekk på grunn av topografiske eller overflatemessige begrensninger eller beliggenhet i byområder der hastigheten må tilpasses i hvert enkelt tilfelle.

2. **Rullende materiell**

Høyhastighetstog med avansert teknologi skal utformes slik at de sikrer trygg og uavbrutt trafikk

- ved en hastighet på minst 250 km/t på linjer særskilt bygd for høyhastighetstog der det under egnede forhold skal kunne oppnås hastigheter på over 300 km/t,
- ved en hastighet på omkring 200 km/t på eksisterende linjer som er eller vil bli særskilt opprustet,
- ved den høyest mulige hastighet på andre linjer.

3. **Sammenheng mellom infrastruktur og rullende materiell**

Drift av høyhastighetstog krever at det er svært høy grad av sammenheng mellom infrastrukturens og det rullende materiellets egenskaper. Yteevnenivåer, sikkerhet, driftskvalitet og kostnader avhenger av denne sammenhengen.

VEDLEGG II

DELSYSTEMER

1. For dette direktivs formål kan systemet som utgjør det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog oppdeles i følgende delsystemer:

- 1.1. hovedsakelig strukturbetingede områder:

- infrastrukturer
- energi
- styringskontroll og signaler
- rullende materiell

- 1.2. hovedsakelig funksjonsbetingede områder:

- vedlikehold
- miljø
- drift
- passasjerer.

2. For hvert delsystem blir listen over aspekter knyttet til samtrafikkevne definert i oppdragene gitt det felles representative organ for utarbeiding av utkast til TSI-spesifikasjoner.

I henhold til bestemmelsene i artikkel 6 nr. 1 skal slike oppdrag defineres etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 21 nr. 2.

Listen over samtrafikkaspekter definert i oppdragene kan eventuelt spesifiseres av det felles representative organ i samsvar med bestemmelsene i artikkel 5 nr. 3 bokstav e).

3. I henhold til artikkel 5 nr. 3 bokstav b) betraktes følgende som grunnleggende parametere for å oppnå samtrafikkevne:

GRUNNLEGGENDE PARAMETERE

- Minste lasteprofil for infrastrukturene
- Minste kurveradius
- Sporvidde
- Største sporkrefter
- Minste perronglengde
- Perronghøyde
- Forsyningsspenning
- Kontaktledningsgeometri
- ERTMS-spesifikasjoner(*)
- Akseltrykk
- Største toglengde
- Det rullende materiellets lasteprofil
- Minste bremseegenskaper
- Elektriske grenseverdier for rullende materiell
- Mekaniske grenseverdier for rullende materiell
- Driftsspesifikasjoner knyttet til togsikkerheten
- Grenseverdier for utvendig støy
- Grenseverdier for utvendige vibrasjoner
- Grenseverdier for ytre elektromagnetiske forstyrrelser
- Grenseverdier for innvendig støy
- Grenseverdier for klimaanlegg
- Spesifikasjoner knyttet til befordring av funksjonshemmede

(*) **European Rail Traffic Management System**

VEDLEGG III

GRUNNLEGGENDE KRAV

1. **Generelle krav**

1.1. *Sikkerhet*

- 1.1.1. Utforming, bygging eller montering samt vedlikehold og kontroll av sikkerhetsrelevante komponenter, særlig komponenter som medvirker ved togtrafikken, skal garantere at sikkerhetsnivået tilsvarer de mål som er fastsatt for nettet, også under spesifiserte sviktende forhold.
- 1.1.2. Parameterene for kontakten mellom hjul og skinner må oppfylle de krav til kjørestabilitet som er nødvendige for å garantere sikker trafikk ved høyeste tillatte hastighet.
- 1.1.3. Komponentene som brukes, må motstå alle spesifiserte vanlige og uvanlige påkjenninger i hele sin brukstid. Det må med egnede midler sørges for at enhver uforutsett svikt får begrenset innvirkning på sikkerheten.
- 1.1.4. Utformingen av faste anlegg og rullende materiell og materialvalg må sikte mot å begrense utvikling, spredning og skadevirkninger av ild og røyk i tilfelle brann.
- 1.1.5. Alle innretninger beregnet på å betjenes av passasjerene må være slik utformet at sikkerheten ikke settes i fare dersom de brukes på en forutsigbar måte som ikke er i samsvar med oppslått bruksanvisning.

1.2. *Pålitelighet og tilgjengelighet*

Kontroll og vedlikehold av faste anlegg og rullende materiell som medvirker ved togtrafikken, skal tilrettelegges og foretas på en slik måte og med en slik hyppighet at komponentene opprettholder sin funksjon under de fastsatte forhold.

1.3. *Helse*

- 1.3.1. Materialer som i kraft av den måten de brukes på, kan utgjøre en helsefare for dem som har adgang til dem, må ikke brukes i tog og jernbaneinfrastrukturer.
- 1.3.2. Slike materialer må velges, behandles og brukes på en slik måte at utslipp av skadelige eller farlige damper eller gasser begrenses, særlig i tilfelle brann.

1.4. *Miljøvern*

- 1.4.1. Miljøvirkningene av byggingen og driften av det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog må vurderes og tas i betraktning på systemets utformingsstadium i samsvar med gjeldende fellesskapsbestemmelser.
- 1.4.2. Materialene som brukes i tog eller jernbaneinfrastrukturer, må velges, behandles og brukes på en slik måte at utslipp av miljøskadelige damper eller gasser forhindres, særlig i tilfelle brann.
- 1.4.3. Det rullende materiell og energiforsyningssystemene må utformes og framstilles slik at de er elektromagnetisk kompatible med anlegg, utstyr samt private og offentlige nett der det er risiko for interferens.

1.5. *Teknisk kompatibilitet*

Infrastrukturenes og de faste anleggenes tekniske spesifikasjoner må være innbyrdes kompatible og kompatible med spesifikasjonene for togene i trafikk i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

Dersom det på visse deler av nettet viser seg vanskelig å oppfylle disse spesifikasjonene, kan det iverksettes foreløpige løsninger som sikrer framtidig kompatibilitet.

2. **Særskilte krav til de enkelte delsystemer**

2.1. *Infrastrukturer*

2.1.1. Sikkerhet

Det må treffes egnede tiltak for å forhindre adgang til eller uønsket inntrenging i anleggene på høyhastighetsstrekninger.

Det må treffes tiltak for å begrense farene for personer, særlig på stasjoner som passeres av høyhastighetstog.

Infrastrukturer der publikum har adgang, må utformes og bygges på en slik måte at helsefare for personer begrenses (stabilitet, brann, atkomst, evakuering, perronger osv.).

Det må fastsettes egnede bestemmelser for å ta hensyn til de særskilte sikkerhetsforhold i lange tunneler.

2.2. *Energi*

2.2.1. Sikkerhet

Driften av energiforsyningssystemene må ikke gjøre sikkerheten dårligere verken for høyhastighetstog eller personer (brukere, driftspersonell, beboere langs jernbanelinjen og tredjemann).

2.2.2. Miljøvern

Driften av energiforsyningssystemene må ikke gi miljøbelastninger utover de spesifiserte grensene.

2.2.3. Teknisk kompatibilitet

Elektrisitetsforsyningssystemene som brukes i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, må

- gjøre det mulig for togene å oppnå de spesifiserte nivåer for yteevne,
- være kompatible med strømvaktakerinnretningene som togene er utstyrt med.

2.3. *Styringskontroll og signaler*

2.3.1. Sikkerhet

Styringskontroll og signalanlegg som brukes i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, skal gi mulighet for togtrafikk med et sikkerhetsnivå som tilsvarer de mål som er fastsatt for nettet.

2.3.2. Teknisk kompatibilitet

Alle nye infrastrukturer og alt nytt rullende materiell framstilt eller utviklet etter fastsettelsen av kompatible styrings- og signalsystemer må tilpasses disse systemene.

Styringskontroll og signalutstyr som monteres i førerkabinene, må muliggjøre normal drift under de spesifiserte forhold i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

2.4. *Rullende materiell*

2.4.1. Sikkerhet

Det rullende materiellet må være slik konstruert og forbindelsen mellom vognene være slik utformet at de områder der passasjerer og personell oppholder seg, er beskyttet ved eventuell kollisjon eller avsporing.

Det elektriske utstyret må ikke svekke styringskontrollens og signalanleggenes funksjon og sikkerhet.

Bremseteknikkene og bremsekraftene må være forenlige med sporenes utforming, de tekniske strukturer og signalsystemene.

Det må treffes tiltak for å hindre adgangen til spenningsførende komponenter av hensyn til personsikkerheten.

Ved faresituasjoner må passasjerene ha mulighet til å informere togføreren og personellet ha mulighet til å oppnå kontakt med ham/henne.

Inngangsdørene må være utstyrt med lukke- og åpningsinnretninger som garanterer passasjerenes sikkerhet.

Det må finnes nødutganger, og de må være merket.

Det må fastsettes egnede bestemmelser for å ta hensyn til de særskilte sikkerhetsforhold i lange tunneler.

Det er et absolutt krav at togene er utstyrt med et nødbelysningssystem med tilstrekkelig styrke og uavhengighet.

Togene må være utstyrt med et høyttaleranlegg som gir togpersonellet og personell i kontrollsentre utenfor toget mulighet til å gi beskjeder til passasjerene.

2.4.2. Pålitelighet og tilgjengelighet

Det vitale utstyret i forbindelse med hjul, trekraft, bremses og styringskontroll må være slik utformet at toget i en gitt sviktsituasjon kan fortsette uten skadevirkninger for det utstyr som fortsatt er i drift.

2.4.3. Teknisk kompatibilitet

Det elektriske utstyret må være kompatibelt med styringskontrollens og signalanleggets virkemåte.

Strømvaktakerinnretningenes spesifikasjoner må være slik at de gjør det mulig for togene å være i trafikk med de energiforsyningssystemene som brukes i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

Det rullende materiellets spesifikasjoner må være slik at de gir mulighet til å være i trafikk på alle de linjer togene er forventet å trafikkere.

2.5 *Vedlikehold*

2.5.1. Helse

De tekniske anleggene og rutinene som følges i vedlikeholdsanleggene, må ikke utgjøre en fare for menneskers helse.

2.5.2. Miljøvern

De tekniske anleggene og rutinene som følges i vedlikeholdsanleggene, må ikke overskride de tillatte nivåer for miljømessige ulemper.

2.5.3. Teknisk kompatibilitet

Vedlikeholdsanleggene for høyhastighetstog må være slik at oppgavene i tilknytning til sikkerhet, helse og komfort kan utføres på alle de tog som de er utformet for.

2.6. *Miljø*

2.6.1. Helse

Ved driften av det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog må lovfestede støygrenser overholdes.

2.6.2. Miljøvern

Driften av det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog må ikke ved normal vedlikeholdsstand forårsake et vibrasjonsnivå i grunnen som er uakseptabelt for virksomhet og nærmiljø i kort avstand fra infrastrukturen.

2.7. *Drift*

2.7.1. Sikkerhet

Tilpasningen av reglene for nettverksdrift og togførerenes og togpersonnellets kvalifikasjoner må garantere en sikker internasjonal drift.

Vedlikeholdsarbeidene og hyppigheten av disse, vedlikeholdspersonnellets opplæring og kvalifikasjoner samt kvalitetssikringssystemene ved vedlikeholdsanleggene til de berørte operatører må være av en slik art at de garanterer et høyt sikkerhetsnivå.

2.7.2. Pålitelighet og tilgjengelighet

Vedlikeholdsarbeidene og hyppigheten av disse, vedlikeholdspersonnellets opplæring og kvalifikasjoner samt kvalitetssikringssystemene ved vedlikeholdsanleggene til de berørte operatører må være av en slik art at de garanterer et høyt nivå for systemets pålitelighet og tilgjengelighet.

2.7.3. Teknisk kompatibilitet

Tilpasningen av reglene for nettverksdrift og kvalifikasjonene til togførere, togpersonell og personell med ansvar for trafikken må sikre effektiv drift av det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog.

VEDLEGG IV

SAMTRAFIKKOMPONENTER

EF-erklæring om:

- **samsvar**
- **bruksegnethet**

1. *Samtrafikkomponenter*

EF-erklæringen får anvendelse på de samtrafikkomponenter som er relevante for samtrafikkevenen i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog, som nevnt i artikkel 3. Slike samtrafikkomponenter kan være:

1.1. Generelle komponenter

Komponenter som ikke brukes utelukkende i jernbanesystemet, og som uten videre kan brukes på andre områder.

1.2. Generelle komponenter med særskilte egenskaper

Komponenter som ikke brukes utelukkende i jernbanesystemet, men som må framvise særskilte nivåer for yteevne når de brukes på jernbaneområdet.

1.3. Særskilte komponenter

Komponenter som utelukkende brukes i jernbanesystemer.

2. *Anvendelsesområde*

EF-erklæringen omfatter

- enten ett eller flere meldte organers vurdering av om en samtrafikkomponent isolert sett oppfyller de tekniske spesifikasjoner den skal oppfylle,
- eller ett eller flere meldte organers vurdering/evaluering av en samtrafikkomponents bruksegnethet sett i den jernbanesammenheng den er ment å inngå i, særlig i tilfeller som omfatter grensesnitt, og i forbindelse med tekniske spesifikasjoner, særlig funksjonsspesifikasjoner, som skal kontrolleres.

Vurderingsprosedyrene gjennomført av de meldte organene i utformings- og framstillingsfasen skal bygge på modulene fastlagt i beslutning 93/465/EØF i samsvar med vilkårene nevnt i TSI-spesifikasjonene.

3. *EF-erklæringens innhold*

EF-erklæringen om samsvar eller bruksegnethet og de dokumenter som ledsager den, må dateres og undertegnes.

Erklæringen må skrives på det samme språket som bruksanvisningen og inneholde følgende:

- henvisninger til direktivet,
- full adresse; dersom det er en representant, må også produsentens eller konstruktørens firmanavn oppgis),
- beskrivelse av samtrafikkkomponenten (fabrikat, type osv.),
- beskrivelse av hvilken framgangsmåte som er brukt for å erklære samsvar eller bruksegnethet (artikkel 13),
- alle relevante beskrivelser av samtrafikkkomponenten, særlig bruksvilkårene,
- navn og adresse til det eller de meldte organer som har deltatt i framgangsmåten som er fulgt med hensyn til samsvar og bruksegnethet, samt kontrollsertifikatets dato og eventuelt sertifikatets varighet og gyldighetsvilkår,
- eventuelt henvisning til de europeiske spesifikasjoner,
- identifikasjon av vedkommende som er bemyndiget til å undertegne på vegne av produsenten eller dennes representant etablert i Fellesskapet.

VEDLEGG V

DELSYSTEMER

EF-VERIFISERINGSERKLÆRING

EF-verifiseringserklæringen og de dokumenter som ledsager den, må dateres og underskrives.

Erklæringen må skrives på det samme språket som er brukt i den tekniske dokumentasjonen og inneholde følgende:

- henvisninger til direktivet,
- navn og adresse på oppdragsgiveren eller dennes representant etablert i Fellesskapet (oppgi firmanavn og full adresse; dersom det er en representant, må også oppdragsgiverens firmanavn oppgis),
- kort beskrivelse av delsystemet,
- navn og adresse til det meldte organ som har foretatt EF-verifiseringen nevnt i artikkel 18,
- henvisning til dataene i den tekniske dokumentasjonen,
- alle relevante bestemmelser, foreløpige eller endelige, som delsystemet skal oppfylle, særlig eventuelle driftsbegrensninger eller -vilkår,
- gyldighetsperiode dersom EF-erklæringen er foreløpig,
- den underskriftsberettigedes identitet.

VEDLEGG VI

DELSYSTEMER

EF-VERIFISERING

1. EF-verifisering er den rutine der et meldt organ etter anmodning fra oppdragsgiveren eller dennes representant etablert i Fellesskapet kontrollerer og attesterer at et delsystem er
 - i samsvar med bestemmelsene i direktivet,
 - i samsvar med andre regler som følger av traktaten,og at det kan tas i bruk.
2. Verifiseringen av delsystemer omfatter følgende stadier:
 - samlet utforming,
 - framstilling/bygging av delsystemet, særlig bygge- og anleggsarbeider, montering av komponenter og samlet tilpasning,
 - endelig utprøving av delsystemet.
3. Det meldte organ ansvarlig for EF-verifiseringen skal utstede et samsvarssertifikat til oppdragsgiveren eller dennes representant etablert i Fellesskapet, som i sin tur skal utstede EF-verifiseringserklæringen og sende den til tilsynsmyndigheten i medlemsstaten der delsystemet er bygd og/eller i drift.
4. Saksmappen med teknisk dokumentasjon som ledsager verifiseringserklæringen, må inneholde følgende:
 - for infrastrukturer: plantegninger, godkjeningsrapporter for jord- og armeringsarbeider, prøvings- og kontrollrapporter for betongarbeider,
 - for andre delsystemer: helhetlige og detaljerte tegninger som svarer til utføringen, elektriske og hydrauliske diagrammer, styrekretsdiagrammer, beskrivelser av databehandlingssystemer og automatiske systemer, drifts- og vedlikeholdshåndbøker osv.,
 - en liste over samtrafikkomponenter omhandlet i artikkel 3 i delsystemene,
 - kopier av EF-erklæringene om samsvar eller bruksegnethet som skal være utstedt for komponentene i samsvar med direktivets artikkel 13, eventuelt ledsaget av de tilsvarende beregninger samt en kopi av rapportene om prøvinger og kontroller foretatt av de meldte organene på grunnlag av de felles tekniske spesifikasjonene,
 - sertifikat fra det meldte organ ansvarlig for EF-verifiseringen, ledsaget av tilsvarende beregninger og kontrasignatur fra organet selv, der det bekreftes at prosjektet er i samsvar med dette direktiv, og der eventuelle gjeldende forbehold tatt under utføringen av arbeidet oppgis, og dessuten ledsaget av inspeksjons- og kontrollrapportene som organet har utarbeidet i forbindelse med verifiseringen som angitt i nr. 5.3 og 5.4.
5. **Tilsyn**
 - 5.1. Formålet med EF-tilsynet er å sikre at forpliktelsene som følger av den tekniske dokumentasjonen, er blitt oppfylt i løpet av framstillingen/byggingen av delsystemet.

- 5.2. Det meldte organ med ansvar for å kontrollere gjennomføringen må hele tiden ha adgang til byggeplasser, lagringssteder og eventuelt prefabrikerings- eller prøvingsanlegg og i sin alminnelighet til ethvert sted som det finner nødvendig for å utføre sin oppgave. Oppdragsgiveren eller dennes representant etablert i Fellesskapet skal framlegge eller få framlagt for organet alle nødvendige og relevante dokumenter, særlig konstruksjonstegninger og tekniske rapporter om delsystemet.
- 5.3. Det meldte organ med ansvar for verifisering av gjennomføringen må med jevne mellomrom utføre kontroller for å sikre samsvar med direktivet. Det må ved disse anledningene utstede en kontrollrapport til de ansvarlige for framstillingen/byggingen. Det kan kreve å få være til stede under visse faser av byggearbeidet.
- 5.4. Det meldte organ kan dessuten foreta uanmeldte besøk på byggeplassen eller i produksjonslokalene. Under slike besøk kan organet foreta fullstendige eller delvise kontroller. Organet skal gi de ansvarlige for framstillingen/byggingen en rapport om besøket og eventuelt en kontrollrapport.
6. Den fullstendige saksmappen nevnt i nr. 4 må gis til oppdragsgiveren eller dennes representant etablert i Fellesskapet som støtte for samsvarssertifikatet utstedt av det meldte organ ansvarlig for verifiseringen av det driftsklare delsystemet. Rapporten må vedlegges EF-verifiseringserklæringen, som oppdragsgiveren sender til tilsynsmyndigheten i vedkommende medlemsstat.

Oppdragsgiveren må oppbevare en kopi av rapporten i hele delsystemets levetid. Den må sendes til enhver medlemsstat som anmoder om det.
7. Hvert meldt organ må jevnlig offentliggjøre relevante opplysninger om følgende:
 - mottatte anmodninger om EF-verifisering
 - utstedte samsvarssertifikater
 - avslag på søknader om samsvarssertifikater.
8. Saksmapper og korrespondanse om EF-verifiseringsrutinene må skrives på et offisielt språk i den medlemsstat der oppdragsgiveren eller dennes representant i Fellesskapet er etablert, eller på et språk som denne godtar.

VEDLEGG VII

MINIMUMSKRITERIER MEDLEMSSTATENE SKAL TA HENSYN TIL VED UTPEKING AV MELDTE ORGANER

1. Det meldte organ samt dets direktør og personell som skal utføre oppgavene i forbindelse med verifiseringen, skal ikke være direkte involvert i utforming, framstilling, bygging, markedsføring eller vedlikehold av samtrafikkkomponenter eller delsystemer og heller ikke i driften av dem. Dette utelukker likevel ikke utveksling av tekniske opplysninger mellom produsenten eller konstruktøren og det meldte organ.
2. Det meldte organ og personellet ansvarlig for kontroll må utføre verifiseringsoppgavene med størst mulig grad av faglig integritet og teknisk kompetanse; de må være fri for påtrykk eller påvirkning, særlig av økonomisk art, som kan innvirke på deres vurdering eller på resultatene av deres kontroll, særlig fra personer eller grupper av personer som har interesse av verifiseringsresultatene.
3. Det meldte organ må råde over det nødvendige personell og besitte de nødvendige midler, slik at det administrative og tekniske arbeidet forbundet med verifiseringen kan utføres på en tilfredsstillende måte. Det bør også ha tilgang til utstyr som er nødvendig til uvanlig verifisering.
4. Personell som skal utføre kontrollene, må ha
 - en god teknisk og faglig utdanning,
 - tilfredsstillende kjennskap til kravene som stilles til de kontroller som utføres, og tilstrekkelig erfaring med slike kontroller,
 - nødvendig ferdighet i å utarbeide sertifikater, registre og rapporter som bekrefter at det er utført kontroll.
5. Det må sikres at kontrollpersonalet er upartisk. Deres avlønning må ikke være avhengig av antall utførte kontroller, og heller ikke av resultatene av slike kontroller.
6. Det meldte organ må tegne ansvarsforsikring, med mindre organets ansvar dekkes av staten i samsvar med nasjonal lovgivning, eller med mindre medlemsstaten selv er direkte ansvarlig for kontrollen.
7. Det meldte organs personell er pålagt taushetsplikt (unntatt overfor vedkommende forvaltningsmyndigheter i den staten der det utøver sin virksomhet) for alle opplysninger det har fått kjennskap til under utøvelsen av sin virksomhet i henhold til dette direktiv eller internrettslige bestemmelser som setter det i kraft.

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/06****nr. 26/97
av 30. april 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 82/96 av 13. desember 1996⁽¹⁾.

Kommisjonsvedtak 96/703/EF av 26. november 1996 om fastsetjing av miljøkriteria for tildeling av fellesskapsmiljømerket til kjøleskap⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg XX etter nr. 2ek (kommisjonsvedtak 96/467/EF) skal nytt nr. 2el lyde:

“2el. **396 D 0703**: Kommisjonsvedtak 96/703/EF av 26. november 1996 om fastsetjing av miljøkriteria for tildeling av fellesskapsmiljømerket til kjøleskap (EFT nr. L 323 av 13.12.1996, s. 34).”

Artikkel 2

Teksten til kommisjonsvedtak 96/703/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 100 av 17.4.1997, s. 71, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 16 av 17.4.1997, s. 190.

⁽²⁾ EFT nr. L 323 av 13.12.1996, s. 34.

KOMMISJONSVEDTAK

av 26. november 1996

om fastsetjing av miljøkriteria for tildeling av fellesskapsmiljømerket til kjøleskap(*)

(Tekst som er relevant for EØS)

(96/703/EF)

KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 880/92 av 23. mars 1992 om en fellesskapsordning for tildeling av miljømerke⁽¹⁾, særleg artikkel 5 nr. 1 andre leddet, og

ut frå desse synsmåtane:

I medhald av artikkel 5 nr. 1 første leddet i forordning (EØF) nr. 880/92 skal vilkåra for tildeling av fellesskapsmiljømerket fastsetjast for kvar produktgruppe.

I artikkel 10 nr. 2 i forordning (EØF) nr. 880/92 er det fastsett at den innverknaden som eit produkt har på miljøet, skal vurderast ut frå dei særskilde kriteria for produktgruppene.

Det bør utarbeidast kriterium slik at prøvemetodane for og klassifiseringa av energiforbruk kan uttrykkest på ein måte som er i samsvar med kommisjonsdirektiv 94/2/EF av 21. januar 1994 om nærmere regler for gjennomføringa av rådsdirektiv 92/75/EØF med hensyn til energimerking av kjøleskap, fryser og kombinasjonar av slike⁽²⁾, og slik at krava til forbruk av energi kan tilpassast teknologiske nyvinningar og marknadsutviklinga.

I samsvar med artikkel 6 i forordning (EØF) nr. 880/92 har Kommisjonen rådspurt dei viktigaste interessegruppene i eit samrådsforum.

Dei tiltaka som er fastsette i dette vedtaket, er i samsvar med fråsegnen frå det utvalet som er skipa i medhald av artikkel 7 i forordning (EØF) nr. 880/92 -

GJORT DETTE VEDTAKET:

Utferda i Brussel, 26. november 1996.

For Kommisjonen

Ritt BJERREGAARD

Medlem av Kommisjonen

Artikkel 1

Produktgruppa «kjøleskap» (heretter kalla «produktgruppa») vert definert på følgjande måte:

Nettdrivne kjøleskap, fryseskap, fryseboksar og kombinasjonar av slike til hushaldsbruk.

Dette vedtaket omfattar ikkje apparat som òg kan drivast med andre energikjelder, t.d. batteri.

Artikkel 2

Innverknaden på miljøet og dugleiken til produktgruppa skal vurderast ut frå dei særskilde miljøkriteria som er oppførde i vedlegget.

Artikkel 3

Definisjonen av og dei særskilde miljøkriteria for produktgruppa skal gjelde i tre år frå den dagen dette vedtaket tek til å gjelde.

Artikkel 4

For administrative føremål vert produktgruppa tildelt kodennummeret «012».

Artikkel 5

Dette vedtaket er retta til medlemsstatane.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 323 av 13.12.1996, s. 34, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 26/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(1) TEF nr. L 99 av 11.4.1992, s. 1.

(2) TEF nr. L 45 av 17.2.1994, s. 1.

VEDLEGG

MÅLSETJING

For at eit apparat skal kunne tildelast miljømerket, må det stette kriteria i dette vedlegget, som har som mål å

- redusere miljøskadar eller -risiko som følgje av energiforbruk (global oppvarming, forsuring, utarming av ressursar som ikkje kan fornyast) ved å minske energiforbruket,
- redusere miljøskadar eller -risiko som følgje av bruk av stoff som kan bryte ned ozonlaget, ved å minske bruken av slike stoff,
- redusere miljøskadar eller -risiko som følgje av bruk av stoff som kan føre til global oppvarming.

Kriteria skal òg fremje best mogleg bruk (så miljøvenleg bruk som mogleg) og gjere forbrukarane meir medvitne om vern av miljøet.

Dessutan skal attvinning av apparata fremjast ved at plastkomponentar vert merkte.

HOVUDKRITERIUM

1. Spare energi

Apparatet skal ha ein energieffektivitetsindeks på høgst 75 %, slik det er definert i vedlegg V til direktiv 94/2/EF, ved bruk av den same prøvemethoden EN 153 og den same inndeling i ti kategoriar.

Apparatet stettar då krava til energieffektivitetsklasse «A» eller «B», slik det er definert i vedlegg V til direktiv 94/2/EF.

2. Minske ozonnedbrytingspotensialet (ODP)⁽¹⁾ til kjølemiddel og skumdannarar

Kjølemidla i kjølekrinsløpet og skumdannarar som vert nytta til isolering av apparatet, skal ha eit ozonnedbrytingspotensial lik null.

3. Minske potensialet for global oppvarming (GWP)⁽²⁾ til kjølemiddel og skumdannarar

Kjølemidla i kjølekrinsløpet og skumdannarar som vert nytta til isolering av apparatet, skal ha eit potensial for global oppvarming som er lik eller mindre enn 15 (vurdert som CO₂-ekvivalentar over eit tidsrom på 100 år).

KRITERIUM FOR BEST MOGLEG BRUK

4. Rettleie brukaren

Apparatet skal seljast med ei bruksretteiing som gjev råd om miljøvenleg bruk, særleg:

1. tilrådingar om best mogleg drift av apparatet med omsyn til energiforbruk, m.a.:

- 1.1. retningslinjer for rett plassering eller installasjon av kjøleskapet, med oppgjevne minstemål for kor mykje fritt rom det skal vere rundt apparatet for å sikre god nok luftsirkulasjon,

⁽¹⁾ ODP er definert i rapporten *Scientific Assessment of Stratospheric Ozone: 1994*, Panel for Scientific Assessment.

⁽²⁾ GWP og GWP-talet for mange stoff er definert i rapporten *Climate Change: The IPCC Scientific Assessment (1990)*.

- 1.2. råd om å unngå å plassere apparatet nær varmekjelder (omnar, radiatorar osv.) eller i direkte sollys,
 - 1.3. råd om at termostaten bør innstillast etter romtemperaturen og kontrollerast ved hjelp av eit høveleg termometer (framgangsmåten bør forklarast),
 - 1.4. råd om at døra eller lokket ikkje bør opnast oftare og for lengre tid enn det som er naudsynt, særleg på frysenskap,
 - 1.5. råd om å avkjøle varme matvarer før dei vert plasserte i kjøleskapet, fordi damp frå matvarene fører til isdanning på fordampingseininga,
 - 1.6. råd om at fordampingseininga bør haldast fri for tjukke islag, og at hyppig avising gjer det lettare å fjerne islaget,
 - 1.7. råd om at tettingslista i døra bør bytast ut dersom ho er defekt,
 - 1.8. råd om at radiatoren på baksida av apparatet og rommet under det bør haldast frie for støv og feitt,
 - 1.9. opplysningar om at energiforbruket vert høgare dersom råda ovanfor ikkje vert følgde,
 2. råd om at all skade på radiatoren (varmevekslaren) på baksida av apparatet eller annan påverknad som kan føre kjølemiddelet i kontakt med miljøet, bør unngåast på grunn av mogleg miljørisiko og helsefare.
- Rettleiinga skal nemne uttrykkjeleg at det ikkje må nyttast skarpe ting (knivar, skrujarn osv.) til å fjerne is, fordi dei kan skade fordampingseininga,
3. opplysningar om at apparatet inneheld væsker og er framstilt av delar og materiale som kan nyttast om att og/eller attvinnast,
 4. råd til forbrukaren om å gjere seg kjend med og nytte seg av dei gjeldande ordningane for avfallshandtering når apparatet skal kasserast.

5. Fremje attvinning

Plastdelar i apparatet som veg over 50 g, skal ha varig merking som syner kva materiale dei er framstilte av. Dei korrekte forkortingane som skal nyttast for materiala, er:

1. PET
2. HDPE
3. PVC
4. LDPE
5. PP
6. PS
7. alle andre typar plast i samsvar med ISO-standard 1043.

For å lette ei eventuell framtidig attvinning skal det òg opplysast på apparatet, i nærleiken av eller på merkeplata, om kva kjølemiddel og skumdannar som er nytta til isolering.

KRITERIUM FOR YTEEVNE**6. Setje ei grense for støyen frå apparatet**

Dette kriteriet gjeld heile produktgruppa, bortsett frå «fryseboksar til hushaldsbruk» (kategori 9 i vedlegg IV til direktiv 94/2/EF).

Luftstøyen frå apparatet, rekna som lydeffekt, skal vere høgst 42 dB(A) (re 1pW).

Støyvivaet skal målast i samsvar med rådsdirektiv 86/594/EØF⁽¹⁾ etter standarden EN 28960.

7. Gje opplysningar om støy

Opplysningar om støyvivaet for apparatet skal gjevast på ein slik måte at dei er godt synlege for forbrukaren. Dette skal gjerast ved å ta med opplysningane på energiforbruksetiketten.

Opplysningane om støyvivaet skal gjevast i samsvar med rådsdirektiv 86/594/EØF etter standarden EN 28960.

PRØVING**8. Prøvingslaboratorium**

Søkjaren skal dekkje utgiftene i samband med prøvinga, som skal gjerast av laboratorium som stettar dei allmenne krava i standardane EN 45001.

OPPLYSNINGAR TIL FORBRUKAREN

Teksta nedanfor skal vere påført slik at ho er godt synleg for forbrukaren (ved sida av etiketten dersom det er mogleg):

- Produkt som stettar miljøkriteria i fællesskapsordninga for tildeling av miljømerke med omsyn til redusert energiforbruk, vern av ozonlaget og redusert drivhuseffekt.
- Bruksretteleinga inneheld fleire opplysningar om korleis innverknaden på miljøet kan gjerast minst mogleg.

⁽¹⁾ TEF nr. L 344 av 6.12.1986, s. 24.

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/07****nr. 27/97
av 30. april 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 82/96 av 13. desember 1996⁽¹⁾.

Rådsdirektiv 96/61/EF av 24. september 1996 om integrert forebygging og begrensning av forurensning⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.

Rådsdirektiv 96/61/EF opphever, med virkning fra den dato det er 11 år siden ikrafttredelsen, rådsdirektiv 84/360/EØF av 28. juni 1984 om bekjempelse av luftforurensning fra industrianlegg⁽³⁾, som er innlemmet i avtalen og derfor utgår fra avtalen med virkning fra samme dato -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg XX etter nr. 2f (rådsforordning (EØF) nr. 1836/93) skal nytt nr. 2g lyde:

“2g. **396 L 0061**: Rådsdirektiv 96/61/EF av 24. september 1996 om integrert forebygging og begrensning av forurensning (EFT nr. L 257 av 10.10.1996, s. 26).”

Artikkel 2

Teksten til nr. 16 (rådsdirektiv 84/360/EØF) utgår med virkning fra 30. oktober 2007.

Artikkel 3

Teksten til rådsdirektiv 96/61/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 4

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 5

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

(¹) EFT nr. L 100 av 17.4.1997, s. 71, og EØS-tillegget til EF-tidende nr. 16 av 17.4.1997, s. 190.

(²) EFT nr. L 257 av 10.10.1996, s. 26.

(³) EFT nr. L 188 av 16.7.1984, s. 20.

RÅDSDIREKTIV 96/61/EF**av 24. september 1996****om integrert forebygging og begrensning av forurensning(*)****RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 130 S nr. 1,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 C⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Målene og prinsippene for Fællesskapets miljøpolitikk, slik de er definert i traktatens artikkel 130 R, består særlig i å forebygge, redusere og så langt mulig eliminere forurensning, fortrinnsvis ved kilden, og sikre at naturressursene forvaltes fornuftig, ut fra prinsippet om at forurenseren betaler, og prinsippet om forebygging av forurensning.
- 2) I det femte handlingsprogrammet for miljø, som i store trekk ble godkjent av Rådet og representantene for medlemsstatenes regjeringer forsamlet i Rådet i resolusjon av 1. februar 1993⁽⁴⁾, legges det særlig vekt på integrert begrensning av forurensning som et viktig ledd i utviklingen mot en mer bærekraftig likevekt mellom på den ene side menneskeskapt virksomhet og den sosioøkonomiske utvikling, og på den andre side naturens ressurser og fornyelsesevne.
- 3) Gjennomføring av integrert begrensning av forurensning krever fællesskapstiltak for å endre og utfylle Fællesskapets gjeldende regelverk om forebygging og begrensning av forurensning fra industrianlegg.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 257 av 10.10.1996, s. 26, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 27/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) EFT nr. C 311 av 17.11.1993, s. 6, og EFT nr. C 165 av 1.7.1995, s. 9.

(2) EFT nr. C 195 av 18.7.1995, s. 54.

(3) Europaparlamentsuttalelse av 14. desember 1994 (EFT nr. C 18 av 23.1.1995, s. 96), Rådets felles holdning av 27. november 1995 (EFT nr. C 87 av 25.3.1996, s. 8) og Europaparlamentsbeslutning av 22. mai 1996 (EFT nr. C 166 av 10.6.1996).

(4) EFT nr. C 138 av 17.5.1993, s. 1.

4) Ved rådsdirektiv 84/360/EØF av 28. juni 1984 om bekjempelse av luftforurensning fra industrianlegg⁽⁵⁾ ble det innført en allmenn ramme med krav om forhåndstillatelse til drift eller vesentlig endring av industrianlegg som kan forårsake luftforurensning.

5) Ved rådsdirektiv 76/464/EØF av 4. mai 1976 om forurensning forårsaket av utslipp av visse farlige stoffer i Fællesskapets akvatiske miljø⁽⁶⁾ ble det innført krav om tillatelse til utslipp av slike stoffer.

6) Fællesskapet har et regelverk om bekjempelse av luftforurensning og om forebygging eller minimering av utslipp av farlige stoffer i vann, men det finnes ikke noe tilsvarende regelverk i Fællesskapet for å forebygge eller minimere utslipp til jord.

7) Særskilte strategier for begrensning av utslipp til luft, vann og jord hver for seg vil kunne øke overføringen av forurensning mellom ulike miljøområder istedenfor å verne miljøet som helhet.

8) Formålet med integrert begrensning av forurensning er å forebygge utslipp til luft, vann eller jord overalt der det er praktisk mulig, idet det tas hensyn til avfallshåndtering, og der dette ikke er mulig, å minimere utslippene for å oppnå et høyt verneivå for miljøet som helhet.

9) Ved dette direktiv innføres det en allmenn ramme for integrert forebygging og begrensning av forurensning. Det fastsettes tiltak som er nødvendige for å kunne gjennomføre integrert forebygging og begrensning av forurensning med sikte på å oppnå et høyt verneivå for miljøet som helhet. Integrert begrensning av forurensning vil fremme anvendelsen av prinsippet om en bærekraftig utvikling.

10) Bestemmelsene i dette direktiv får anvendelse uten at bestemmelsene i rådsdirektiv 85/337/EØF av 27. juni 1985 om vurdering av visse offentlige og private prosjekters miljøvirkninger⁽⁷⁾ berøres. Dersom det ved tildeling av tillatelse skal tas hensyn til opplysninger eller konklusjoner som har framkommet som følge av anvendelse av sistnevnte direktiv, berører dette direktiv ikke gjennomføringen av direktiv 85/337/EØF.

(5) EFT nr. L 188 av 16.7.1984, s. 20. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 av 31.12.1991, s. 48).

(6) EFT nr. L 129 av 18.5.1976, s. 23. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF.

(7) EFT nr. L 175 av 5.7.1985, s. 40.

- NORSK utgave
- 11) Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at den driftsansvarlige oppfyller de alminnelige prinsipper i visse grunnleggende krav. Det er tilstrekkelig at vedkommende myndigheter for dette formål tar disse alminnelige prinsippene i betraktning når de utarbeider vilkårene for tillatelse.
 - 12) Visse av bestemmelsene som vedtas i samsvar med dette direktiv, skal anvendes på eksisterende anlegg etter et fastsatt tidsrom, de øvrige fra datoen for gjennomføringen av dette direktiv.
 - 13) For å angripe forurensningsproblemene så effektivt og regningssvarende som mulig bør den driftsansvarlige ta miljøaspektene i betraktning. Vedkommende myndighet bør underrettes om nevnte aspekter slik at den før tillatelsen gis, kan forsikre seg om at alle hensiktsmessige tiltak for å forebygge eller begrense forurensning er fastsatt. Svært ulike søknadsprosedyrer kan medføre ulike nivåer for miljøvern og ulike grader av oppmerksomhet i offentligheten. Søknader om tillatelse i henhold til dette direktiv bør derfor inneholde et visst minimum av opplysninger.
 - 14) En fullstendig samordning av saksbehandlingsprosedyren og vilkårene for tillatelse mellom vedkommende myndigheter vil gjøre det mulig å oppnå det høyest mulige vernnivå for miljøet som helhet.
 - 15) Vedkommende myndighet skal gi eller endre en tillatelse bare dersom det er fastsatt integrerte miljøverntiltak for luft, vann og jord.
 - 16) Tillatelsen skal omfatte alle nødvendige tiltak for å oppfylle vilkårene i tillatelsen, for at det slik kan oppnås et høyt vernnivå for miljøet som helhet. Uten at prosedyren for tillatelse berøres, kan disse tiltakene også underlegges alminnelige bindende krav.
 - 17) Utslippsgrenseverdier, parametere eller tilsvarende tekniske tiltak skal bygge på de beste tilgjengelige teknikker uten at bruk av en særskilt teknikk eller teknologi påbys, og idet det tas hensyn til det berørte anleggs tekniske karakteristika, geografiske beliggenhet og de lokale miljøforholdene. I alle tilfeller skal vilkårene for tillatelse inneholde bestemmelser om minimering av langtransportert eller grensekryssende forurensning og sikre et høyt vernnivå for miljøet som helhet.
 - 18) Medlemsstatene skal avgjøre hvordan det eventuelt kan tas hensyn til det berørte anleggs tekniske karakteristika, geografiske beliggenhet og de lokale miljøforholdene.
 - 19) Dersom en miljøstandard gjør det nødvendig med strengere vilkår enn dem som kan oppnås ved bruk av de beste tilgjengelige teknikker, skal det særlig fastsettes utfyllende vilkår i tillatelsen uten at det berører andre tiltak som kan treffes for å oppfylle miljøstandardene.
 - 20) Siden de beste tilgjengelige teknikker endrer seg med tiden, særlig på bakgrunn av den tekniske utvikling, må vedkommende myndigheter følge med i eller underrettes om denne utviklingen.
 - 21) Endringer av et anlegg kan forårsake forurensning. Det er derfor nødvendig å underrette vedkommende myndighet om enhver endring som vil kunne påvirke miljøet. En vesentlig endring av anlegget skal det på forhånd være gitt tillatelse til, i samsvar med dette direktiv.
 - 22) Vilkårene for tillatelse skal vurderes på nytt med jevne mellomrom og om nødvendig ajourføres. Under visse omstendigheter vil de uansett bli vurdert på nytt.
 - 23) For å informere offentligheten om den innvirkning driften av anleggene kan ha på miljøet, og for å sikre åpenhet i hele Fællesskapet om saksbehandlingen i forbindelse med tillatelse bør offentligheten før vedtak gjøres, ha adgang til opplysninger om søknader om tillatelse for nye anlegg eller vesentlige endringer av anlegg, om selve tillatelsene, om ajourføringen og om de relevante måledata.
 - 24) Utarbeiding av et register over de viktigste utslippene og deres kilder kan anses som et viktig redskap som særlig gjør det mulig å sammenligne forurensende virksomhet i Fællesskapet. Registeret skal utarbeides av Kommisjonen, med bistand av en forskriftskomiteé.
 - 25) Utarbeiding og utveksling av opplysninger på fællesskapsplan om de beste tilgjengelige teknikker vil medvirke til å redusere skjevhetene på det teknologiske området i Fællesskapet, fremme verdensomspennende spredning av grenseverdier og teknikker som brukes i Fællesskapet, og hjelpe medlemsstatene til en effektiv gjennomføring av dette direktiv.
 - 26) Det skal regelmessig utarbeides rapporter om dette direktivs anvendelse og virkning.
 - 27) Dette direktiv gjelder anlegg med et stort potensial for forurensning, og dermed også for grensekryssende forurensning. Det bør holdes samråd over landegrensene når det søkes om tillatelse for nye anlegg eller vesentlige endringer av anlegg som sannsynligvis i vesentlig grad vil få negativ innvirkning på miljøet. Søknader som gjelder slike forslag eller vesentlige endringer, skal være tilgjengelige for offentligheten i den medlemsstat som antas å bli berørt.
 - 28) Det vil kunne påvises et behov for innsats på fællesskapsplan med sikte på å fastsette utslippsgrenseverdier for visse kategorier anlegg og forurensende stoffer som omfattes av dette direktiv. Rådet skal fastsette disse utslippsgrenseverdiene i samsvar med traktatens bestemmelser.
 - 29) Bestemmelsene i dette direktiv får anvendelse uten at fællesskapsbestemmelser om helse og sikkerhet på arbeidsplassen berøres -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:**Artikkel 1****Formål og virkeområde**

Formålet med dette direktiv er å oppnå en integrert forebygging og begrensning av forurensning fra de former for virksomhet som er oppført i vedlegg I. I direktivet fastsettes det tiltak med sikte på å forebygge eller, dersom dette ikke er mulig, å begrense utslippene fra ovennevnte former for virksomhet til luft, vann og jord, herunder tiltak som gjelder avfall, for å oppnå et høyt vernenivå for miljøet som helhet, uten at dette berører direktiv 85/337/EØF og andre fællesskapsbestemmelser på området.

Artikkel 2**Definisjoner**

I dette direktiv menes med:

- 1) «stoff»: alle grunnstoffer og deres forbindelser, unntatt radioaktive stoffer i henhold til direktiv 80/836/Euratom⁽¹⁾ og genmodifiserte organismer i henhold til direktiv 90/219/EØF⁽²⁾ og direktiv 90/220/EØF⁽³⁾,
 - 2) «forurensning»: direkte eller indirekte tilførsel som følge av menneskelig virksomhet til luft, vann eller jord av stoffer, vibrasjoner, varme eller støy som kan skade menneskers helse eller miljøets kvalitet, medføre skade på materielle verdier eller forringelse eller forstyrrelse av miljøets opplevelsesverdi eller annen legitim bruk av miljøet,
 - 3) «anlegg»: en fast teknisk enhet der det utføres én eller flere av de former for virksomhet som er oppført i vedlegg I, samt enhver annen virksomhet direkte forbundet med den som teknisk er knyttet til de former for virksomhet som utføres på stedet, og kan ha innvirkning på utslipp og forurensning,
 - 4) «eksisterende anlegg»: et anlegg som er i drift eller er godkjent i henhold til gjeldende lovgivning før datoen for dette direktivs gjennomføring, eller som det etter vedkommende myndighets oppfatning er inngitt en fullstendig søknad om tillatelse for, forutsatt at anlegget settes i drift senest ett år etter datoen for dette direktivs gjennomføring,
 - 5) «utslipp»: direkte eller indirekte utledning til luft, vann eller jord av stoffer, vibrasjoner, varme eller støy fra punktkilder eller spredte kilder i et anlegg,
 - 6) «utslippsgrenseverdi»: den masse, uttrykt med visse bestemte parametere, den konsentrasjon av og/eller det nivå for et utslipp som ikke må overskrides i løpet av ett eller flere fastsatte tidsrom. Det kan også fastsettes utslippsgrenseverdier for særskilte grupper, familier eller kategorier av stoffer, særlig for de stoffene som er nevnt i vedlegg III.
- Utslippsgrenseverdiene for stoffene skal vanligvis gjelde for det punkt der utslippene skjer fra anlegget, idet det ses bort fra enhver fortykning ved fastsettelsen av grenseverdiene. Ved indirekte utslipp til vann kan virkningen av et renseanlegg tas i betraktning ved fastsettelsen av utslippsgrenseverdiene for anlegget, forutsatt at miljøet som helhet sikres et tilsvarende vernenivå, og at miljøet ikke belastes med et høyere forurensningsnivå, uten at direktiv 76/464/EØF og dets gjennomføringsdirektiver berøres,
- 7) «miljøstandard»: et sett med krav som skal oppfylles av et bestemt miljø eller en særlig del av det på et fastsatt tidspunkt, som fastsatt i Fællesskapets regelverk,
 - 8) «vedkommende myndighet»: den eller de myndigheter eller organer som i henhold til medlemsstatenes lovgivning har ansvar for å utføre de oppgaver som følger av dette direktiv,
 - 9) «tillatelse»: ett eller flere skriftlige vedtak eller deler av vedtak der det gis tillatelse til drift av et anlegg eller en del av et anlegg på visse vilkår som sikrer at anlegget oppfyller kravene i dette direktiv. En tillatelse kan omfatte ett eller flere anlegg eller deler av anlegg som ligger på samme sted og drives av den samme driftsansvarlige,
 - 10)a) «driftsendring»: en endring i et anleggs art eller virkemåte, eller en utvidelse av anlegget som kan få følger for miljøet,
 - b) «vesentlig endring»: en driftsendring som etter vedkommende myndighets oppfatning kan ha betydelig negativ innvirkning på mennesker eller miljø,
 - 11) «beste tilgjengelige teknikker»: det mest effektive og avanserte trinn i utviklingen av virksomhetsformene og deres driftsmetoder, som er uttrykk for om en teknikk i prinsippet er praktisk egnet som grunnlag for utslippsgrenseverdier med sikte på å forebygge og, dersom dette ikke er mulig, generelt begrense utslippene og innvirkningen på miljøet som helhet. Med
 - «teknikker» menes både den anvendte teknologi og måten anlegg konstrueres, bygges, vedlikeholdes, drives og avvikles på,

⁽¹⁾ Rådskretiv 80/836/Euratom av 15. juli 1980 om endring av direktiver om fastsettelse av grunnleggende sikkerhetsstandarder for beskyttelse av befolkningens og arbeidstakeres helse mot farene fra ioniserende stråling (EFT nr. L 246 av 17.9.1980, s. 1). Direktivet endret ved direktiv 84/467/EØF (EFT nr. L 265 av 5.10.1984, s. 4).

⁽²⁾ Rådskretiv 90/219/EØF av 23. april 1990 om innesluttet bruk av genetisk modifiserte mikroorganismer (EFT nr. L 117 av 8.5.1990, s. 1). Direktivet endret ved kommisjonsdirektiv 94/51/EF (EFT nr. L 297 av 18.11.1994, s. 29).

⁽³⁾ Rådskretiv 90/220/EØF av 23. april 1990 om utsetting i miljøet av genetisk modifiserte organismer (EFT nr. L 117 av 8.5.1990, s. 15). Direktivet endret ved kommisjonsdirektiv 94/15/EF (EFT nr. L 103 av 22.4.1994, s. 20).

- «tilgjengelige» teknikker menes de som er utviklet i en slik målestokk at de kan anvendes i den aktuelle industrielle sektor på økonomisk og teknisk mulige vilkår, idet det tas hensyn til kostnader og fordeler, uansett om teknikkene anvendes eller produseres i den berørte medlemsstat eller ikke, så lenge den driftsansvarlige har tilgang til teknikkene på rimelige vilkår,
- «beste» teknikker menes de som er mest effektive for å oppnå et høyt allment vernnivå for miljøet som helhet.

Når de beste tilgjengelige teknikker skal fastsettes, bør særlig forholdene oppregnet i vedlegg IV tas i betraktning,

- 12) «driftsansvarlig»: enhver fysisk eller juridisk person som driver eller eier anlegget, eller som eventuelt i henhold til nasjonal lovgivning har fått overdratt den avgjørende økonomiske råderett med hensyn til den tekniske driften av anlegget.

Artikkel 3

Alminnelige prinsipper for den driftsansvarliges grunnleggende forpliktelser

Medlemsstatene skal treffe de tiltak som er nødvendige for at vedkommende myndigheter sikrer at anlegget drives på en slik måte at

- a) alle hensiktsmessige forebyggende tiltak mot forurensning treffes, særlig ved at de beste tilgjengelige teknikker benyttes,
- b) det ikke forårsakes noen vesentlig forurensning,
- c) avfallsproduksjon unngås, i samsvar med rådsdirektiv 75/442/EØF av 15. juli 1975 om avfall⁽¹⁾. Dersom avfall produseres, skal det gjenvinnes, og dersom gjenvinning er umulig av tekniske og økonomiske årsaker, skal avfallet disponeres på en slik måte at enhver innvirkning på miljøet unngås eller begrenses,
- d) energien utnyttes effektivt,
- e) det treffes nødvendige tiltak for å forebygge uhell og begrense følgene av dem,
- f) det treffes nødvendige tiltak ved endelig opphør av virksomheten for å unngå enhver forurensningsrisiko og for å sette driftsstedet i tilfredsstillende stand igjen.

For å etterkomme denne artikkel er det tilstrekkelig at medlemsstatene sørger for at vedkommende myndigheter tar i betraktning de alminnelige prinsipper fastlagt i denne artikkel når de fastsetter vilkårene for tillatelse.

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 av 25.7.1975, s. 39. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 av 31.12.1991, s. 48).

Artikkel 4

Tillatelse for nye anlegg

Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at ingen nye anlegg settes i drift uten tillatelse i samsvar med dette direktiv; dette berører ikke unntakene fastsatt i rådsdirektiv 88/609/EØF av 24. november 1988 om begrenning av utslipp av visse luftforurensende stoffer fra store forbrenningsanlegg⁽²⁾.

Artikkel 5

Vilkår for tillatelse for eksisterende anlegg

1. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at vedkommende myndigheter, ved hjelp av tillatelser utstedt i samsvar med artikkel 6 og 8 eller på en hensiktsmessig måte ved å vurdere på nytt og om nødvendig ajourføre vilkårene, sørger for at eksisterende anlegg drives i samsvar med kravene i artikkel 3, 7, 9, 10 og 13 og artikkel 14 første og annet strekpunkt samt artikkel 15 nr. 2 senest åtte år etter datoen for gjennomføring av dette direktiv, uten at andre særskilte fællesskapsbestemmelser berøres.
2. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å anvende artikkel 1, 2, 11 og 12, artikkel 14 tredje strekpunkt, artikkel 15 nr. 1, 3 og 4, artikkel 16 og 17 og artikkel 18 nr. 2 på eksisterende anlegg fra datoen for gjennomføring av dette direktiv.

Artikkel 6

Søknad om tillatelse

1. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at søknader til vedkommende myndighet inneholder en beskrivelse av
 - anlegget og arten og omfanget av virksomheten,
 - råstoffer og hjelpestoffer, andre stoffer samt den energi som benyttes i eller genereres av anlegget,
 - kildene til utslipp fra anlegget,
 - tilstanden til området der anlegget ligger,
 - arten og mengden av utslipp som kan forutses fra anlegget til de ulike deler av miljøet, samt en redegjørelse for de betydelige miljøvirkninger som utslippene kan medføre,
 - den teknologi som er valgt, og andre teknikker som kan forebygges eller, dersom dette ikke er mulig, begrenses utslipp fra anlegget,
 - tiltak for å forebygges og gjenvinne avfall som produseres ved anlegget, dersom det er behov for det,

⁽²⁾ EFT nr. L 336 av 7.12.1988, s. 1. Direktivet endret ved direktiv 90/656/EØF (EFT nr. L 353 av 17.12.1990, s. 59).

- andre foreslåtte tiltak for å oppfylle de alminnelige prinsipper for den driftsansvarliges grunnleggende forpliktelser som nevnt i artikkel 3,
- foreslåtte tiltak for å måle utslipp til miljøet.

En søknad om tillatelse skal også inneholde et ikke-teknisk sammendrag av opplysningene nevnt i ovennevnte strekpunkter.

2. Dersom opplysninger gitt i samsvar med kravene fastsatt i direktiv 85/337/EØF eller en sikkerhetsrapport utarbeidet i samsvar med rådsdirektiv 82/501/EØF av 24. juni 1982 om faren for større ulykker i forbindelse med visse aktiviteter i industrien⁽¹⁾ eller andre opplysninger gitt i henhold til annen lovgivning oppfyller noen av kravene i denne artikkel, kan disse opplysningene inngå i eller legges ved søknaden om tillatelse.

Artikkel 7

Integrert framgangsmåte for tildeling av tillatelser

Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at saksbehandlingsprosedyren og vilkårene for tillatelse samordnes fullt ut dersom flere enn én vedkommende myndighet medvirker, slik at det sikres en effektiv integrert framgangsmåte hos alle vedkommende myndigheter i forbindelse med denne saksbehandlingen.

Artikkel 8

Vedtak

Uten at det berører andre krav som følger av nasjonal lovgivning eller fællesskapsbestemmelser, skal vedkommende myndighet gi en tillatelse med vilkår som sikrer at anlegget oppfyller kravene i dette direktiv, eller, dersom dette ikke er mulig, avslå å gi en slik tillatelse.

Alle tildelte eller endrede tillatelser må omfatte de regler for vern av luft, vann og jord som er omhandlet i dette direktiv.

Artikkel 9

Vilkår i tillatelsen

1. Medlemsstatene skal påse at tillatelsen omfatter alle tiltak som er nødvendige for å oppfylle vilkårene for tillatelse i artikkel 3 og 10, slik at det gjennom vern av luft, vann og jord oppnås et høyt vernenivå for miljøet som helhet.
2. Når det gjelder nye anlegg eller en vesentlig endring der artikkel 4 i direktiv 85/337/EØF får anvendelse, skal det tas hensyn til alle relevante opplysninger eller konklusjoner som er framkommet i forbindelse med anvendelsen av artikkel 5, 6 og 7 i nevnte direktiv.

3. Tillatelsen skal omfatte utslippsgrenseverdier for forurensende stoffer, særlig stoffene oppført i listen i vedlegg III, som i betraktning av deres art og potensielle evne til å overføre forurensning fra et miljø til et annet (vann, luft og jord) vil kunne slippes ut fra det berørte anlegg i betydelige mengder. Om nødvendig skal tillatelsen omfatte hensiktsmessige krav som sikrer vern av jord og grunnvann, og tiltak for håndtering av avfall som genereres i anlegget. Grenseverdiene kan eventuelt utfylles eller erstattes med likeverdige parametere eller tekniske tiltak.

For anleggene nevnt i vedlegg I nr. 6.6 skal det ved fastsettelsen av utslippsgrenseverdier i samsvar med dette nummer tas de praktiske hensyn som gjelder for disse kategoriene anlegg.

4. Uten at artikkel 10 berøres, skal utslippsgrenseverdiene og de tilsvarende parametere og tekniske tiltak som er nevnt i nr. 3, bygge på de beste tilgjengelige teknikker uten at bruk av en særskilt teknikk eller teknologi påbys, og idet det tas hensyn til de aktuelle anleggs tekniske karakteristika, geografiske beliggenhet og de lokale miljøforholdene. I alle tilfeller skal vilkårene for tillatelse inneholde bestemmelser om minimering av langtransportert eller grensekryssende forurensning og sikre et høyt vernenivå for miljøet som helhet.

5. Tillatelsen skal omfatte hensiktsmessige krav til utslippsmålinger, med angivelse av målemetode, målingenes hyppighet og vurderingsprosedyrer, samt en forpliktelse til å gi vedkommende myndighet de opplysninger som er nødvendige for å kontrollere at vilkårene i tillatelsen overholdes.

For anleggene nevnt i vedlegg I nr. 6.6 kan det ved fastsettelsen av tiltakene nevnt i dette nummer tas hensyn til kostnader og fordeler.

6. Tillatelsen skal omfatte tiltak i forbindelse med andre driftsvilkår enn de normale. Når det er fare for at miljøet kan påvirkes, skal det derfor tas passende hensyn til oppstart, lekkasjer, svikt, momentan driftsstans og endelig opphør av driften.

Tillatelsen kan også omfatte midlertidige unntak fra kravene i nr. 4 dersom en rehabiliteringsplan godkjent av vedkommende myndighet sikrer at kravene oppfylles innen seks måneder, og dersom prosjektet fører til en begrensning av forurensningen.

7. Tillatelsen kan for dette direktivs formål omfatte andre særlige vilkår som medlemsstaten eller vedkommende myndighet finner hensiktsmessige.

8. Uten at det berører forpliktelsen til å innføre en tillatelsesprosedyre i samsvar med dette direktiv, kan medlemsstatene fastsette særlige krav for særskilte kategorier av anlegg i alminnelige bindende bestemmelser istedenfor å ta dem med i vilkårene for individuelle tillatelser, forutsatt at dette sikrer en integrert framgangsmåte og et tilsvarende høyt vernenivå for miljøet som helhet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 230 av 5.8.1982, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 av 31.12.1991, s. 48).

Artikkel 10**De beste tilgjengelige teknikker og miljøstandarder**

Dersom en miljøstandard gjør det nødvendig med strengere vilkår enn dem som kan oppnås ved bruk av de beste tilgjengelige teknikker, skal det særlig fastsettes utfyllende vilkår i tillatelsen uten at det berører andre tiltak som kan treffes for å oppfylle miljøstandardene.

Artikkel 11**Utvikling innen de beste tilgjengelige teknikker**

Medlemsstatene skal påse at vedkommende myndighet følger eller underrettes om utviklingen innen de beste tilgjengelige teknikker.

Artikkel 12**De driftsansvarliges endringer av anlegg**

1. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at den driftsansvarlige underretter vedkommende myndigheter om alle planlagte endringer i anleggets drift i henhold til artikkel 2 nr. 10 bokstav a). Vedkommende myndigheter skal eventuelt ajourføre tillatelsen eller vilkårene.

2. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at den driftsansvarlige ikke foretar planlagte vesentlige endringer i anleggets drift i henhold til artikkel 2 nr. 10 bokstav b) uten tillatelse gitt i samsvar med dette direktiv. Søknaden om tillatelse og vedkommende myndigheters vedtak må omfatte de delene av anlegget og de forholdene nevnt i artikkel 6 som kan bli berørt av endringen. De aktuelle bestemmelsene i artikkel 3, artikkel 6-10 og artikkel 15 nr. 1, 2 og 4 får tilsvarende anvendelse.

Artikkel 13**Vedkommende myndighets revurdering og ajourføring av vilkårene for tillatelse**

1. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at vedkommende myndigheter med jevne mellomrom vurderer på nytt og om nødvendig ajourfører vilkårene for tillatelse.

2. Tillatelsen skal under alle omstendigheter vurderes på nytt dersom

- forurensningen forårsaket av anlegget er så omfattende at det er nødvendig å revidere tillatelsens eksisterende utslippsgrenseverdier eller tilføye nye,
- vesentlige endringer i de beste tilgjengelige teknikker gir mulighet for en betydelig begrensning av utslippene uten at det medfører uforholdsmessig store kostnader,
- hensynet til driftssikkerheten i forbindelse med prosessen eller virksomheten gjør det påkrevd å bruke andre teknikker,
- nytt regelverk i Fellesskapet eller nye lovbestemmelser i medlemsstaten krever det.

Artikkel 14**Overholdelse av vilkårene for tillatelse**

Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å påse at

- den driftsansvarlige overholder vilkårene i tillatelsen i driften av anlegget,
- den driftsansvarlige regelmessig underretter vedkommende myndighet om resultatene av utslippsmålinger og straks underretter den om hendelser eller uhell som har en merkbar miljøpåvirkning,
- anleggenes driftsansvarlige yter vedkommende myndighets representanter all nødvendig bistand, slik at de kan gjennomføre inspeksjoner av anlegget, ta prøver og samle inn alle opplysninger som er nødvendige for at de skal kunne utføre sine oppgaver i henhold til dette direktivs formål.

Artikkel 15**Adgang til opplysninger og offentlighetens innsyn i saksbehandlingsprosedyren**

1. Uten at rådsdirektiv 90/313/EØF av 7. juni 1990 om fri adgang til miljøinformasjon⁽¹⁾ berøres, skal medlemsstatene treffe de nødvendige tiltak for å påse at søknader om tillatelse for nye anlegg eller vesentlige endringer blir gjort tilgjengelige for offentligheten i et passende tidsrom, slik at den kan uttale seg før vedkommende myndighet gjør sitt vedtak.

Vedtaket, medregnet minst én kopi av tillatelsen og eventuelle senere ajourføringer, skal også gjøres tilgjengelig for offentligheten.

2. Resultatene av utslippsmålinger som kreves i samsvar med vilkårene i tillatelsen nevnt i artikkel 9, som vedkommende myndighet er i besittelse av, skal gjøres tilgjengelige for offentligheten.

3. Hvert tredje år skal Kommisjonen offentliggjøre en oversikt over de viktigste utslippene og deres kilder på grunnlag av opplysninger fra medlemsstatene. Kommisjonen skal etter framgangsmåten i artikkel 19 fastsette det format og de standarddata som er nødvendige ved overføring av opplysningene.

Kommisjonen kan etter samme framgangsmåte foreslå tiltak som er nødvendige for å sikre at opplysningene om utslipp i oversikten nevnt i første ledd er sammenlignbare med og kan utfylle opplysninger fra andre registre og kilder for opplysninger om utslipp.

4. Nr. 1, 2 og 3 får anvendelse med forbehold for de begrensninger som er fastsatt i artikkel 3 nr. 2 og 3 i direktiv 90/313/EØF.

⁽¹⁾ EFT nr. L 158 av 23.6.1990, s. 56.

Artikkel 16

Utveksling av opplysninger

1. Med sikte på utveksling av opplysninger skal medlemsstatene treffe de nødvendige tiltak for å oversende Kommisjonen hvert tredje år, og første gang innen 18 måneder etter datoen for gjennomføring av dette direktiv, representative opplysninger om de tilgjengelige grenseverdier for de enkelte kategorier av virksomhet som er oppført i vedlegg I, og eventuelt opplysninger om de beste tilgjengelige teknikker som disse verdiene bygger på, i samsvar særlig med artikkel 9. Ved senere oversendelser skal disse opplysningene utfylles etter framgangsmåtene fastsatt i nr. 3 i denne artikkel.
2. Kommisjonen skal sørge for utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene og de berørte industrier om de beste tilgjengelige teknikker, kravene til tilknyttet måleteknikk og utviklingen på området. Kommisjonen skal hvert tredje år offentliggjøre resultatene av utvekslingen av opplysninger.
3. Det skal i samsvar med artikkel 5 og 6 i direktiv 91/692/EØF utarbeides rapporter om gjennomføringen av dette direktiv og dets virkning sammenlignet med andre fællesskapsdokumenter om miljøvern. Den første rapporten skal dekke et tidsrom på tre år fra datoen for gjennomføring av dette direktiv nevnt i artikkel 21. Kommisjonen skal framlegge rapporten for Rådet, eventuelt ledsaget av forslag.
4. Medlemsstatene skal opprette eller utpeke den eller de myndigheter som skal ha ansvar for utveksling av opplysninger i henhold til nr. 1, 2 og 3, og skal underrette Kommisjonen om dette.

Artikkel 17

Grensekryssende virkninger

1. Dersom en medlemsstat fastslår at driften av et anlegg vil kunne få en betydelig negativ innvirkning på miljøet i en annen medlemsstat, eller dersom en medlemsstat som vil kunne bli berørt i et betydelig omfang, anmoder om det, skal den medlemsstat på hvis territorium det ble søkt om tillatelse i henhold til artikkel 4 eller artikkel 12 nr. 2, oversende den andre medlemsstaten de opplysningene som er framlagt i samsvar med artikkel 6, samtidig som den gjør opplysningene tilgjengelige for sine egne borgere. Opplysningene skal danne grunnlag for eventuelt nødvendig samråd innen rammen av de tosidige forbindelsene mellom de to medlemsstatene etter prinsippet om gjensidighet og likebehandling.
2. I tilfellene nevnt i nr. 1 skal medlemsstatene innen rammen av sine tosidige forbindelser påse at søknadene i et passende tidsrom gjøres tilgjengelige også for offentligheten i den stat som kan bli berørt, slik at den får anledning til å uttale seg før vedkommende myndighet gjør vedtak.

Artikkel 18

Fællesskapets utslippsgrenseverdier

1. Etter forslag fra Kommisjonen skal Rådet etter framgangsmåtene fastsatt i traktaten fastsette utslippsgrenseverdier for
 - de kategorier anlegg som er nevnt i vedlegg I, bortsett fra fyllplasser nevnt i nr. 5.1 og 5.4 i samme vedlegg, og
 - de forurensende stoffene som er nevnt i vedlegg III,

for hvilke det er fastslått behov for tiltak på fællesskapsplan, særlig på grunnlag av utveksling av opplysninger i henhold til artikkel 16.

2. Dersom det ikke fastsettes utslippsgrenseverdier for Fællesskapet i henhold til dette direktiv, får de relevante utslippsgrenseverdier som er fastsatt i direktivene nevnt i vedlegg II og i andre fællesskapsbestemmelser, anvendelse på anleggene nevnt i vedlegg I som minsteutslippsgrenseverdier i henhold til dette direktiv.

Uten at kravene i dette direktiv berøres, skal de tekniske krav som skal gjelde for fyllplasser nevnt i vedlegg I nr. 5.1 og 5.4, fastsettes av Rådet etter forslag fra Kommisjonen etter framgangsmåtene fastsatt i traktaten.

Artikkel 19

Komitéframgangsmåten nevnt i artikkel 15 nr. 3

Kommisjonen skal bistås av en komité sammensatt av representanter for medlemsstatene og ledet av Kommisjonens representant.

Kommisjonens representant skal framlegge for komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster. Uttalelsen skal avgis med det flertall som er fastsatt i traktatens artikkel 148 nr. 2 for beslutninger som Rådet skal treffe etter forslag fra Kommisjonen. Ved avstemning i komiteen skal stemmer avgitt av medlemsstatenes representanter ha vekt som fastsatt i nevnte artikkel. Lederen skal ikke avgi stemme.

Kommisjonen skal vedta de planlagte tiltakene dersom de er i samsvar med komiteens uttalelse.

Dersom de planlagte tiltakene ikke er i samsvar med komiteens uttalelse eller ingen uttalelse er avgitt, skal Kommisjonen omgående framlegge for Rådet et forslag til tiltak som skal treffes. Rådet skal treffe sin beslutning med kvalifisert flertall.

Dersom Rådet ikke har truffet sin beslutning innen tre måneder etter at forslaget ble framlagt, skal Kommisjonen vedta de foreslåtte tiltakene.

Artikkel 20**Overgangsbestemmelser**

1. Bestemmelsene i direktiv 84/360/EØF, bestemmelsene i artikkel 3 og 5, artikkel 6 nr. 3 og artikkel 7 nr. 2 i direktiv 76/464/EØF samt de aktuelle bestemmelsene om tillatelsesordninger i direktivene nevnt i vedlegg II får, med forbehold for unntakene fastsatt i direktiv 88/609/EØF, anvendelse på eksisterende anlegg med hensyn til formene for virksomhet nevnt i vedlegg I inntil vedkommende myndigheter har truffet de nødvendige tiltak nevnt i artikkel 5 i dette direktiv.

2. De aktuelle bestemmelsene om tillatelser i direktivene nevnt i nr. 1 får fra datoen for dette direktivs gjennomføring ikke lenger anvendelse på nye anlegg med hensyn til formene for virksomhet nevnt i vedlegg I.

3. Direktiv 84/360/EØF oppheves elleve år etter datoen for dette direktivs ikrafttredelse.

Så snart tiltakene fastsatt i artikkel 4, 5 eller 12 er truffet for et anlegg, får unntaket fastsatt i artikkel 6 nr. 3 i direktiv 76/464/EØF ikke lenger anvendelse for anlegg som omfattes av dette direktiv.

Etter forslag fra Kommisjonen skal Rådet om nødvendig endre de aktuelle bestemmelser i direktivene nevnt i vedlegg II for å tilpasse dem til kravene i dette direktiv før datoen for opphevelse av direktiv 84/360/EØF nevnt i første ledd.

Artikkel 21**Gjennomføring**

1. Medlemsstatene skal vedta de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, senest tre år etter direktivets ikrafttredelse. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 22

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Artikkel 23

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 24. september 1996.

For Rådet

E. FITZGERALD

Formann

VEDLEGG I

KATEGORIER AV INDUSTRIVIRKSOMHET NEVNT I ARTIKKEL 1

1. Anlegg eller deler av anlegg som brukes til forskning, utvikling og prøving av nye produkter og prosesser, omfattes ikke av dette direktiv.
2. Terskelverdiene nevnt nedenfor har i alminnelighet referanse til en produksjonskapasitet eller ytelse. Dersom en driftsansvarlig i samme anlegg eller på samme sted gjennomfører flere former for virksomhet som hører inn under samme avsnitt, skal kapasiteten til disse formene for virksomhet legges sammen.

1. Energi-industri

- 1.1. Forbrenningsanlegg med en nominell termisk tilført effekt på mer enn 50 MW⁽¹⁾
- 1.2. Mineralolje- og gassraffinerier
- 1.3. Koksverk
- 1.4. Anlegg for omdanning av kull til gass- og væskeform

2. Produksjon og bearbeiding av metaller

- 2.1. Anlegg for røsting og sintring av malm, herunder sulfidmalm
- 2.2. Anlegg for produksjon av råjern eller stål (første- eller andregangs smelting) med tilhørende utstyr for kontinuerlig støping med en kapasitet på over 2,5 tonn per time
- 2.3. Anlegg for bearbeiding av ferrometaller ved hjelp av
 - a) varmevalsing med en kapasitet på over 20 tonn råstål per time
 - b) smiing med hammere med en slagenergi på over 50 kilojoule per hammer når den anvendte varmetytelse er på over 20 MW
 - c) påføring av beskyttelseslag av smeltet metall med en mating på over 2 tonn råstål per time
- 2.4. Jern- og stålstøperier med en produksjonskapasitet på over 20 tonn per dag
- 2.5. Anlegg
 - a) for produksjon av ikke-jern-metaller fra malm, konsentrater eller sekundærråstoffer ved hjelp av metallurgiske, kjemiske eller elektrolytiske prosesser
 - b) for smelting av ikke-jern-metaller, medregnet legering, herunder gjenvinningsprodukter (raffinering, støping) med en smeltekapasitet på over 4 tonn per dag for bly og kadmium eller 20 tonn per dag for alle andre metaller
- 2.6. Anlegg for overflatebehandling av metaller og plast ved hjelp av en elektrolytisk eller kjemisk prosess når behandlingsbadene har et volum på over 30 m³.

3. Industri for ikke-metalliske mineralprodukter

- 3.1. Anlegg for produksjon av sementklinker i roterovner med en produksjonskapasitet på over 500 tonn per dag eller av kalk i roterovner med en produksjonskapasitet på over 50 tonn per dag eller i andre ovnstyper med en produksjonskapasitet på over 50 tonn per dag

⁽¹⁾ De materielle krav i direktiv 88/609/EØF for eksisterende anlegg gjelder fortsatt fram til 31. desember 2003.

- 3.2. Anlegg for produksjon av asbest og framstilling av asbestbaserte produkter
- 3.3. Anlegg for produksjon av glass, medregnet glassfibrer, med en smeltekapasitet på over 20 tonn per dag
- 3.4. Anlegg for smelting av mineralske stoffer, medregnet produksjon av mineralfibrer, med en smeltekapasitet på over 20 tonn per dag
- 3.5. Anlegg for produksjon av keramiske produkter ved brenning, særlig takstein, murstein, ildfast stein, fliser, steintøy eller porselen, med en produksjonskapasitet på over 75 tonn per dag og/eller en ovnskapasitet på over 4 m³ og en innsettingstetthet på over 300 kg/m³ i hver ovn.

4. **Kjemisk industri**

Med produksjon i forbindelse med kategoriene av virksomhet i dette avsnitt menes produksjon i industriell målestokk ved kjemiske reaksjoner av stoffene eller gruppene av stoffer oppført i nr. 4.1 - 4.6.

- 4.1. Kjemiske anlegg for framstilling av organiske basiskjemikalier som
 - a) hydrokarboner (lineære eller sykliske, mettede eller umettede, alifatiske eller aromatiske)
 - b) oksygenholdige hydrokarboner som alkoholer, aldehyder, ketoner, karboksylsyrer, estere, acetater, etere, peroksider, epoksymateriale
 - c) svovelholdige hydrokarboner
 - d) nitrogenholdige hydrokarboner som aminer, amider, nitrøse forbindelser, nitro- eller nitratforbindelser, nitriler, cyanater, isocyanater
 - e) fosforholdige hydrokarboner
 - f) halogenerte hydrokarboner
 - g) metallorganiske forbindelser
 - h) basisplastmaterialer (polymerer, syntetfibrer, cellulosebaserte fibrer)
 - i) syntetisk gummi
 - j) fargestoffer og pigmenter
 - k) overflateaktive stoffer og tensider
- 4.2. Kjemiske anlegg for produksjon av uorganiske basiskjemikalier som
 - a) gasser som ammoniakk, klor eller hydrogenklorid, fluor eller hydrogenfluorid, karbonoksider, svovelforbindelser, nitrogenoksider, hydrogen, svoveldioksid, karbonylklorid
 - b) syrer som kromsyre, flussyre, fosforsyre, salpetersyre, saltsyre, svovelsyre, oleum, svovelsyring
 - c) baser som ammoniumhydroksid, kaliumhydroksid, natriumhydroksid
 - d) salter som ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, sølvnitrat

- e) ikke-metaller, metaloksider eller andre uorganiske forbindelser som kalsiumkarbid, silisium, silisiumkarbid
- 4.3. Kjemiske anlegg for produksjon av fosfor-, nitrogen- eller kaliumgjødsel (ren eller sammensatt gjødsel)
- 4.4. Kjemiske anlegg for produksjon av basisprodukter for plantevernmidler samt biocider
- 4.5. Anlegg som benytter en kjemisk eller biologisk metode for produksjon av farmasøytiske basisprodukter
- 4.6. Kjemiske anlegg for produksjon av sprengstoff.

5. **Avfallshåndtering**

Med forbehold for artikkel 11 i direktiv 75/442/EØF og artikkel 3 i rådsdirektiv 91/689/EØF av 12. desember 1991 om farlig avfall⁽¹⁾:

- 5.1. Anlegg for disponering eller gjenvinning av farlig avfall som definert i listen nevnt i artikkel 1 nr. 4 i direktiv 91/689/EØF, som definert i vedlegg II A og II B (operasjon R 1, R 5, R 6, R 8 og R 9) i direktiv 75/442/EØF og rådsdirektiv 75/439/EØF av 16. juni 1975 om håndtering av spillolje⁽²⁾, med en kapasitet på over 10 tonn per dag
- 5.2. Anlegg for forbrenning av kommunalt avfall som definert i rådsdirektiv 89/369/EØF av 8. juni 1989 om forebygging av luftforurensning fra nye kommunale avfallsforbrenningsanlegg⁽³⁾ og i rådsdirektiv 89/429/EØF av 21. juni 1989 om reduksjon av luftforurensning fra eksisterende kommunale avfallsforbrenningsanlegg⁽⁴⁾, med en kapasitet på over 3 tonn per time
- 5.3. Anlegg for disponering av ufarlig avfall som definert i vedlegg II A til direktiv 75/442/EØF avsnitt D 8 og D 9, med en kapasitet på over 50 tonn per dag
- 5.4. Fyllplasser som mottar over 10 tonn per dag, eller som har en samlet kapasitet på over 25 000 tonn, med unntak av fyllplasser for inert avfall.

6. **Annen virksomhet**

- 6.1. Industrianlegg for produksjon av
 - a) papirmasse fra tre eller andre fibermaterialer
 - b) papir og papp med en produksjonskapasitet på over 20 tonn per dag
- 6.2. Anlegg for forbehandling (vasking, bleking, mercerisering) eller farging av fibrer eller tekstiler, med en behandlingskapasitet på over 10 tonn per dag
- 6.3. Anlegg for garving av huder og skinn, med en behandlingskapasitet på over 12 tonn ferdige produkter per dag
- 6.4. a) Slakterier med en produksjonskapasitet på over 50 tonn skrotter per dag
 - b) Behandling og bearbeiding med sikte på framstilling av næringsmidler av
 - animalske råstoffer (bortsett fra melk), med en kapasitet til produksjon av ferdige produkter på over 75 tonn per dag

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 av 31.12.1991, s. 20. Direktivet endret ved direktiv 94/31/EF (EFT nr. L 168 av 2.7.1994, s. 28).

⁽²⁾ EFT nr. L 194 av 25.7.1975, s. 23. Direktivet sist endret ved direktiv 91/692/EØF (EFT nr. L 377 av 31.12.1991, s. 48).

⁽³⁾ EFT nr. L 163 av 14.6.1989, s. 32.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 203 av 15.7.1989, s. 50.

- vegetabiliske råstoffer, med en kapasitet til produksjon av ferdige produkter på over 300 tonn per dag (kvartalsgjennomsnitt)
 - c) Behandling og bearbeiding av melk, når den mottatte melkemengde er på over 200 tonn per dag (årgjennomsnitt)
- 6.5. Anlegg for disponering eller gjenvinning av skrotter og animalsk avfall, med en behandlingskapasitet på over 10 tonn per dag
- 6.6. Anlegg for intensiv fjørfeavl eller svineavl med mer enn
- a) 40 000 plasser til fjørfe
 - b) 2 000 plasser til produksjonssvin (over 30 kg) eller
 - c) 750 plasser til purker
- 6.7. Anlegg for behandling av overflater på stoffer, gjenstander eller produkter ved bruk av organiske løsemidler, særlig appretur, trykking, belegging, avfetting, isolering, liming, maling, rengjøring eller impregnering, med en forbrukskapasitet på over 150 kg per time eller over 200 tonn per år
- 6.8. Anlegg for produksjon av karbon (hardbrent kull) eller grafittelektroder ved forbrenning eller grafittisering.

VEDLEGG II**LISTE OVER DIREKTIVER NEVNT I ARTIKKEL 18 NR. 2 OG ARTIKKEL 20**

1. Direktiv 87/217/EØF om forebygging og reduksjon av asbestforurensning av miljøet
2. Direktiv 82/176/EØF om grenseverdier og kvalitetsmålsettinger for utslipp av kvikksølv fra kloralkalielektrolyse
3. Direktiv 83/513/EØF om grenseverdier og kvalitetsmålsettinger for utslipp av kadmium
4. Direktiv 84/156/EØF om grenseverdier og kvalitetsmålsettinger for utslipp av kvikksølv fra andre sektorer enn kloralkalielektrolyse
5. Direktiv 84/491/EØF om grenseverdier og kvalitetsmålsettinger for utslipp av heksaklorsyklusheksan
6. Direktiv 86/280/EØF om grenseverdier og kvalitetsmålsettinger for utslipp av visse farlige stoffer oppført i liste I i vedlegget til direktiv 76/464/EØF, endret ved direktiv 88/347/EØF og 90/415/EØF om endring av vedlegg II til direktiv 86/280/EØF
7. Direktiv 89/369/EØF om forebygging av luftforurensning fra nye kommunale avfallsforbrenningsanlegg
8. Direktiv 89/429/EØF om reduksjon av luftforurensning fra eksisterende kommunale avfallsforbrenningsanlegg
9. Direktiv 94/67/EF om forbrenning av farlig avfall
10. Direktiv 92/112/EØF om nærmere regler for harmonisering av programmene for reduksjon med sikte på opphør av forurensning forårsaket av avfall fra titandioksidindustrien
11. Direktiv 88/609/EØF om begrensning av utslipp av visse luftforurensende stoffer fra store forbrenningsanlegg, sist endret ved direktiv 94/66/EF
12. Direktiv 76/464/EØF om forurensning forårsaket av utslipp av visse farlige stoffer i Fellesskapets akvatiske miljø
13. Direktiv 75/442/EØF om avfall, endret ved direktiv 91/156/EØF
14. Direktiv 75/439/EØF om håndtering av spillolje
15. Direktiv 91/689/EØF om farlig avfall

VEDLEGG III**VEILEDENDE LISTE OVER DE VIKTIGSTE FORURENSENDE STOFFENE SOM DET
SKAL TAS HENSYN TIL DERSOM DE ER RELEVANTE VED FASTSETTELSE AV
UTSLIPPSGRENSEVERDIER****LUFT**

1. Svoveldioksid og andre svovelforbindelser
2. Nitrogenoksider og andre nitrogenforbindelser
3. Karbonmonoksid
4. Flyktige organiske forbindelser
5. Metaller og deres forbindelser
6. Støv
7. Asbest (svevestøv og fibrer)
8. Klor og klorforbindelser
9. Fluor og fluorforbindelser
10. Arsen og arsenforbindelser
11. Cyanider
12. Stoffer og preparater med påviste kreftframkallende, mutagene eller eventuelt reproduksjonsskadelige egenskaper som kan overføres gjennom luft
13. Polyklorerte dibenzodioksiner og polyklorerte dibenzofuraner

VANN

1. Organiske halogenforbindelser og stoffer som kan danne slike forbindelser i akvatisk miljø
2. Organiske fosforforbindelser
3. Organiske tinnforbindelser
4. Stoffer og preparater med påviste kreftframkallende, mutagene eller eventuelt reproduksjonsskadelige egenskaper i eller gjennom vann
5. Persistente hydrokarboner og persistente, bioakkumulerbare giftige organiske stoffer
6. Cyanider
7. Metaller og metallforbindelser
8. Arsen og arsenforbindelser
9. Biocider og plantevernmidler
10. Suspenderte faste stoffer
11. Stoffer som bidrar til eutrofiering (særlig nitrater og fosfater)
12. Stoffer som har negativ innvirkning på oksygenbalansen (og som kan måles med parametere som BOF, KOF osv.)

VEDLEGG IV

Forhold som skal tas i betraktning i alminnelighet eller i et bestemt tilfelle ved fastsettelse av de beste tilgjengelige teknikker som definert i artikkel 2 nr. 11, idet det tas hensyn til et tiltaks kostnad og fordeler og prinsippene om forsiktighet og forebygging.

1. Bruk av teknologi som gir lite avfall
2. Bruk av mindre farlige stoffer
3. Fremming av teknikker for gjenvinning og resirkulering av stoffer som produseres og benyttes i prosessen, og eventuelt av avfall
4. Prosesser, utstyr eller driftsmetoder som kan sammenlignes, og som er utprøvd med godt resultat i industriell målestokk
5. Den tekniske utvikling og ny vitenskapelig erkjennelse
6. De aktuelle utslippenes art, virkninger og omfang
7. Datoene for ibruktaking av nye eller eksisterende anlegg
8. Det tidsrom som er nødvendig for å innføre de beste tilgjengelige teknikker
9. Forbruket og arten av råstoffer (herunder vann) som benyttes i prosessen, og deres energieffektivitet
10. Behovet for å forebygge eller minimere den samlede miljøpåvirkning som utslippene medfører eller innebærer risiko for å medføre
11. Behovet for å forebygge ulykker og begrense følgene av dem for miljøet
12. De opplysninger som offentliggjøres av Kommisjonen i henhold til artikkel 16 nr. 2 eller av internasjonale organisasjoner.

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/08****nr. 28/97
av 30. april 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg XX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 20/97 av 24. mars 1997⁽¹⁾.

Rådsdirektiv 96/59/EF av 16. september 1996 om disponering av polyklorerte bifenylyl og polyklorerte terfenylyl (PCB og PCT)⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg XX skal nr. 22 (rådsdirektiv 76/403/EØF) erstattes med følgende:

“22. **396 L 0059**: Rådsdirektiv 96/59/EF av 16. september 1996 om disponering av polyklorerte bifenylyl og polyklorerte terfenylyl (PCB og PCT) (EFT nr. L 243 av 24.9.1996, s. 31).”

Artikkel 2

Teksten til rådsdirektiv 96/59/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 1. mai 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 30. april 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ EFT nr. L 182 av 10.7.1997, s. 54 og EØS-tillegget til EF-tidende nr.29 av 10.7.1997, s. 94 .

⁽²⁾ EFT nr. L 243 av 24.9.1996, s. 31.

RÅDSDIREKTIV 96/59/EF

av 16. september 1996

om disponering av polyklorerte bifenylyl og polyklorerte terfenylyl (PCB og PCT)(*)

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNIONEN HAR -

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fællesskapet, særleg artikkel 130 S nr. 1,

med tilvising til framlegget frå Kommisjonen⁽¹⁾,

med tilvising til fråsegn frå Økonomi- og sosialutvalet⁽²⁾,

etter den framgangsmåten som er fastsett i artikkel 189 C i traktaten⁽³⁾, og

ut frå desse synsmåtene:

- 1) Ved rådsdirektiv 76/403/EØF av 6. april 1976 om håndtering av polyklorerte bifenylyl og polyklorerte trifenylyl⁽⁴⁾ vart det gjort ei tilnærming av lovgjevinga i medlemsstatane på dette området. Disse reglane har likevel synt seg å vere utilstrekkelege, og på det noverande utviklingssteget i teknikken er det mogleg å betre vilkåra for disponering av PCB. Det førnemnde direktivet bør difor bytast ut med eit nytt direktiv.
- 2) I rådsdirektiv 76/769/EØF av 27. juli 1976 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om begrensning av markedsføring og bruk av visse farlige stoffer og preparater⁽⁵⁾ vert det streka under at heile problemet jamleg må vurderast på nytt med sikte på gradvis å nå fram til eit totalforbod mot PCB og PCT.
- 3) Eit av måla i rådsresolusjon av 7. mai 1990 om avfallspolitikk⁽⁶⁾ er sikker disponering av avfall som ikkje kan attvinnast eller nyttast om att, og dette vart stadfesta i

det femte handlingsprogrammet for miljø og berekraftig utvikling; den allmenne tilnæringsmåten og strategien i programmet vart godkjende av Rådet og representantane for regjeringane i medlemsstatane samla i Rådet i resolusjonen deira av 1. februar 1993⁽⁷⁾.

- 4) I samsvar med rådsdirektiv 75/442/EØF av 15. juli 1975 om avfall⁽⁸⁾ må det gjerast høvelege tiltak for å unngå dumping, utslepp og ukontrollert disponering av avfall og bruk av prosessar eller metodar som kan vere skadelege for miljøet.
- 5) På grunn av dei farane som PCB utgjer for miljøet og menneskehelsa, må det innførast allmenne reglar for kontrollert disponering av PCB og dekontaminering eller disponering av utstyr.
- 6) Disse tiltaka bør gjerast så snart som råd er, utan at dei rører ved dei internasjonale pliktene som medlemsstatane har teke på seg, særleg pliktene etter PARCOM-vedtak 92/3⁽⁹⁾. PCB som skal først opp i ei liste, må vere disponerte seinast ved utgangen av 2010.
- 7) Disponering av PCB er eit forbigåande og mellombels problem, og nokre medlemsstatar som ikkje har kapasitet til å disponere PCB, står overfor ein force majeure-situasjon. Nærleiksprinsippet bør tolkast på ein smidig måte, slik at det opnar for europeisk solidaritet på dette området. Dessutan bør det skipast anlegg i Fællesskapet for disponering, dekontaminering og lagring av PCB.
- 8) I rådsdirektiv 75/439/EØF av 16. juni 1975 om håndtering av spillolje⁽¹⁰⁾ er det fastsett ei maksimumsgrense på 50 ppm for PCB- og PCT-innhaldet i regnererte oljer eller oljer som vert nytta som brensel.
- 9) Ved rådsdirektiv 91/339/EØF av 18. juni 1991 om ellefte endring av direktiv 76/769/EØF⁽¹¹⁾ vart marknadsføringa av visse avløyingsstoff for PCB forboden eller avgrensa, og difor bør desse stoffa òg disponerast fullstendig.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 243 av 24.9.1996, s. 31, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 28/97 av 30. april 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) TEF nr. C 319 av 12.12.1988, s. 57, og TEF nr. C 299 av 20.11.1991, s. 9.

(2) TEF nr. C 139 av 5.6.1989, s. 1.

(3) Europaparlamentsfråsegn av 17. mai 1990 (TEF nr. C 149 av 18.6.1990, s. 150) og 12. desember 1990 (TEF nr. C 19 av 28.1.1991, s. 83), felles haldning frå Rådet av 27. november 1995 (TEF nr. C 87 av 25.3.1996, s. 1) og europaparlamentsavgjerd av 22. mai 1996 (TEF nr. C 166 av 10.6.1996, s. 76).

(4) TEF nr. L 108 av 26.4.1976, s. 41.

(5) TEF nr. L 262 av 27.9.1976, s. 201. Direktivet sist endra ved direktiv 94/60/EF (TEF nr. L 365 av 31.12.1994, s. 1).

(6) TEF nr. C 122 av 18.5.1990, s. 2.

(7) TEF nr. C 138 av 17.5.1993, s. 1.

(8) TEF nr. L 194 av 25.7.1975, s. 39. Direktivet sist endra ved kommisjonsvedtak 94/3/EF (TEF nr. L 5 av 7.1.1994, s. 15).

(9) Ministermøte i Oslo- og Pariskommisjonen 21. og 22. september 1992.

(10) TEF nr. L 194 av 25.7.1975, s. 23. Direktivet sist endra ved direktiv 91/692/EØF (TEF nr. L 377 av 31.12.1991, s. 48).

(11) TEF nr. L 186 av 12.7.1991, s. 64.

- 10) For å kunne avpasse kapasiteten for disponering av PCB etter etterspurnaden, er det naudsynt å vite kor store mengder PCB som finst, og difor er det viktig å merkje utstyr som inneheld PCB, og å utarbeide lister over slikt utstyr. Listene bør ajourførast jamleg.
- 11) Av omsyn til kostnadene og dei tekniske vanskane i samband med ei liste over utstyr som er svakt ureina av PCB, bør det for slikt utstyr nyttast ei forenkla liste. Dessutan bør utstyr som er svakt ureina av PCB, kunne disponerast når levetida til utstyret er slutt, ettersom slikt utstyr er til liten fare for miljøet.
- 12) Ettersom det er forbode å marknadsføre PCB, bør det òg vere forbode å skilje ut PCB frå andre stoff med sikte på ombruk og å etterfylle PCB på transformatorar. Av omsyn til tryggleiken kan vedlikehaldet av transformatorar likevel halde fram med sikte på å halde ved lag den dielektriske kvaliteten til PCB som dei inneheld.
- 13) Føretak som utfører disponering og/eller dekontaminering av PCB, må ha løyve til dette.
- 14) Det må fastsetjast vilkår for dekontaminering av utstyr som inneheld PCB, og det bør vedtakast reglar for særskilt merking av slikt utstyr.
- 15) Visse tekniske oppgåver som er naudsynte for gjennomføringa av dette direktivet, bør Kommisjonen vareta etter utvalsframgangsmåten i artikkel 18 i direktiv 75/442/EØF.
- 16) Ettersom anlegga for disponering og dekontaminering av PCB er få og har ein avgrensa kapasitet, må disponeringa og/eller dekontamineringa av PCB som er oppførde i ei liste, planleggjast nøye. Det bør òg utarbeidast retningslinjer for innsamling og etterfølgjande disponering av utstyr som ikkje er oppført i ei liste. Om naudsynt kan slike retningslinjer byggje på eksisterande ordningar for avfall i det store og heile og treng ikkje ta omsyn til svært små mengder PCB som ikkje kan påvisast i praksis -

VEDTEKE DETTE DIREKTIVET:

Artikkel 1

Føremålet med dette direktivet er tilnærming av lovgjevinga i medlemsstatane om kontrollert disponering av PCB, dekontaminering eller disponering av utstyr som inneheld PCB, og/eller disponering av PCB-avfall med sikte på ei fullstendig disponering av PCB på grunnlag av føresegnene i dette direktivet.

Artikkel 2

I dette direktivet tyder

- a) «PCB»,
- polyklorerte bifenyyl,
 - polyklorerte terfenyyl,
 - monometyltetraklordifenyylmetan, monometyldiklordifenyylmetan, monometyldibromdifenyylmetan,
 - alle blandingar som har eit samla innhald på over 0,005 vektprosent av dei førnemnde stoffa,
- b) «utstyr som inneheld PCB», alt utstyr som inneheld eller har innehalde PCB (t.d. transformatorar, kondensatorar eller romfang som inneheld restmengder), og som ikkje er dekontaminert. Utstyr som er av ein slik type at det kan innehalde PCB, skal handsamast som om det inneheld PCB, med mindre det er god grunn til å gå ut frå at det ikkje gjer det,
- c) «PCB-avfall», PCB som er avfall i medhald av direktiv 75/442/EØF,
- d) «innehavar», den fysiske eller juridiske personen som rår over PCB, PCB-avfall og/eller utstyr som inneheld PCB,
- e) «dekontaminering», alle operasjonar som gjer det mogleg å nytte om att, attvinne eller disponere PCB-ureina utstyr, føremål, materiale eller væsker under trygge tilhøve, og som kan omfatte utskifting, dvs. alle operasjonar der PCB vert bytte ut med eigna væsker som ikkje inneheld PCB,
- f) «disponering», disponeringsform D8, D9, D10, D12 (berre ved sikker og djup lagring under jorda i tørre fjellformasjonar og berre for utstyr som inneheld PCB, og for PCB-avfall som ikkje kan dekontaminerast) og D 15 i medhald av vedlegg II A til direktiv 75/442/EØF.

Artikkel 3

Utan at det rører ved dei internasjonale pliktene som dei har teke på seg, skal medlemsstatane gjere dei tiltaka som er naudsynte for snarast mogleg å sikre at PCB-avfall vert disponert, og at PCB og utstyr som inneheld PCB, vert dekontaminerte eller disponerte. Når det gjeld utstyr og PCB-innhaldet i det som skal førast opp i ei liste i samsvar med artikkel 4 nr. 1, skal dekontamineringa og/eller disponeringa gjennomførast seinast ved utgangen av 2010.

Artikkel 4

1. For å rette seg etter artikkel 3 skal medlemsstatane syte for at det vert utarbeidd ei liste over utstyr som har eit PCB-innhald på over 5 dm³, og sende over til Kommissjonen eit samandrag av lista seinast tre år etter at dette direktivet er vedteke. Når det gjeld elektriske kondensatorar, skal grensa på 5 dm³ omfatte alle einskilddelane i ei eining med fleire kondensatorar.

2. Når det er god grunn til å gå ut frå at væskene i utstyr inneheld 0,05-0,005 vektprosent PCB, kan utstyret førast opp i ei liste utan dei opplysningane som krevst i nr. 3 tredje og fjerde strekpunktet, og det kan merkjast med «PCB-ureining < 0,05 %». Utstyret skal dekontaminerast eller disponerast i samsvar med artikkel 9 nr. 2.

3. Listene skal innehalde følgjande opplysningar:

- namnet og adressa til innehavaren,
- ein omtale av utstyret og opplysningar om kvar det er plassert,
- mengda av PCB som utstyret inneheld,
- datoen og metoden for den handsaminga eller utskiftinga som er utført eller planlagd,
- meldingsdatoen.

Dersom ein medlemsstat alt har utarbeidd ei liknande liste, krevst det ikkje noka ny. Listene skal ajourførast jamleg.

4. For å rette seg etter nr. 1 skal medlemsstatane gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre at innehavarane av slikt utstyr melder frå til dei rette styresmaktene om kor store mengder dei rår over, og om eventuelle endringar i mengdene.

5. Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre merking av alt utstyr som skal førast opp i ei liste i samsvar med nr. 1. Ei liknande merking må òg vere å finne på dørene til lokale der det er plassert slikt utstyr.

6. Føretak som utfører disponering av PCB, skal føre eit register over kor store mengder PCB-avfall dei tek imot, kva opphav det har, kva type det er, og kor stor mengd PCB det inneheld. Desse opplysningane skal sendast over til dei rette styresmaktene. Registeret skal vere tilgjengeleg for dei lokale styresmaktene og for ålmenta. Disponeringsføretaka skal òg gje innehavarar som leverer inn PCB-avfall, ei kvittering der typen og mengda PCB-avfall går fram.

7. Medlemsstatane skal syte for at dei rette styresmaktene fører tilsyn med dei mengdene som dei får melding om.

Artikkel 5

1. Som unntak frå artikkel 3 i direktiv 75/442/EØF skal medlemsstatane forby utskiljing av PCB frå andre stoff med sikte på ombruk av PCB.

2. Medlemsstatane skal forby etterfylling av PCB i transformatorar.

3. Vedlikehaldet av transformatorar som inneheld PCB, kan halde fram inntil dei vert dekontaminerte, tekne ut av drift og/eller disponerte i samsvar med dette direktivet, berre dersom føremålet er å sikre at PCB-innhaldet deira stettar tekniske standardar eller spesifikasjonar for dielektrisk kvalitet, og berre dersom transformatorane er i god stand og tette.

Artikkel 6

1. Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre at PCB-avfall og utstyr med PCB-innhald som skal førast opp i ei liste i samsvar med artikkel 4 nr. 1, snarast mogleg vert overførde til føretak som er godkjende etter artikkel 8.

2. Før PCB, PCB-avfall og/eller utstyr som inneheld PCB, vert tekne over av eit godkjent føretak, skal alle dei førebyggjande tiltaka gjerast som er naudsynte for å unngå brannfare. Difor skal PCB haldast borte frå alle brannfarlege produkt.

3. Utstyr som inneheld PCB og ikkje skal førast opp i ei liste i samsvar med artikkel 4 nr. 1, og som er ein del av anna utstyr, skal, dersom det innanfor rimelege grenser lèt seg gjere, fjernast og samlast inn særskilt når det sistnemnde utstyret vert teke ut av drift, attvunne eller disponert.

Artikkel 7

Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å forby all forbrenning av PCB og/eller PCB-avfall om bord på skip.

Artikkel 8

1. Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre at alle føretak som arbeider med dekontaminering og/eller disponering av PCB, PCB-avfall og/eller utstyr som inneheld PCB, har løyve til det i samsvar med artikkel 9 i direktiv 75/442/EØF.

2. Når forbrenning vert nytta som disponeringsmetode, skal føresegnene i rådsdirektiv 94/67/EF av 16. desember 1994 om forbrenning av farlig avfall⁽¹⁾ nyttast. Andre metodar for disponering av PCB, PCB-avfall og/eller utstyr som inneheld PCB, kan tillatast på det vilkåret at dei -jamført med forbrenning -stettar tilsvarende miljøstandardar og dei tekniske standardane som vert rekna som dei beste teknikkane som ligg føre.

(1) TEF nr. L 365 av 31.12.1994, s. 34.

3. Medlemsstatane skal kvar for seg eller i fellesskap gjere dei tiltaka som er naudsynte med sikte på å utvikle, dersom det trengst, anlegg for disponering, dekontaminering og sikker lagring av PCB, PCB-avfall og/eller utstyr som inneheld PCB, og dei skal då ta omsyn til artikkel 4 nr. 3 bokstav a) ii) i forordning (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾ og artikkel 5 nr. 1 i direktiv 75/442/EØF.

Artikkel 9

1. Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å sikre at transformatorar som inneheld over 0,05 vektprosent PCB, vert dekontaminerte på følgjande vilkår:

- a) målet med dekontamineringa må vere å redusere PCB-innhaldet til under 0,05 vektprosent og, dersom det er mogleg, til høgst 0,005 vektprosent,
- b) utskiftingsvæska som ikkje inneheld PCB, må innebere langt mindre risiko,
- c) utskiftinga av væska må ikkje skape vanskar for den etterfølgjande disponeringa av PCB,
- d) etter at ein transformator er dekontaminert, må merkinga på han bytast ut med den merkinga som er oppført i vedlegget.

2. Som unntak frå artikkel 3 skal medlemsstatane sikre at transformatorar som inneheld væsker med 0,05-0,005 vektprosent PCB, anten vert dekontaminerte på dei vilkåra som er nemnde i nr. 1 bokstav b)-d), eller vert disponerte når levetida deira er slutt.

Artikkel 10

Kommisjonen, som skal følgje utvalsframgangsmåten i artikkel 18 i direktiv 75/442/EØF,

- a) skal fastsetje referansemetodane for måling av PCB-innhaldet i ureina materiale. Målingar som er utførde før referansemetodane er fastsette, skal framleis vere gyldige,
- b) kan fastsetje tekniske standardar for dei andre metodane for disponering av PCB som er nemnde i artikkel 8 nr. 2 andre punktet,
- c) skal gjere tilgjengeleg ei liste over produktnamn på kondensatorar, motstandar og induktansspolar som inneheld PCB,
- d) skal om naudsynt fastsetje, berre for føremåla i artikkel 9 nr. 1 bokstav b) og c), andre mindre farlege stoff som PCB kan bytast ut med.

⁽¹⁾ TEF nr. L 30 av 6.2.1993, s. 1. Forordninga endra ved kommisjonsvedtak 94/721/EF (TEF nr. 288 av 9.11.1994, s. 36).

Artikkel 11

1. Innan tre år etter at dette direktivet er vedteke, skal medlemsstatane utarbeide

- ein plan for dekontaminering og/eller disponering av utstyr som er oppført i ei liste, og PCB-innhaldet i det,
- retningslinjer for innsamling og etterfølgjande disponering av utstyr som er nemnt i artikkel 6 nr. 3, og som ikkje skal førast opp i ei liste i samsvar med artikkel 4 nr. 1.

2. Medlemsstatane skal straks gje Kommisjonen melding om planen og retningslinjene.

Artikkel 12

1. Medlemsstatane skal gjere dei tiltaka som er naudsynte for å rette seg etter dette direktivet, seinast 18 månader etter at det er vedteke. Dei skal straks melde frå til Kommisjonen om dette.

2. Når desse føresegnene vert vedtekne av medlemsstatane, skal dei ha ei tilvising til dette direktivet, eller det skal visast til direktivet når dei vert kunngjorde. Medlemsstatane fastset korleis tilvisinga skal gjerast.

3. Medlemsstatane skal sende Kommisjonen teksta til dei internrettslege føresegnene som dei vedtek på det området som dette direktivet omfattar. Kommisjonen skal melde frå til dei andre medlemsstatane om dette.

Artikkel 13

1. Dette direktivet tek til å gjelde den dagen då det vert vedteke, og direktiv 76/403/EØF vert oppheva frå denne dagen.

2. Frå den dagen som er nemnd i nr. 1,

- a) skal tilvisinga til «PCB/PCT som definert i direktiv 76/403/EØF» i artikkel 10 nr. 1 i direktiv 87/101/EØF⁽²⁾ forståast som ei tilvising til PCB slik det er definert i dette direktivet,
- b) skal tilvisinga til direktiv 76/403/EØF i artikkel 10 nr. 2 i direktiv 87/101/EØF forståast som ei tilvising til dette direktivet,
- c) skal tilvisinga til artikkel 6 i direktiv 76/403/EØF i artikkel 2 bokstav j) i forordning (EØF) nr. 259/93 forståast som ei tilvising til artikkel 8 i dette direktivet.

⁽²⁾ TEF nr. L 42 av 12.2.1987, s. 43.

Artikkel 14

Dette direktivet er retta til medlemsstatane.

Utfærdi i Brussel, 16. september 1996.

For Rådet

I. YATES

Formann

VEDLEGG**Merking av dekontaminert utstyr som har innehalde PCB**

Kvar del av det dekontaminerte utstyret skal ha ei prega eller gravert merking som er tydeleg og ikkje kan slettast, og som inneheld følgjande opplysningar på språket til den staten der utstyret vert nytta:

**DEKONTAMINERT UTSTYR SOM HAR
INNEHALDE PCB**

Den PCB-haldige væska er bytt ut

- med (namnet på utskiftingsvæska)
- den (dato)
- av (føretak)

PCB-konsentrasjon

- i den utbytte væska:vektprosent
- i den nye væska: vektprosent

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/09****nr. 29/97
av 12. juni 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg II
(Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg II er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997⁽¹⁾.

Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF av 29. juni 1995 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.

Kommisjonsrekommendasjon 95/216/EF av 8. juni 1995 om forbedring av sikkerheten til eksisterende heiser⁽³⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

1. I avtalens vedlegg II kapittel III etter nr. 4 (rådsdirektiv 86/663/EØF) skal nytt nr. 5 lyde:

“5. **395 L 0016:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF av 29. juni 1995 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser (EFT nr. L 213 av 7.9.1995, s. 1).”

2. I avtalens vedlegg II kapittel III etter nr. 5 (europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF) skal ny overskrift og nytt nr. 6 lyde:

“RETTSAKTER SOM AVTALEPARTENE SKAL TA I BETRAKTNING

Avtalepartene skal ta i betraktning innholdet i følgende rettsakter:

6. **395 X 0216:** Kommisjonsrekommendasjon 95/216/EF av 8. juni 1995 om forbedring av sikkerheten til eksisterende heiser (EFT nr. L 137 av 20.6.1995, s. 37).”

Artikkel 2

Teksten til europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF og kommisjonsrekommendasjon 95/216/EF på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 13. juni 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

Utfærdiget i Brussel, 12. juni 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ Ennå ikke kunngjort.

⁽²⁾ EFT nr. L 213 av 7.9.1995, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 137 av 20.6.1995, s. 37.

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDirektiv 95/16/EF**av 29. juni 1995****om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser(*)****EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 189 B⁽³⁾, på grunnlag av Forlikskomiteens felles forslag av 17. mai 1995, og

ut fra følgende betraktninger:

Hver medlemsstat har ansvaret for å ivareta personers sikkerhet og helse på sitt territorium.

Nr. 65 og 68 i hvitboken om gjennomføringen av det indre marked, godkjent av Det europeiske råd i juni 1985, fastsetter en ny metode for tilnærmingen av lovgivninger.

Rådskrav 84/529/EØF av 17. september 1984 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om elektrisk, hydraulisk eller elektrohydraulisk drevne heiser⁽⁴⁾ sikrer ikke fri omsetning av alle typer heiser. Forskjellene mellom de bindende bestemmelser i nasjonale systemer om heistyper som ikke omfattes av direktiv 84/529/EØF, utgjør en hindring for handelen innen Fællesskapet. Nasjonale bestemmelser om heiser bør derfor harmoniseres.

Rådskrav 84/528/EØF av 17. september 1984 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om felles bestemmelser for utstyr for løfting og mekanisk håndtering⁽⁵⁾ tjener som rammedirektiv

for to særdirrektiver, nemlig direktiv 84/529/EØF og rådskrav 86/663/EØF av 22. desember 1986 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om motordrevne industri-trucker⁽⁶⁾, opphevet ved rådskrav 91/368/EØF av 20. juni 1991 om endring av direktiv 89/392/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om maskiner⁽⁷⁾.

Kommisjonen vedtok 8. juni 1995 rekommendasjon 95/216/EF til medlemsstatene om forbedring av sikkerheten til eksisterende heiser⁽⁸⁾.

De grunnleggende krav i dette direktiv vil garantere det tilstrebede sikkerhetsnivå bare dersom egnede rutiner for samsvarsvurdering, valgt blant bestemmelsene i rådsbeslutning 93/465/EØF av 22. juli 1993 om modulene for de forskjellige fasene i rutinene for samsvarsvurdering og reglene for påføring og bruk av CE-samsvarmerking til bruk i direktivene om teknisk harmonisering⁽⁹⁾ sikrer samsvar med dem.

Heiser eller visse av deres sikkerhetskomponenter som oppfyller de grunnleggende helse- og sikkerhetskrav i dette direktiv, skal være påført synlig CE-merking for at de skal kunne markedsføres.

Dette direktiv fastsetter bare generelle, grunnleggende helse- og sikkerhetskrav. Det er ønskelig med standarder om forebygging av farer som skyldes heisenes konstruksjon og installasjon, harmonisert på europeisk plan, for å bistå produsentene med å godtgjøre samsvaret med disse grunnleggende kravene samt for å gjøre det mulig å kontrollere samsvar med de grunnleggende krav. Disse standarder utarbeides på europeisk plan av privatrettslige organer og må beholde sin ikke-bindende status. For dette formål er Den europeiske standardiseringskomité (CEN) og Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) anerkjent som vedkommende organer for vedtakelse av harmoniserte standarder i samsvar med de generelle retningslinjer for samarbeid mellom Kommisjonen og CEN og CENELEC, undertegnet 13. november 1984. I dette direktiv menes med en harmonisert standard, en teknisk spesifisering vedtatt av CEN og/eller CENELEC på grunnlag av et mandat fra Kommisjonen i samsvar med rådskrav 83/189/EØF av 28. mars 1983 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter⁽¹⁰⁾ og i henhold til ovennevnte generelle retningslinjer.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 213 av 7.9.1995, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 29/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) EFT nr. C 62 av 11.3.1992, s. 4 og EFT nr. C 180 av 2.7.1993, s. 11.

(2) EFT nr. C 287 av 4.11.1992, s. 2.

(3) Europaparlamentsuttalelse av 29. oktober 1992 (EFT nr. C 305 av 23.11.1992, s. 114), Rådets felles holdning av 16. juni 1994 (EFT nr. C 232 av 20.8.1994, s. 1) og europaparlamentsbeslutning av 28. september 1994 (EFT nr. C 305 av 31.10.1994, s. 48).

(4) EFT nr. L 300 av 19.11.1984, s. 86. Direktivet sist endret ved direktiv 90/486/EØF (EFT nr. L 270 av 2.10.1990, s. 21).

(5) EFT nr. L 300 av 19.11.1984 s. 72. Direktivet sist endret ved direktiv 88/665/EØF (EFT nr. L 382 av 31.12.1988, s. 42).

(6) EFT nr. L 384 av 31.12.1986, s. 12.

(7) EFT nr. L 198 av 22.7.1991, s. 16.

(8) EFT nr. L 134 av 20.6.1995, s. 37.

(9) EFT nr. L 220 av 30.8.1993, s. 23.

(10) EFT nr. L 109 av 26.4.1983, s. 8. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådskrav 94/10/EF (EFT nr. L 100 av 19.4.1994, s. 30).

Det er viktig å fastsette en overgangsordning slik at det blir mulig for installatører å markedsføre heiser produsert før gjennomføringsdatoen for dette direktiv.

Dette direktiv er utformet for å omfatte alle farer som heisene forårsaker, og som deres brukere og bygningens beboere utsettes for. Dette direktiv bør derfor betraktes som et direktiv i henhold til artikkel 2 nr. 3 i rådsdirektiv 89/106/EØF av 21. desember 1988 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om byggevarer⁽¹⁾.

Det ble 20. desember 1994 oppnådd enighet mellom Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen om en modus vivendi om gjennomføringstiltak for rettsakter vedtatt etter framgangsmåten fastsatt i EF-traktatens artikkel 189 B -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

KAPITTEL I

Virkeområde, markedsføring og fri omsetning

Artikkel 1

1. Dette direktiv får anvendelse på heiser som brukes permanent i bygninger og anlegg. Det får også anvendelse på sikkerhetskomponenter for bruk i slike heiser oppført i vedlegg IV.

2. I dette direktiv menes med heis, en innretning som betjener fastlagte nivåer ved hjelp av en heisstol som beveger seg langs stive førings Skinner og heller mer enn 15 grader i forhold til et vannrett plan, og som er beregnet på transport av:

- personer,
- personer og gjenstander,
- bare gjenstander dersom heisstolen er tilgjengelig, dvs. at en person uten vanskeligheter kan komme inn i den, og utstyrt med betjeningsinnretning som er plassert inne i heisstolen eller kan nås av en person inne i heisstolen.

Heiser som beveger seg langs en fastlagt bane i rommet, også når de ikke beveger seg langs stive førings Skinner, skal omfattes av dette direktivs virkeområde (for eksempel sakseheiser).

3. Dette direktiv får ikke anvendelse på:

- taubaner, herunder kabelbaner, for offentlig og privat transport av personer,
- heiser som er spesielt konstruert og bygd for militære formål eller politiformål,
- heiser i gruvesjakter,

- sceneheiser,
- heiser installert i transportmidler,
- heiser i tilknytning til maskiner, som utelukkende er beregnet på å gi adgang til arbeidsplassen,
- tannhjulsdrevne tog,
- byggeplassheiser for personer eller for personer og gjenstander.

4. I dette direktiv menes med:

- heisinstallatør, den fysiske eller juridiske person som har ansvaret for konstruksjonen, produksjonen, installasjonen og markedsføringen av heisen, og som påfører den CE-merkingen og utsteder EF-samsvarserklæringen,
- markedsføring av heisen, det tidspunkt da installatøren første gang gjør heisen tilgjengelig for brukeren,
- sikkerhetskomponent, en komponent som er oppført i vedlegg IV,
- produsent av sikkerhetskomponenter, den fysiske eller juridiske person som har ansvaret for konstruksjonen og produksjonen av sikkerhetskomponentene, og som påfører dem CE-merkingen og utsteder EF-samsvarserklæringen,
- typeheis, en representativ heis hvis tekniske data viser på hvilken måte de grunnleggende sikkerhetskravene vil bli oppfylt for heiser som er produsert i samsvar med typeheisen definert ved hjelp av objektive parametere, og som bruker identiske sikkerhetskomponenter.

Alle tillatte avvik mellom typeheisen og heiser som er produsert på grunnlag av typeheisen, skal være angitt tydelig (med maksimums- og minimumsverdier) i de tekniske data.

Det er tillatt ved hjelp av beregning og/eller på grunnlag av konstruksjonstegninger å påvise likheten mellom de ulike utførelsene innenfor en produksjonsserie med hensyn til å oppfylle de grunnleggende sikkerhetskravene.

5. Dersom farene forbundet med heiser nevnt i dette direktiv helt eller delvis er dekket av særdirrektiver, skal dette direktiv ikke gjelde, eller det skal opphøre å gjelde for slike heiser og slike farer fra det tidspunkt de nevnte særdirrektiver får anvendelse.

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at
 - heiser som omfattes av dette direktiv, bare kan markedsføres og tas i bruk dersom dette ikke er til fare for menneskers

helse og sikkerhet og, eventuelt, for eiendom, når de blir forsvarlig montert og vedlikeholdt og brukt til det formål de er bestemt for,

- sikkerhetskomponenter som omfattes av dette direktiv, bare kan markedsføres og tas i bruk dersom heisene de skal monteres i, ikke er til fare for menneskers helse og sikkerhet og, eventuelt, for eiendom, når de blir forsvarlig montert og vedlikeholdt og brukt til det formål de er bestemt for.
2. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at den personen som har ansvaret for arbeid på bygningen eller anlegget, og heisinstallatøren både holder hverandre underrettet med hensyn til de data som er nødvendige for en forskriftsmessig drift og sikker bruk av heisen, og treffer de nødvendige tiltak for å sikre en slik drift og bruk av heisen.
 3. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at sjakter beregnet på heiser ikke inneholder andre rør eller installasjoner enn dem som er nødvendige for heisens drift og sikkerhet.
 4. Med forbehold for nr. 1, 2 og 3 skal bestemmelsene i dette direktiv ikke berøre medlemsstatenes rett til innenfor traktatens ramme å fastsette de krav som de måtte anse påkrevd for å sikre at personer er vernet når de aktuelle heiser tas i bruk eller brukes, forutsatt at dette ikke medfører at heisene endres i strid med bestemmelsene i dette direktiv.
 5. Medlemsstatene skal ikke hindre at heiser eller sikkerhetskomponenter som ikke er i samsvar med gjeldende fællesskapsbestemmelser, vises fram på messer, utstillinger eller i forbindelse med demonstrasjoner, forutsatt at et godt synlig skilt klart viser at heisene eller sikkerhetskomponentene ikke er i samsvar med direktivet, og at de ikke kan selges før heisinstallatøren, produsenten av sikkerhetskomponentene eller sistnevntes representant etablert i Fællesskapet har brakt dem i samsvar med direktivet. Under demonstrasjoner må det treffes forsvarlige sikkerhetstiltak slik at personer er forsvarlig vernet.

Artikkel 3

Heiser som omfattes av dette direktiv, skal oppfylle de grunnleggende krav til sikkerhet og helse fastsatt i vedlegg I.

Sikkerhetskomponentene omfattes av dette direktiv skal oppfylle de grunnleggende krav til helse og sikkerhet fastsatt i vedlegg I eller muliggjøre at heisene de er montert i, oppfyller de nevnte grunnleggende krav.

Artikkel 4

1. Medlemsstatene skal ikke forby, begrense eller hindre at heiser og/eller sikkerhetskomponenter som er i samsvar med reglene i dette direktiv, blir markedsført eller tatt i bruk på deres territorium.

2. Medlemsstatene skal ikke forby, begrense eller hindre markedsføring av komponenter som i henhold til en erklæring fra produsenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet er beregnet på å monteres i en heis omfattet av dette direktiv.

Artikkel 5

1. Medlemsstatene skal anse heiser og sikkerhetskomponenter med CE-merking og ledsaget av EF-samsvarserklæringen nevnt i vedlegg II for å være i samsvar med samtlige bestemmelser i dette direktiv, herunder framgangsmåtene for samsvarsvurdering fastsatt i kapittel II.

Dersom det ikke foreligger harmoniserte standarder, skal medlemsstatene treffe de tiltak de mener er nødvendige for å gjøre de berørte parter kjent med hvilke foreliggende nasjonale standarder og tekniske spesifikasjoner som anses for viktige eller av betydning for riktig gjennomføring av de grunnleggende kravene til sikkerhet og helse i vedlegg I.

2. Når en nasjonal standard som gjennomfører en harmonisert standard, og som det er offentliggjort en henvisning til i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*, omfatter ett eller flere av de grunnleggende sikkerhets- og helsekravene, skal

- en heis produsert i samsvar med denne standard antas å være i samsvar med de relevante grunnleggende krav,

eller

- en sikkerhetskomponent produsert i samsvar med denne standard antas egnet til å muliggjøre at en heis som den er riktig montert på, oppfyller de relevante grunnleggende krav.

Medlemsstatene skal offentliggjøre henvisningene til nasjonale standarder som gjennomfører harmoniserte standarder.

3. Medlemsstatene skal sørge for å treffe passende tiltak slik at partene i arbeidslivet på nasjonalt plan kan påvirke prosessen med å utarbeide og føre tilsyn med harmoniserte standarder.

Artikkel 6

1. Dersom en medlemsstat eller Kommisjonen finner at de harmoniserte standardene nevnt i artikkel 5 nr. 2 ikke fullt ut oppfyller de grunnleggende kravene nevnt i artikkel 3, skal Kommisjonen eller vedkommende medlemsstat forelegge saken, ledsaget av en begrunnelse, for komiteen nedsatt ved direktiv 83/189/EØF. Komiteen skal avgi en hasteuttalelse.

Når komiteens uttalelse er mottatt, skal Kommisjonen underrette medlemsstatene om hvorvidt det er nødvendig å trekke tilbake disse standardene fra de offentliggjorte opplysningene nevnt i artikkel 5 nr. 2.

2. Kommisjonen kan etter framgangsmåten fastsatt i nr. 3 vedta ethvert passende tiltak med henblikk på å sikre at dette direktiv blir ensartet gjennomført i praksis.

3. Kommisjonen skal bistås av en fast komité sammensatt av representanter for medlemsstatene og ledet av Kommisjonens representant.

Den faste komité fastsetter selv sin forretningsorden.

Kommisjonens representant skal framlegge for den faste komiteen et utkast til tiltak som skal treffes. Komiteen skal uttale seg om utkastet innen en frist som lederen kan fastsette etter hvor mye saken haster, om nødvendig ved avstemning.

Uttalelsen skal protokollføres; i tillegg skal hver medlemsstat ha rett til å anmode om å få sitt standpunkt protokollført.

Kommisjonen skal i størst mulig grad ta hensyn til komiteens uttalelse. Kommisjonen skal underrette komiteen om på hvilken måte den har tatt hensyn til uttalelsen.

4. Den faste komité kan dessuten undersøke ethvert spørsmål i forbindelse med anvendelsen av dette direktiv reist av lederen, enten på dennes initiativ eller etter anmodning fra en medlemsstat.

Artikkel 7

1. Dersom en medlemsstat hevder at en heis eller sikkerhetskomponent som er påført CE-merking og blir brukt i samsvar med sitt formål, vil kunne utsette personer, eventuelt også eiendeler, for fare, skal den treffe alle nødvendige tiltak for å trekke den tilbake fra markedet, forby at den blir markedsført eller tatt i bruk eller begrense fri omsetning av den.

Medlemsstaten skal straks underrette Kommisjonen om slike tiltak og grunngi dem, og særlig opplyse om manglende samsvar skyldes

- a) at de grunnleggende kravene nevnt i artikkel 3 ikke er oppfylt,
- b) feilaktig anvendelse av standardene nevnt i artikkel 5 nr. 2,
- c) mangler ved selve standardene nevnt i artikkel 5 nr. 2.

2. Kommisjonen skal så raskt som mulig samrå seg med de berørte parter. Dersom Kommisjonen etter å ha samrådd seg med partene finner at

- tiltakene er berettiget, skal den omgående underrette medlemsstaten som tok initiativet og de andre medlemsstatene; dersom beslutningen nevnt i nr. 1 er grunnlagt med mangler i standardene, skal Kommisjonen etter samråd med de berørte parter bringe saken inn for komiteen nevnt i artikkel 6 nr. 1 dersom medlemsstaten som traff beslutningen, ønsker å fastholde sitt standpunkt, og skal innlede framgangsmåten omhandlet i artikkel 6 nr. 1,

- tiltakene er uberettiget, skal den straks underrette den medlemsstaten som tok initiativet, og heisinstallatøren, produsenten av sikkerhetskomponentene eller sistnevntes representant etablert i Fællesskapet om dette.

3. Dersom en heis eller sikkerhetskomponent som ikke oppfyller kravene, er påført CE-merking, skal vedkommende medlemsstat treffe de nødvendige tiltak mot den som påførte merkingen, og underrette Kommisjonen og de andre medlemsstatene om dette.

4. Kommisjonen skal sørge for at medlemsstatene holdes underrettet om sakens gang og utfall.

KAPITTEL II

Framgangsmåte ved samsvarsvurdering

Artikkel 8

1. Før sikkerhetskomponenter oppført i vedlegg IV markedsføres, skal produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet

a) i) enten sende inn modellen av sikkerhetskomponenten for EF-typeprøving i samsvar med vedlegg V og for produksjonskontroller av det meldte organ i samsvar med vedlegg XI,

ii) eller sende inn modellen av sikkerhetskomponenten for EF-typeprøving i samsvar med vedlegg V og opprette et kvalitetssikringssystem i samsvar med vedlegg VIII for produksjonskontroll,

iii) eller opprette et fullstendig kvalitetssikringssystem i samsvar med vedlegg IX,

b) påføre CE-merkingen på hver enkelt sikkerhetskomponent og utstede en samsvarserklæring som inneholder opplysningene oppført i vedlegg II, idet det tas hensyn til spesifikasjonene gitt i vedlegget som benyttes (vedlegg VIII, IX eller XI),

c) beholde en kopi av samsvarserklæringen i ti år fra den dato da sikkerhetskomponenten ble produsert siste gang.

2. Før en heis markedsføres, skal den ha vært underkastet én av følgende rutiner:

i) enten skal den, dersom den er blitt konstruert i samsvar med en heis som har gjennomgått en EF-typegodkjenning som omhandlet i vedlegg V, bygges, monteres og prøves ved gjennomføring av

- sluttkontrollen omhandlet i vedlegg VI, eller

- kvalitetssikringssystemet omhandlet i vedlegg XII, eller

- kvalitetssikringssystemet omhandlet i vedlegg XIV.
- Både rutine for konstruksjons- og produksjonstrinnene og rutine for installasjons- og prøvingstrinnene kan utføres på den samme heisen,
- ii) eller den skal, dersom den er blitt konstruert i samsvar med en typeheis som har gjennomgått en EF-typegodkjenning som omhandlet i vedlegg V, bygges, monteres og prøves ved gjennomføring av
- sluttkontrollen omhandlet i vedlegg VI, eller
 - kvalitetssikringssystemet omhandlet i vedlegg XII, eller
 - kvalitetssikringssystemet omhandlet i vedlegg XIV,
- iii) eller den skal, dersom den er blitt konstruert i samsvar med en heis som det er opprettet et kvalitetssikringssystem for i henhold til vedlegg XIII, utfylt med en kontroll av konstruksjonen dersom denne ikke er helt i samsvar med de harmoniserte standardene, produseres, monteres og prøves ved i tillegg å gjennomføre:
- sluttkontrollen omhandlet i vedlegg VI, eller
 - kvalitetssikringssystemet i samsvar med vedlegg XII, eller
 - kvalitetssikringssystemet i samsvar med vedlegg XIV,
- iv) eller den skal ha vært underkastet verifikasjonsrutinen for enheter omhandlet i vedlegg X, utført av et meldt organ,
- v) eller den skal ha vært underkastet kvalitetssikringssystemet i samsvar med vedlegg XIII, utfylt med en undersøkelse av konstruksjonen, dersom sistnevnte ikke er helt i samsvar med de harmoniserte standardene.

I tilfellene nevnt i i), ii) og iii) ovenfor skal personen ansvarlig for konstruksjonen gi personen som er ansvarlig for produksjonen, monteringen og prøvingen, alle nødvendige dokumenter og opplysninger for at sistnevntes virksomhet skal kunne utøves fullstendig sikkert.

3. I alle tilfellene nevnt i nr. 2

- skal installatøren påføre heisen CE-merkingen og utstede en samsvarserklæring som inneholder opplysningene oppført i vedlegg II, idet det tas hensyn til spesifikasjonene i det vedlegg som er benyttet (vedlegg VI, X, XII, XIII eller XIV),
- skal installatøren beholde en kopi av samsvarserklæringen i ti år fra den dato da heisen ble markedsført,

- kan Kommisjonen, medlemsstatene og de andre meldte organer på anmodning få utlevert hos installatøren en kopi av samsvarserklæringen og prøverapportene i forbindelse med sluttkontrollen.

4. a) Når heisene eller sikkerhetskomponentene faller inn under andre direktiver som angår andre forhold, og som også fastsetter CE-merking, skal CE-merkingen angi at heisen eller sikkerhetskomponentene også antas å være i samsvar med bestemmelsene i disse andre direktiver.

b) Når ett eller flere av disse direktiver tillater at produsenten i en overgangsperiode fritt velger hvilken ordning han vil anvende, skal imidlertid CE-merkingen angi samsvar med bestemmelsene i bare de direktiver som heisinstallatøren eller produsenten av sikkerhetskomponentene har anvendt. I så fall skal de anvendte direktivers henvisninger, som er offentliggjort i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*, oppgis i de dokumenter, veiledninger eller instruksjoner som kreves i henhold til direktivene, og som følger med heisen eller sikkerhetskomponenten.

5. Dersom verken heisinstallatøren eller produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet har overholdt pliktene i de foregående nummer, skal disse plikter påhvile den som markedsfører heisen eller sikkerhetskomponenten i Fællesskapet. De samme plikter skal gjelde for den som produserer heisen eller sikkerhetskomponenten for eget bruk.

Artikkel 9

1. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen og de andre medlemsstatene om hvilke organer de har utpekt til å anvende framgangsmåtene nevnt i artikkel 8, og om de særskilte oppgaver og undersøkelsesrutiner disse organene er utpekt til å utføre, og de identifikasjonsnummer Kommisjonen på forhånd har tildelt dem.

Kommisjonen skal til orientering offentliggjøre i *De Europeiske Fællesskaps Tidende* en liste over de meldte organer, deres identifikasjonsnummer og de oppgaver de er blitt tildelt. Kommisjonen skal sørge for at denne listen ajourføres.

2. Medlemsstatene skal anvende kriteriene fastsatt i vedlegg VII når de vurderer de meldte organer. Organer som oppfyller vurderingskriteriene fastsatt i de relevante harmoniserte standarder, skal antas å oppfylle kriteriene fastsatt i vedlegg VII.

3. En medlemsstat som har meldt et organ, skal trekke tilbake sin melding dersom den finner at organet ikke lenger oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg VII. Den skal straks underrette Kommisjonen og de andre medlemsstatene om dette.

KAPITTEL III**CE-merking****Artikkel 10**

1. CE-merkingen skal bestå av bokstavene CE. Vedlegg III inneholder malen som skal brukes.
2. CE-merkingen skal påføres i hver heisstol tydelig og godt synlig i samsvar med del 5 i vedlegg I og skal påføres hver av sikkerhetskomponentene oppført i vedlegg IV eller, dersom dette ikke er mulig, på en etikett festet direkte på sikkerhetskomponenten.
3. Det er forbudt å forsyne heisene eller sikkerhetskomponentene med merking som kan villede tredjepart med hensyn til CE-merkingens betydning og grafiske utforming. Enhver annen merking kan påføres heisene og sikkerhetskomponentene forutsatt at den ikke gjør CE-merkingen mindre synlig og vanskeligere å lese.
4. Med forbehold for artikkel 7
 - a) skal heisinstallatøren, produsenten av sikkerhetskomponenten eller sistnevntes representant etablert i Fællesskapet, dersom en medlemsstat fastslår at CE-merkingen er lovstridig påført, pålegges å bringe produktet i samsvar med bestemmelsene om CE-merking og å sørge for at overtredelsen opphører på de vilkår medlemsstaten har fastsatt,
 - b) skal medlemsstaten, dersom det fremdeles er manglende samsvar, treffe de nødvendige tiltak for å begrense eller forby markedsføring av den aktuelle sikkerhetskomponenten eller sikre at den trekkes tilbake fra markedet og forby bruk av heisen samt underrette de andre medlemsstatene etter framgangsmåtene fastsatt i artikkel 7 nr. 4.

KAPITTEL IV**Sluttbestemmelser****Artikkel 11**

Ethvert vedtak som gjøres i henhold til dette direktiv, og som medfører begrensning av

- markedsføring og/eller ibruktaking og/eller bruk av en heis,
- markedsføring og/eller ibruktaking av en sikkerhetskomponent,

skal ledsages av en nøyaktig begrunnelse. En slikt vedtak skal så raskt som mulig meddeles den berørte part, som samtidig skal gjøres kjent med hvilken klageadgang han har i henhold til gjeldende lovgivning i den berørte medlemsstat, og hvilke frister som gjelder for klageadgangen.

Artikkel 12

Kommisjonen skal treffe de nødvendige tiltak for å gjøre opplysninger om de relevante vedtak i forbindelse med gjennomføringen av dette direktiv tilgjengelige.

Artikkel 13

Direktiv 84/528/EØF og direktiv 84/529/EØF oppheves med virkning fra 1. juli 1999.

Artikkel 14

Når det gjelder forhold i tilknytning til monteringen av heisen, er dette direktiv et direktiv i henhold til artikkel 2 nr. 3 i direktiv 89/106/EØF.

Artikkel 15

1. Medlemsstatene skal vedta og kunnngjøre de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, innen 1. januar 1997. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunnngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal anvende disse bestemmelsene med virkning fra 1. juli 1997.

2. Inntil 30. juni 1999 skal medlemsstatene tillate at

- heiser markedsføres og tas i bruk,
- sikkerhetskomponenter markedsføres og tas i bruk,

som er i samsvar med gjeldende bestemmelser på deres territorium på vedtakelsesdatoen for dette direktiv.

3. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 16

Senest 30. juni 2002 skal Kommisjonen, i samråd med komiteen omhandlet i artikkel 6 nr. 3 og på grunnlag av rapportene fra medlemsstatene, foreta en ny gjennomgang av framgangsmåtene fastsatt i dette direktiv og eventuelt framlegge forslag til hensiktsmessige endringer.

Artikkel 17

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 29. juni 1995.

For Europaparlamentet

K. HÄNSCH

President

For Rådet

M. BARNIER

Formann

VEDLEGG I

GRUNNLEGGENDE KRAV TIL HELSE OG SIKKERHET KNYTTET TIL KONSTRUKSJON OG BYGGING AV HEISER OG SIKKERHETSKOMPONENTER

INNLEDENDE MERKNADER

1. Pliktene fastsatt i de grunnleggende kravene til helse og sikkerhet gjelder bare dersom vedkommende heis eller sikkerhetskomponent blir brukt under de forhold som heisinstallatøren eller produsenten av sikkerhetskomponentene har forutsatt.
2. De grunnleggende kravene til helse og sikkerhet i dette direktiv er ufravikelige. Det er imidlertid mulig at de mål som de fastsetter, ikke blir nådd på det nåværende utviklingstrinn i teknikken. I dette tilfelle skal heisen eller sikkerhetskomponenten konstrueres og bygges for i størst mulig grad å etterstrebe disse målene.
3. Sikkerhetskomponentens produsent og heisinstallatøren er forpliktet til å foreta en risikoanalyse med sikte på å fastslå alle farer som er forbundet med deres produkter, og de skal deretter konstruere og bygge dem på bakgrunn av denne analysen.
4. I henhold til artikkel 14 får de grunnleggende kravene fastsatt i direktiv 89/106/EØF som ikke inngår i dette direktiv, anvendelse på heiser.

1. GENERELT

1.1. Anvendelse av direktiv 89/392/EØF, endret ved direktiv 91/368/EØF, 93/44/EØF og 93/68/EØF

De grunnleggende helse- og sikkerhetskravene i vedlegg I til direktiv 89/392/EØF får anvendelse dersom den relevante faren foreligger, men ikke behandles i dette vedlegg. Det grunnleggende krav i nr. 1.1.2 i vedlegg I til direktiv 89/392/EØF får anvendelse uansett.

1.2. Heisstol

Heisstolen skal være konstruert og bygd slik at dens areal og styrke tilsvarer det høyeste antallet personer og den nominelle belastningen som installatøren har fastsatt for heisen.

Når en heis er beregnet på transport av personer, og dersom dens mål tillater det, skal heisstolen være konstruert og bygd slik at dens struktur ikke vanskeliggjør eller hindrer adgangen og bruken for handikappede personer, samt slik at det er mulig å foreta eventuelle hensiktsmessige justeringer for å lette vedkommendes bruk av den.

1.3. Opphenging og bæremidler

Heisstolens opphengingsdeler og/eller bæremidler, dens fester og forbindelsesdeler skal velges og konstrueres på en slik måte at de sikrer et adekvat generelt sikkerhetsnivå og reduserer faren for at heisstolen faller, idet det tas hensyn til bruksvilkårene, materialene som brukes, samt produksjonsvilkårene.

Dersom det brukes vaier eller kjetting til opphenging av heisstolen, skal det minst være to uavhengige kabler eller kjettinger, hver med sitt eget forankringssystem. Slike vaiere eller kjettinger skal ikke ha skjøter eller spleiser unntatt når dette er nødvendig for å feste eller danne en løkke.

1.4. **Kontroll av belastning (herunder overhastighet)**

1.4.1. Heiser må være konstruert, bygd og montert slik at normal start hindres dersom den nominelle belastning overstiges.

1.4.2. Heiser skal være utstyrt med en hastighetsbegrenser.

Disse kravene gjelder ikke for heiser der drivsystemets konstruksjon hindrer overhastighet.

1.4.3. Hurtige heiser skal være utstyrt med en innretning som kontrollerer og begrenser hastigheten.

1.4.4. Heiser med drivskive skal være konstruert slik at trekkablens stabilitet på skiven sikres.

1.5. **Motor**

1.5.1. Alle personheiser skal ha sin egen individuelle heismotor. Dette kravet gjelder ikke for heiser der motvektene er erstattet med en annen heisstol.

1.5.2. Heisinstallatøren skal påse at heismotoren og de tilhørende innretninger ikke er tilgjengelige unntatt for vedlikehold og i nødssituasjoner.

1.6. **Betjeningsinnretninger**

1.6.1. Betjeningsinnretninger i heiser som er beregnet på å brukes av handikappede personer, skal ha en utforming og plassering som gjør dem egnet for dette formål.

1.6.2. Betjeningsinnretningenes virkemåte skal være tydelig angitt.

1.6.3. En gruppe heiser kan ha kallesystemer som er felles eller innbyrdes forbundet med hverandre.

1.6.4. Elektrisk utstyr må være installert og tilkoplest på en slik måte at:

- det ikke kan forekomme noen forveksling med kretser som ikke har direkte forbindelse med heisen,
- strømtilførselen kan koples når heisen er belastet,
- heisens bevegelser er avhengige av elektriske sikkerhetsinnretninger som er plassert i en uavhengig elektrisk sikkerhetskrets,
- en feil i den elektriske installasjonen ikke skaper en farlig situasjon.

2. **FARER FOR PERSONER UTENFOR HEISSTOLEN**

2.1. Heisen skal være konstruert og bygd slik at det sikres at det rommet heisstolen beveger seg i, ikke er tilgjengelig unntatt for vedlikehold eller i nødssituasjoner. Før en person kan komme inn i rommet, skal normal bruk av heisen være gjort umulig.

2.2. Heisen skal være konstruert og bygd slik at faren for knusing når heisstolen befinner seg i en av sine ytterstillinger, hindres.

Dette oppnås ved hjelp av fritt rom eller et tilfluktssted utenfor hver av ytterstillingene.

For at medlemsstatene skal kunne gi forhåndsgodkjenning, særlig i eksisterende bygninger der det er umulig å oppfylle dette kravet, kan imidlertid denne faren i særskilte tilfeller unngås gjennom andre hensiktsmessige midler.

- 2.3. Avsatsene ved inn- og utgangene til heisstolen skal være utstyrt med heisdører med en mekanisk motstandsevne som er adekvat for de bruksvilkår heisen er beregnet på.
En forriglingsinnretning skal under normal drift hindre:

- at heisstolen begynner å bevege seg, enten den aktiveres forsettlig eller ikke, med mindre alle heissjaktører er lukket og låst,
- at en heissjaktør ikke kan åpnes når heisstolen fremdeles beveger seg og ikke befinner seg i høyde med et fastsatt stoppested.

Justeringsbevegelser med dørene åpne skal imidlertid være mulig i bestemte soner, forutsatt at dette skjer med kontrollert hastighet.

3. FARER FOR PERSONER I HEISSTOLEN

- 3.1. Heisstolen skal være fullstendig innelukket med vegger i full lengde, herunder montert gulv og tak, med unntak av ventilasjonsåpninger, og med dører i full lengde. Disse dørene skal være konstruert og montert slik at heisstolen ikke kan bevege seg, unntatt for justeringsbevegelser nevnt i tredje ledd i nr. 2.3, med mindre dørene er lukket, og slik at den stopper dersom dørene åpnes.

Heisstolens dører må forbli lukket og forriglet dersom heisen stanser mellom to etasjer, når det er fare for å falle mellom heisstolen og sjakten, eller dersom det ikke er noen sjakt.

- 3.2. I tilfelle strømbrudd eller komponentfeil skal heisen ha innretninger som hindrer fritt fall eller ukontrollerte bevegelser oppover av heisstolen.

Innretningen som hindrer fritt fall av heisstolen, skal være uavhengig av heisstolens opphengingsdeler.

Innretningen skal være i stand til å stanse heisstolen ved den nominelle belastning og ved den høyeste hastighet fastsatt av heisinstallatøren. Eventuelle stopp forårsaket av denne innretningen skal ikke medføre oppbremsing som er skadelig for personene i heisen uansett belastning.

- 3.3. Det skal monteres buffere mellom bunnen av heissjakten og heisstolens gulv.

I dette tilfelle skal det frie rommet omhandlet i nr. 2.2 måles med bufferne fullstendig sammentrykt.

Dette kravet gjelder ikke for heiser der heisstolen ikke kan komme inn i det frie rommet omhandlet i nr. 2.2 på grunn av drivsystemets utforming.

- 3.4. Heiser skal være konstruert og bygd slik at det ikke er mulig å sette dem i bevegelse dersom innretningen fastsatt i nr. 3.2. ikke er i driftsstilling.

4. ANDRE FARER

- 4.1. Etasjedøren og heisstoldøren eller begge dørene skal, dersom de beveges mekanisk, være utstyrt med en innretning som hindrer faren for knusing når de beveger seg.

- 4.2. Etasjedørene, herunder dører som er utstyrt med glass, skal dersom de skal bidra til å beskytte bygningen mot brann, være tilstrekkelig brannsikre både med hensyn til formstabilitet og med hensyn til isolasjonsevne (hindrer spredning av flammer) og overføring av varme (varmestråling).

- 4.3. Motvektene skal være montert slik at enhver fare for sammenstøt med eller fall mot heisstolen unngås.

- 4.4. Heiser skal være utstyrt med midler som gjør det mulig å frigjøre og hjelpe personer som befinner seg i en heis som har stanset.
- 4.5. Heisstoler skal være utstyrt med toveis kommunikasjonsmidler som muliggjør vedvarende kontakt med en redningstjeneste.
- 4.6. Heiser skal være konstruert og bygd slik at de, dersom temperaturen i maskinrommet overstiger maksimumstemperaturen fastsatt av heisinstallatøren, kan fullføre de bevegelser de har startet, men ikke utføre nye styreordrer.
- 4.7. Heisstoler skal være konstruert og bygd slik at passasjerene er sikret tilstrekkelig ventilasjon, også i tilfelle lengre stopp.
- 4.8. Heisstolen skal være tilstrekkelig opplyst når den er i bruk, eller når en dør åpnes, og det skal også finnes nødbelysning.
- 4.9. Kommunikasjonsmidlene nevnt i nr. 4.5 og nødbelysningen nevnt i nr. 4.8 skal være konstruert og bygd slik at de virker selv uten normal strømtilførsel. Deres driftstid skal være tilstrekkelig lang til å muliggjøre normal gjennomføring av redningsprosedyren.
- 4.10. De av heisens styrekretser som kan brukes i tilfelle brann, skal være konstruert og produsert slik at heisene kan hindres i å stanse i bestemte etasjer, og muliggjøre prioritert styring av heisen for redningsmannskaper.

5. MERKING

- 5.1. I tillegg til minimumsopplysningene som kreves for alle motorer i henhold til nr. 1.7.3 i vedlegg I til direktiv 89/392/EØF, skal hver enkelt heisstol være påført en lett synlig plate som tydelig viser nominell belastning i kilogram og det høyest tillatte antall passasjerer.
- 5.2. Dersom heisen er konstruert slik at personer som befinner seg i en heis som er stanset, kan komme seg ut uten hjelp utenfra, skal den relevante veiledningen finnes i heisstolen og være tydelig og lett synlig.

6. BRUKSANVISNING

- 6.1. Sikkerhetskomponentene omhandlet i vedlegg IV skal være ledsaget av en bruksanvisning utarbeidet på det offisielle språket i medlemsstaten til heisinstallatøren, eller på et annet fellesskapspråk som godtas av ham, slik at:

- montering,
- tilkøpling,
- justering og
- vedlikehold

kan utføres effektivt og uten fare.

- 6.2. Hver enkelt heis skal være ledsaget av dokumentasjon utarbeidet på det eller de offisielle språk i Fellesskapet som kan bestemmes av medlemsstaten der heisen monteres, i samsvar med traktaten. Dokumentasjonen skal inneholde minst:

- en bruksanvisning som inneholder de nødvendige tegninger og diagrammer for normal bruk, samt veiledning for vedlikehold, inspeksjon, reparasjon, periodiske kontroller og redningsoperasjonene nevnt i nr. 4.4,
- en servicebok der reparasjoner og, eventuelt, periodiske kontroller noteres.

VEDLEGG II

A. Innhold i EF-samsvarserklæringen for sikkerhetskomponenter⁽¹⁾

EF-samsvarserklæringen skal inneholde følgende opplysninger:

- navn og adresse til produsenten av sikkerhetskomponentene⁽²⁾,
- eventuelt, navn og adresse til produsentens representant etablert i Fellesskapet⁽²⁾,
- beskrivelse av sikkerhetskomponenten, nærmere opplysninger om type eller serie samt serienummer (om det finnes),
- sikkerhetskomponentens sikkerhetsfunksjon, dersom denne ikke framgår av beskrivelsen,
- sikkerhetskomponentens produksjonsår,
- alle relevante bestemmelser som sikkerhetskomponenten oppfyller,
- eventuelt, henvisning til de harmoniserte standarder som er brukt,
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har utført EF-typeprøvingen i samsvar med artikkel 8 nr. 1 bokstav a) i) og ii),
- eventuelt, henvisning til EF-typegodkjenningssertifikatet utstedt av det meldte organ,
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har utført produksjonskontrollene i samsvar med artikkel 8 nr. 1) bokstav a) ii),
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har kontrollert kvalitetssikringssystemet som produsenten har gjennomført i samsvar med artikkel 8 nr. 1 bokstav a) iii),
- identifikasjon til undertegneren som har fått fullmakt til å opptre på vegne av produsenten av sikkerhetskomponentene, eller dennes representant etablert i Fellesskapet.

B. Innhold i EF-samsvarserklæringen for monterte heiser⁽³⁾

EF-samsvarserklæringen skal inneholde følgende opplysninger:

- navn og adresse til heisinstallatøren⁽⁴⁾,
- beskrivelse av heisen, nærmere opplysninger om type eller serie samt serienummer og adressen der heisen er montert,
- heisens installasjonsår,
- alle relevante bestemmelser som heisen oppfyller,
- eventuelt, henvisning til de harmoniserte standarder som er brukt,

⁽¹⁾ Erklæringen skal utarbeides på samme språk som bruksanvisningen nevnt i vedlegg I nr. 6.1, og enten være maskinskrevet eller trykt.

⁽²⁾ Forretningsnavn og fullstendig adresse, og for representanter angis også forretningsnavnet og adressen til produsenten av sikkerhetskomponenten.

⁽³⁾ Denne erklæringen skal utarbeides på samme språk som bruksanvisningen omhandlet i vedlegg I nr. 6.2, og enten være maskinskrevet eller trykt.

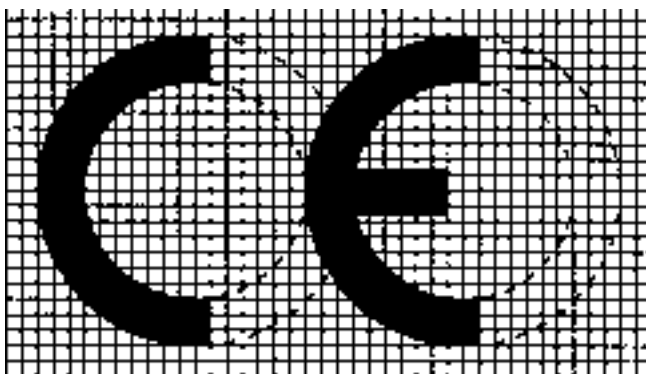
⁽⁴⁾ Forretningsnavn og fullstendig adresse.

- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som utførte EF-typeprøvingen av typeheisen i samsvar med artikkel 8 nr. 2 i) og ii),
- eventuelt, henvisning til EF-typegodkjenningssertifikatet,
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har utført verifikasjonen av heisen i samsvar med artikkel 8 nr. 2 iv),
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har utført sluttkontrollen av heisen i samsvar med første strekpunkt i artikkel 8 nr. 2 i), ii) og iii),
- eventuelt, navn, adresse og identifikasjonsnummer til det meldte organ som har inspisert kvalitetssikringssystemet som installatøren har gjennomført i samsvar med annet og tredje strekpunkt i artikkel 8 nr. 2 i), ii), iii) og v),
- identifikasjon til undertegneren som har fått fullmakt til å opptre på vegne av heisinstallatøren.

VEDLEGG III

CE-SAMSVARSMERKING

CE-samsvarsmerkingen skal bestå av bokstavene «CE» i følgende grafiske utforming:



Dersom CE-merkingen forminskes eller forstørres, skal størrelsesforholdet slik det framgår av modellen ovenfor, overholdes.

De ulike delene som CE-merkingen består av, skal så langt mulig ha samme høyde og ikke være under 5 mm. Dette minstemålet kan fravikes for små sikkerhetskomponenter.

CE-merkingen skal være ledsaget av identifikasjonsnummeret for det meldte organ som skal gjennomføre

- rutinene omhandlet i artikkel 8 nr. 1 bokstav a) ii) eller iii),
- rutinene omhandlet i artikkel 8 nr. 2.

VEDLEGG IV**LISTE OVER SIKKERHETSKOMPONENTER NEVNT I ARTIKKEL 1 NR. 1 OG
ARTIKKEL 8 NR. 1.**

1. Innretninger for låsing av heisdørene.
2. Innretninger for å hindre fall nevnt i nr. 3.2 i vedlegg I for å hindre heisstolen i å falle eller foreta ukontrollerte bevegelser oppover.
3. Hastighetsbegrensere.
4. a) Energiakkumulerende buffere:
 - enten av ikke-lineær art,
 - eller med demping av returbevegelsen.
- b) Energiabsorberende buffere.
5. Sikkerhetsinnretninger på hydrauliske sylindrer i hydrauliske systemer, når de brukes som innretninger til hindring av fall.
6. Elektriske sikkerhetsinnretninger i form av sikkerhetsbrytere med elektroniske komponenter.

VEDLEGG V

EF-TYPEPRØVING

(Modul B)

A. EF-typeprøving av sikkerhetskomponenter

1. EF-typeprøving er den rutine som følges når et meldt organ fastslår og sertifiserer at et representativt eksemplar av en sikkerhetskomponent muliggjør at den heisen den er korrekt montert på, oppfyller de relevante krav i direktivet.
2. Søknaden om EF-typeprøving skal inngis av produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant etablert i Fellesskapet til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal inneholde:

- navn og adresse til produsenten av sikkerhetskomponenten og dennes representant, dersom søknaden er inngitt av sistnevnte, og sikkerhetskomponentens produksjonssted,
 - en skriftlig erklæring om at tilsvarende søknad ikke er inngitt til noe annet meldt organ,
 - tekniske data,
 - et representativt eksemplar av sikkerhetskomponenten eller opplysninger om stedet der den kan bli undersøkt. Det meldte organ kan komme med begrunnede anmodninger om ytterligere eksemplarer.
3. De tekniske data skal gjøre det mulig å vurdere sikkerhetskomponentens samsvar samt om den i tilstrekkelig grad muliggjør at heisen den er korrekt montert på, blir i samsvar med bestemmelsene i direktivet.

I den grad det er nødvendig for samsvarsvurderingen, skal de tekniske data omfatte følgende:

- en generell beskrivelse av sikkerhetskomponenten, herunder dens bruksområde (særlig mulige begrensninger med hensyn til fart, belastning og kraft) og vilkår (særlig eksplosive omgivelser og dårlige værforhold),
 - konstruksjons- og produksjonstegninger eller -diagrammer,
 - grunnleggende krav som det er tatt hensyn til og midlene vedtatt for å oppfylle det (dem) (f.eks. en harmonisert standard),
 - resultater fra eventuelle prøver og beregninger utført av produsenten eller på oppdrag for denne,
 - en kopi av monteringsingsanvisningene for sikkerhetskomponentene,
 - tiltak som vil bli truffet på produksjonstrinnet for å sikre at serieproduserte sikkerhetskomponenter er i samsvar med den typeprøvde sikkerhetskomponenten.
4. Det meldte organ skal:
 - gjennomgå de tekniske data for å vurdere i hvilken grad de kan oppfylle tilstrebede mål,
 - undersøke sikkerhetskomponenten for å kontrollere at den tilsvarer de tekniske data,

- utføre eller få utført de aktuelle kontroller og prøver som er nødvendige for å kontrollere om løsningene valgt av produsenten av sikkerhetskomponenten oppfyller kravene i direktivet og muligjgjør at sikkerhetskomponenten oppfyller sin funksjon når den er korrekt montert på heisen.
- 5. Dersom det representative eksemplaret av sikkerhetskomponenten er i samsvar med bestemmelsene i direktivet som gjelder for den, skal det meldte organ utstede et EF-typegodkjenningssertifikat til søkeren. Sertifikatet skal inneholde navn og adresse til produsenten av sikkerhetskomponenten, konklusjoner etter kontrollen og alle vilkår for sertifikatets gyldighet samt tilstrekkelige opplysninger til å kunne identifisere den godkjente typen.

Kommisjonen, medlemsstatene og de andre meldte organer kan på begrunnet anmodning om det få en kopi av sertifikatet, en kopi av de tekniske data samt rapporter om utførte undersøkelser, beregninger og prøver. Dersom det meldte organ nekter å utstede et EF-typegodkjenningssertifikat til produsenten, skal det gi en nærmere begrunnelse for avslaget. Det skal fastsettes en framgangsmåte for klager.

- 6. Produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet skal underrette det meldte organ om alle endringer, selv av mindre art, som produsenten har gjort eller planlegger å gjøre på den godkjente sikkerhetskomponenten, herunder nye utvidelser eller varianter som ikke er angitt i de opprinnelige tekniske data (se første strekpunkt i nr. 3). Det meldte organ skal gjennomgå endringene og opplyse søkeren om EF-typegodkjenningen fortsatt er gyldig⁽¹⁾.
- 7. Hvert enkelt meldte organ skal oversende medlemsstatene de relevante opplysningene om:
 - EF-typegodkjenningssertifikater som er utstedt,
 - EF-typegodkjenningssertifikater som er trukket tilbake.

Dessuten skal hvert meldt organ oversende de relevante opplysningene om EF-typegodkjenningssertifikatene som det har trukket tilbake, til de andre meldte organene.

- 8. EF-typegodkjenningssertifikater og tekniske data samt brevveksling om EF-typegodkjenningsrutinene skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert, eller på et språk som er godkjent av det.
- 9. Produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant skal oppbevare den tekniske dokumentasjonen sammen med kopier av EF-typegodkjenningssertifikater og deres tillegg i et tidsrom på ti år etter at den siste sikkerhetskomponenten ble produsert.

Dersom verken produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant er etablert i Fællesskapet, påhviler plikten til å oppbevare den tilgjengelige tekniske dokumentasjonen den person som markedsfører sikkerhetskomponenten i Fællesskapet.

B. EF-typegodkjenning av heiser

- 1. EF-typeprøving er den rutine som følges når et meldt organ fastslår og sertifiserer at en typeheis, eller en heis som det ikke leveres noen utvidelse eller variant av, oppfyller kravene i direktivet.
- 2. Søknaden om EF-typegodkjenning skal inngis av heisinstallatøren til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal omfatte:

- navn og adresse til heisinstallatøren,
- en skriftlig erklæring om at tilsvarende søknad ikke er inngitt til noe annet meldt organ,

⁽¹⁾ Dersom det meldte organ anser det nødvendig, kan det enten utstede et tillegg til det opprinnelige EF-typegodkjenningssertifikatet, eller be om at det inngis ny søknad.

- tekniske data,
 - opplysninger om stedet der typeheisen kan bli undersøkt. Typeheisen skal omfatte tilslutningsdeler og kunne betjene minst tre nivåer (det øverste, det nederste og et mellomliggende).
3. De tekniske data skal gjør det mulig å vurdere heisens samsvar med bestemmelsene i direktivet og forstå heisens konstruksjon og virkemåte.

I den grad det er nødvendig for å vurdere samsvar, skal de tekniske data omfatte følgende:

- en generell beskrivelse av typeheisen. De tekniske data bør angi tydelig alle utvidelsesmuligheter som finnes i forbindelse med den typeheisen som prøves (se artikkel 1 nr. 4),
 - konstruksjons- og produksjonstegninger eller -diagrammer,
 - grunnleggende krav som det er tatt hensyn til, og midlene vedtatt for å oppfylle dem (f.eks. en harmonisert standard),
 - en kopi av EF-samsvarserklæringene for sikkerhetskomponentene brukt i produksjonen av heisen,
 - resultater fra eventuelle prøver eller beregninger utført av produsenten eller på oppdrag for denne,
 - en kopi av monteringsingsanvisningen for heisen,
 - tiltak som vil bli truffet på installasjonstrinnet for å sikre at serieproduserte heiser er i samsvar med bestemmelsene i direktivet.
4. Det meldte organ skal:
- gjennomgå de tekniske data for å vurdere i hvilken grad de kan oppfylle de tilstrebede mål,
 - undersøke typeheisen for å kontrollere at den er produsert i samsvar med de tekniske data,
 - utføre eller få utført de aktuelle kontroller og prøver som er nødvendige for å kontrollere om løsningene valgt av heisinstallatøren oppfyller kravene i direktivet og muliggjør at heisen oppfyller dem.

5. Dersom typeheisen er i samsvar med bestemmelsene i direktivet som gjelder for den, skal det meldte organ utstede et EF-typegodkjenningssertifikat til søkeren. Sertifikatet skal inneholde navn og adresse til heisinstallatøren, konklusjoner etter kontrollen og alle vilkår for sertifikatets gyldighet samt tilstrekkelige opplysninger til å kunne identifisere den godkjente typen.

Kommisjonen, medlemsstatene og de andre meldte organer kan på begrunnet anmodning om det få en kopi av sertifikatet, en kopi av de tekniske data samt rapporter om utførte undersøkelser, beregninger og prøver.

Dersom det meldte organ nekter å utstede et EF-typegodkjenningssertifikat til produsenten, skal det gi en nærmere begrunnelse for avslaget. Det skal fastsettes en framgangsmåte for klager.

6. Heisinstallatøren skal underrette det meldte organ om alle endringer, selv av mindre art, som han har gjort eller planlegger å gjøre på den godkjente heisen, herunder nye utvidelser eller varianter som ikke er angitt i de opprinnelige tekniske data (se første strekpunkt i nr. 3). Det meldte organ skal gjennomgå endringene og opplyse søkeren om EF-typegodkjenningen fortsatt er gyldig⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dersom det meldte organ anser det nødvendig, kan det enten utstede et tillegg til det opprinnelige EF-typegodkjenningssertifikatet, eller be om at det inngis ny søknad.

7. Hvert enkelt meldt organ skal oversende medlemsstatene de relevante opplysningene om:

- EF-typegodkjenningssertifikater som er utstedt,
- EF-typegodkjenningssertifikater som er trukket tilbake.

Dessuten skal hvert enkelt meldt organ oversende de relevante opplysningene om EF-typegodkjenningssertifikatene som det har trukket tilbake, til de andre meldte organene.

8. EF-typegodkjenningssertifikater og tekniske data samt brevveksling om EF-typegodkjenningsrutinene skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert, eller på et språk som er godkjent av det.
9. Heisinstallatøren skal oppbevare den tekniske dokumentasjonen sammen med kopier av EF-typegodkjenningssertifikater og deres tillegg i et tidsrom på ti år etter at den siste heisen ble produsert i samsvar med typeheisen.

VEDLEGG VI

SLUTTKONTROLL

1. Sluttkontroll er den rutine som følges når en heisinstallatør som overholder pliktene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at heisen som markedsføres, oppfyller kravene i direktivet. Heisinstallatøren skal påføre CE-merkingen i heisstolen og utstede en EF-samsvarserklæring.
2. Heisinstallatøren skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at heisen som markedsføres, er i samsvar med typeheisen beskrevet i EF-typegodkjenningssertifikatet og oppfyller de grunnleggende krav til helse og sikkerhet som gjelder for den.
3. Heisinstallatøren skal beholde en kopi av EF-samsvarserklæringen og sertifikatet om sluttkontroll nevnt i nr. 6 i ti år fra den dag da heisen ble markedsført.
4. Et meldt organ valgt av heisinstallatøren skal foreta eller få foretatt den avsluttende kontrollen av heisen som skal markedsføres. De relevante prøver og kontroller fastsatt i de(n) gjeldende standard(er) nevnt i artikkel 5, eller tilsvarende prøver, skal utføres for å sikre at heisen er i samsvar med kravene i direktivet.

Disse kontroller og prøver skal særlig omfatte:

- a) gjennomgang av dokumentasjonen for å kontrollere at heisen er i samsvar med typeheisen godkjent i samsvar med vedlegg V del B,
- b) - heisens drift både tom og med høyeste belastning for å sikre korrekt installasjon og drift av sikkerhetsinnretningene (stoppinnretninger, forriglingsinnretninger osv.),
 - heisens drift både med høyeste belastning og tom for å sikre korrekt funksjon av sikkerhetsinnretninger i tilfelle strøbrudd,
 - statisk prøve med en belastning tilsvarende 1,25 ganger den nominelle belastning.

Den nominelle belastning skal være som nevnt i vedlegg I del 5.

Etter disse prøvene skal det meldte organ kontrollere at det ikke har oppstått noen feil eller forringelse som kan påvirke bruken av heisen.

5. Det meldte organ skal motta følgende dokumenter:
 - tegningen av hele heisen,
 - de tegninger og diagrammer som er nødvendige for sluttkontrollen, særlig for kontroll av styrekretsskjemaer,
 - en kopi av bruksanvisningen nevnt i vedlegg I del 6.2.

Det meldte organ kan ikke kreve detaljerte tegninger eller nøyaktige opplysninger som ikke er nødvendige for kontrollen av samsvaret mellom den heisen som skal markedsføres og typeheisen beskrevet i EF-typegodkjenningserklæringen.

6. Dersom heisen oppfyller bestemmelsene i direktivet, skal det meldte organ påføre eller få påført sitt identifikasjonsnummer ved siden av EF-merkingen i samsvar med vedlegg III og utferdige et sertifikat om sluttkontroll som nevner kontrollene og prøvene som er utført.

Det meldte organ skal fylle ut de tilsvarende sidene i serviceboken nevnt i vedlegg I del 6.2.

Dersom det meldte organ nekter å utstede sertifikatet om sluttkontroll, skal det gi en nærmere begrunnelse for avslaget og anbefale midler som kan føre til at godkjenning gis. Dersom heisinstallatøren på nytt søker om sluttkontroll, skal han rette søknaden til samme meldte organ.

7. Sertifikater om sluttkontroll og tekniske data samt brevveksling om godkjenningsrutinene skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert, eller på et språk som er godkjent av det.

VEDLEGG VII

MINIMUMSKRITERIER SOM SKAL LEGGES TIL GRUNN AV MEDLEMSSTATENE VED MELDING AV ORGANER

1. Organet, dets leder og personalet som skal utføre kontrollarbeidet, må ikke være konstruktør, produsent eller leverandør av sikkerhetskomponentene eller installatør av heisene de skal kontrollere, og heller ikke representant for noen av disse parter. Likeledes må organet, dets leder og personalet som er ansvarlig for å føre tilsyn med kvalitetssikringssystemene nevnt i artikkel 8 i direktivet, ikke være konstruktør, produsent eller leverandør av sikkerhetskomponentene eller installatør av heisene som de kontrollerer, og heller ikke representant for noen av disse parter. De må verken direkte eller som representanter være engasjert i konstruksjon, bygging, markedsføring eller vedlikehold av sikkerhetskomponentene eller i installasjonen av heiser. Dette utelukker ikke muligheten for at produsenten av sikkerhetskomponenter eller heisinstallatøren og organet kan utveksle tekniske opplysninger.
2. Organet og dets personale skal utføre kontrollarbeidet med størst mulig faglig integritet og teknisk dyktighet og ikke være utsatt for noen form for påtrykk og tilskyndelser, særlig av økonomisk art, som kan påvirke dets vurdering eller resultatene av kontrollen, særlig fra personer eller grupper av personer som har interesse av prøvingsresultatene.
3. Organet skal ha det nødvendige personale til rådighet, og skal ha de hjelpemidler som trengs for å kunne utføre sine administrative og tekniske oppgaver i forbindelse med kontrollen på en forsvarlig måte; det skal også ha adgang til utstyr som er nødvendig for å foreta spesiell kontroll.
4. Det personale som skal foreta kontrollen, skal ha:
 - god teknisk og faglig bakgrunn,
 - tilstrekkelig kjennskap til de krav som stilles til de prøvene de utfører, og tilstrekkelig erfaring med slike prøver,
 - den ferdighet som kreves for å kunne utarbeide de sertifikater, protokoller og rapporter som utgjør dokumentasjonen for at kontrollen er riktig utført.
5. Kontrollpersonalets uavhengighet skal være sikret. Dets lønn må ikke være avhengig av antall prøver som blir utført eller av prøvingsresultatene.
6. Organet skal tegne ansvarsforsikring med mindre staten påtar seg ansvaret i samsvar med nasjonal lovgivning eller medlemsstaten selv er direkte ansvarlig for prøvingen.
7. Organets personale har taushetsplikt med hensyn til alle opplysninger det får kjennskap til under utførelsen av sitt arbeid (unntatt overfor vedkommende administrative myndigheter i staten hvor det utøver sin virksomhet) med hjemmel i dette direktiv eller enhver internrettslig bestemmelse som gir det virkning.

VEDLEGG VIII

KVALITETSSIKRING AV PRODUKTER

(Modul E)

1. Kvalitetssikring av produkter er den rutine som følges når sikkerhetskomponentprodusenten som oppfyller bestemmelsene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at sikkerhetskomponentene er i samsvar med den typen som er beskrevet i EF-typegodkjenningssertifikatet og oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem, og forvisser seg om og erklærer at sikkerhetskomponenten vil muliggjøre at en heis den er korrekt montert på, oppfyller bestemmelsene i direktivet.

Produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant etablert i Fællesskapet skal påføre CE-merkingen på hver enkelt sikkerhetskomponent og utstede en EF-samsvarserklæring. CE-merkingen skal ledsages av identifikasjonsnummeret til det meldte organ som er ansvarlig for tilsynet omhandlet i nr. 4.

2. Produsenten skal anvende et godkjent kvalitetssikringssystem for sluttkontroll av sikkerhetskomponenten og prøvingen som beskrevet i nr. 3 og skal være underlagt tilsynet omhandlet i nr. 4.

3. **Kvalitetssikringssystem**

- 3.1. Produsenten av sikkerhetskomponenten skal inngi en søknad om vurdering av sitt kvalitetssikringssystem for den berørte sikkerhetskomponenten til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal omfatte:

- alle relevante opplysninger om den nevnte sikkerhetskomponenten,
- dokumentasjon for kvalitetssikringssystemet,
- den tekniske dokumentasjonen for den godkjente sikkerhetskomponenten og en kopi av EF-typegodkjenningssertifikatene.

- 3.2. I forbindelse med kvalitetssikringssystemet skal hver enkelt sikkerhetskomponent undersøkes, og passende prøver beskrevet i de relevante standardene nevnt i artikkel 5 eller tilsvarende prøver skal utføres for å sikre dens samsvar med de relevante kravene i direktivet.

Alle elementer, krav og bestemmelser vedtatt av produsenten av sikkerhetskomponenten skal dokumenteres på en systematisk og skikkelig måte i form av skriftlige tiltak, framgangsmåter og veiledninger. Denne dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet skal sikre en felles forståelse av kvalitetsprogrammer, -planer, -håndbøker og -registre.

Den skal særlig inneholde en adekvat beskrivelse av:

- a) kvalitetsmål,
- b) organisasjonsstrukturen samt ledelsens ansvar og fullmakt med hensyn til sikkerhetskomponentkvalitet,
- c) de kontroller og prøver som vil bli foretatt etter produksjon,
- d) midlene for å etterprøve at kvalitetssikringssystemet virker effektivt,
- e) kvalitetsregistre, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

- 3.3. Det meldte organ skal vurdere kvalitetssikringssystemet for å avgjøre om det oppfyller kravene omhandlet i nr. 3.2. Det skal anta at det foreligger samsvar med disse kravene for kvalitetssikringssystemer som gjennomfører den relevante harmoniserte standard⁽¹⁾.

Revisjonsgruppen skal ha minst et medlem med erfaring fra vurdering av den aktuelle heisteknologien. Vurderingsrutinen skal omfatte et besøk i lokalene til sikkerhetskomponentens produsent.

Vedtaket skal meddeles produsenten av sikkerhetskomponentene. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

- 3.4. Produsenten av sikkerhetskomponentene skal være forpliktet til å overholde sine plikter i henhold til det godkjente kvalitetssikringssystemet og sørge for at det til enhver tid virker etter sin hensikt og på en effektiv måte.

Produsenten av sikkerhetskomponentene eller dennes representant etablert i Fellesskapet skal holde det meldte organ som har godkjent kvalitetssikringssystemet, underrettet om enhver påtenkt endring av kvalitetssikringssystemet.

Det meldte organ skal vurdere de foreslåtte endringer og avgjøre om det endrede kvalitetssikringssystemet fremdeles oppfyller kravene nevnt i nr. 3.2 eller om det kreves en ny gjennomgang.

Det skal meddele sitt vedtak til produsenten. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

4. Tilsyn på det meldte organs ansvar

- 4.1. Formålet med tilsynet er å forsikre seg om at produsenten av sikkerhetskomponenten behørig overholder de plikter som følger av det godkjente kvalitetssikringssystemet.

- 4.2. Produsenten skal for inspeksjonsformål gi det meldte organ adgang til kontroll-, prøvings- og lagerlokalene og gi det alle nødvendige opplysninger, særlig:

- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
- den tekniske dokumentasjonen,
- kvalitetsregistrene, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

- 4.3. Det meldte organ skal gjennomføre periodiske revisjoner for å sikre at produsenten av sikkerhetskomponentene vedlikeholder og anvender kvalitetssikringssystemet og gi en revisjonsrapport til produsenten av sikkerhetskomponentene.

- 4.4. Dessuten kan det meldte organ avlegge uanmeldte besøk hos produsenten av sikkerhetskomponenten.

Ved slike besøk kan det meldte organ om nødvendig utføre eller få utført prøver for å kontrollere at kvalitetssikringssystemet virker slik det skal, og det skal gi produsenten av sikkerhetskomponentene en inspeksjonsrapport og, dersom det ble utført prøver, en prøverapport.

5. Produsenten skal i et tidsrom på ti år etter at den siste sikkerhetskomponenten er produsert kunne framlegge for de nasjonale myndigheter:

- dokumentasjonen nevnt i nr. 3.1 annet ledd tredje strekpunkt,
- endringene nevnt i nr. 3.4 annet ledd,
- vedtakene og rapportene fra det meldte organ som er omhandlet i nr. 3.4 siste ledd og i nr. 4.3 og 4.4.

6. Hvert enkelt meldte organ skal oversende de andre meldte organer de relevante opplysninger om godkjenninger av kvalitetssikringssystemer som er utstedt eller tilbakekalt.

⁽¹⁾ Denne harmoniserte standard vil være EN 29003, om nødvendig utfyllt for å ta hensyn til sikkerhetskomponentenes særskilte egenskaper.

VEDLEGG IX

FULLSTENDIG KVALITETSSIKRING

(Modul H)

1. Fullstendig kvalitetssikring er den rutine som følges når sikkerhetskomponentprodusenten som overholder pliktene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at sikkerhetskomponentene oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem, og at sikkerhetskomponenten vil muliggjøre at en heis den er korrekt montert på, oppfyller kravene i direktivet.

Produsenten eller dennes representant etablert i Fellesskapet skal påføre CE-merkingen på hver enkelt sikkerhetskomponent og utstede en EF-samsvarserklæring. CE-merkingen skal ledsages av identifikasjonsnummeret til det meldte organ som er ansvarlig for tilsynet omhandlet i nr. 4.

2. Produsenten skal anvende et godkjent kvalitetssikringssystem for konstruksjon, produksjon og sluttkontroll av sikkerhetskomponenten og prøvingen som beskrevet i nr. 3 og skal være underlagt tilsynet omhandlet i nr. 4.

3. **Kvalitetssikringssystem**

- 3.1. Produsenten skal inngi en søknad om vurdering av sitt kvalitetssikringssystem til et meldt organ etter eget valg. Søknaden skal omfatte:

- alle relevante opplysninger om sikkerhetskomponentene,
- dokumentasjon for kvalitetssikringssystemet.

- 3.2. Kvalitetssikringssystemet skal sikre at sikkerhetskomponentene er i samsvar med kravene i direktivet som gjelder for dem, og at de muliggjør at heiser de er korrekt montert på, oppfyller de nevnte krav.

Alle elementer, krav og bestemmelser vedtatt av produsenten av sikkerhetskomponenten skal dokumenteres på en systematisk og skikkelig måte i form av skriftlige tiltak, framgangsmåter og veiledninger. Denne dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet skal sikre en felles forståelse av kvalitetsprogrammer, -planer, -håndbøker og -registre.

Den skal særlig inneholde en adekvat beskrivelse av:

- kvalitetsmål, ledelsens organisasjonsmessige struktur, ansvar og fullmakt med hensyn til sikkerhetskomponentenes konstruksjon og kvalitet,
- de tekniske konstruksjonsspesifikasjoner, herunder standarder, som vil bli anvendt og, dersom standardene nevnt i artikkel 5 ikke vil bli anvendt fullt ut, de midler som vil bli brukt for å sikre at de grunnleggende krav i direktivet som gjelder for sikkerhetskomponentene, vil bli oppfylt,
- teknikker for kontroll og verifisering av konstruksjonen, framgangsmåter og systematiske tiltak som vil bli brukt ved konstruksjonen av sikkerhetskomponentene,
- de tilsvarende produksjons-, kvalitetskontroll- og kvalitetssikringsteknikker, framgangsmåter og systematiske tiltak som vil bli brukt,
- undersøkelser og prøvingene som vil bli utført før, under og etter produksjon, og hyppigheten de vil bli utført med,
- kvalitetsregistre, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.
- midler for å overvåke at den nødvendige konstruksjons- og produktkvalitet oppnås, og at kvalitetssikringssystemet virker effektivt.

- 3.3. Det meldte organ skal vurdere kvalitetssikringssystemet for å avgjøre om det oppfylder kravene omhandlet i nr. 3.2. Det skal anta at det foreligger samsvar med disse kravene for kvalitetssikringssystemer som gjennomfører den relevante harmoniserte standard⁽¹⁾.

Revisjonsgruppen skal ha minst et medlem med erfaring fra vurdering av den aktuelle heisteknologien. Vurderingsrutinen skal omfatte et besøk i produsentens lokaler.

Vedtaket skal meddeles produsenten av sikkerhetskomponentene. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

- 3.4. Produsenten av sikkerhetskomponentene skal være forpliktet til å overholde sine plikter i henhold til det godkjente kvalitetssikringssystemet og sørge for at det til enhver tid virker etter sin hensikt og på en effektiv måte.

Produsenten eller dennes representant etablert i Fellesskapet skal holde det meldte organ som har godkjent kvalitetssikringssystemet, underrettet om enhver påtenkt endring av kvalitetssikringssystemet.

Det meldte organ skal vurdere de foreslåtte endringer og avgjøre om det endrede kvalitetssikringssystemet fremdeles oppfylder kravene nevnt i nr. 3.2 eller om det kreves en ny gjennomgang.

Det skal meddele sitt vedtak til produsenten. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

4. Tilsyn på det meldte organs ansvar

- 4.1. Formålet med tilsynet er å forsikre seg om at produsenten av sikkerhetskomponenten behørig overholder de plikter som følger av det godkjente kvalitetssikringssystemet.
- 4.2. Produsenten skal for inspeksjonsformål gi det meldte organ adgang til konstruksjons-, produksjons-, kontroll-, prøvings- og lagerlokalene og gi det alle nødvendige opplysninger, særlig:
- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
 - kvalitetsregistreringer som fastsatt i kvalitetssikringssystemets konstruksjonsdel, f.eks. resultater av analyser, beregninger, prøver osv.,
 - kvalitetsregistrene fastsatt i kvalitetssikringssystemets produksjonsdel, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.
- 4.3. Det meldte organ skal gjennomføre periodiske revisjoner for å sikre at produsenten av sikkerhetskomponentene vedlikeholder og anvender kvalitetssikringssystemet og gi en revisjonsrapport til produsenten av sikkerhetskomponentene.
- 4.4. Dessuten kan det meldte organ avlegge uanmeldte besøk hos produsenten av sikkerhetskomponentene. Ved slike besøk kan det meldte organ eventuelt utføre eller få utført prøver for å kontrollere at kvalitetssikringssystemet virker slik det skal, og det skal gi produsenten av sikkerhetskomponentene en inspeksjonsrapport og, dersom det ble utført prøver, en prøverapport.
5. Produsenten skal i et tidsrom på ti år etter at den siste sikkerhetskomponenten er produsert kunne framlegge for de nasjonale myndigheter:
- dokumentasjonen nevnt i nr. 3.1 annet ledd tredje strekpunkt,
 - endringene nevnt i nr. 3.4 annet ledd,
 - vedtakene og rapportene fra det meldte organ som er omhandlet i nr. 3.4 siste ledd og i nr. 4.3 og 4.4.

⁽¹⁾ Denne harmoniserte standard vil være EN 29001, om nødvendig utfyllt for å ta hensyn til sikkerhetskomponentenes særskilte egenskaper.

Dersom verken produsenten av sikkerhetskomponenten eller dennes representant er etablert i Fellesskapet, påhviler plikten til å oppbevare den tilgjengelige tekniske dokumentasjonen den person som markedsfører sikkerhetskomponenten i Fellesskapet.

6. Hvert enkelt meldt organ skal oversende de andre meldte organer de relevante opplysninger om godkjenninger av kvalitetssikringssystemer som er utstedt eller tilbakekalt.
7. Tekniske data samt brevveksling om rutinene for fullstendig kvalitetssikring skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert eller på et språk som er godkjent av det.

VEDLEGG X

VERIFISERING AV ENKELTEKSEMPLARER

(Modul G)

1. Verifisering av enkeltteksemplarer er den rutine som følges når heisinstallatøren forvisser seg om og erklærer at en heis som blir markedsført, og som samsvarssertifikatet nevnt i nr. 4 er blitt utstedt for, er i samsvar med kravene i direktivet. Heisinstallatøren skal påføre CE-merkingen i heisstolen og utstede en EF-samsvarserklæring.
2. Heisinstallatøren skal inngi søknad om verifisering av enkeltteksemplarer til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal omfatte:

- navn og adresse til heisinstallatøren og en angivelse av stedet der heisen er montert,
 - en skriftlig erklæring om at tilsvarende søknad ikke er inngitt til noe annet meldt organ,
 - tekniske data.
3. De tekniske data skal gjør det mulig å vurdere heisens samsvar med kravene i direktivet og forstå heisens konstruksjon, installasjon og drift.

I den grad det er nødvendig for samsvarsvurderingen, skal de tekniske data omfatte følgende:

- en generell beskrivelse av heisen.
 - konstruksjons- og produksjonstegninger eller -diagrammer,
 - de aktuelle grunnleggende krav og løsningen valgt for å oppfylle dem (f.eks. en harmonisert standard),
 - resultater fra eventuelle prøver og beregninger utført av heisinstallatøren eller på oppdrag for denne,
 - en kopi av bruksanvisningen for heisen,
 - en kopi av EF-typegodkjenningssertifikatene for de sikkerhetskomponentene som er brukt.
4. Det meldte organ skal gjennomgå de tekniske data og heisen samt utføre de aktuelle prøver som er beskrevet i de(n) relevante standard(er) nevnt i artikkel 5 i direktivet, eller tilsvarende prøver, for å sikre at den er i samsvar med de relevante kravene i dette direktiv.

Dersom heisen oppfyller kravene i dette direktiv, skal det meldte organ påføre den, eller sørge for at den blir påført, sitt identifikasjonsnummer ved siden av CE-merkingen i samsvar med vedlegg III og utstede et samsvarssertifikat i forbindelse med de utførte prøver.

Det meldte organ skal fylle ut de relevante sidene i serviceboken nevnt i del. 6.2 i vedlegg I.

Dersom det meldte organ nekter å utstede et EF-typegodkjenningssertifikat til produsenten, skal det gi en nærmere begrunnelse for avslaget og gi anbefalinger om hvordan godkjenning kan oppnås. Dersom heisinstallatøren på nytt søker om verifisering, skal han inngi søknaden til samme meldte organ.

5. Samsvarssertifikatet og tekniske data samt brevveksling om rutiner for verifisering av enkeltteksemplarer skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert eller på et språk som er godkjent av det.
6. Heisinstallatøren skal sammen med de tekniske data beholde en kopi av samsvarssertifikatet i et tidsrom på ti år fra den dato da heisen ble markedsført.

VEDLEGG XI

TYPESAMSVAR MED STIKKPRØVEKONTROLL

(Modul C)

1. Typesamsvar er den rutine som følges når produsenten av sikkerhetskomponenter eller dennes representant etablert i Fellesskapet forsikrer seg om og sertifiserer at sikkerhetskomponenter er i samsvar med typen som beskrevet i EF-typesertifikatet og oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem, og muliggjør at alle heiser de er korrekt montert på, oppfyller de grunnleggende krav til helse og sikkerhet i direktivet.

Produsenten av sikkerhetskomponentene, eller dennes representant etablert i Fellesskapet, skal påføre CE-merkingen på hver enkelt sikkerhetskomponent og utstede en EF-samsvarserklæring.

2. Produsenten av sikkerhetskomponentene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for at produksjonsprosessen skal sikre samsvar mellom de produserte komponentene og typen som beskrevet i EF-typegodkjenningssertifikatet og med kravene i direktivet som gjelder for dem.
3. Produsenten av sikkerhetskomponentene eller dennes representant skal beholde en kopi av EF-samsvarserklæringen i et tidsrom på ti år etter at den siste sikkerhetskomponenten ble produsert.

Dersom verken produsenten av sikkerhetskomponentene eller dennes representant er etablert i Fellesskapet, påhviler plikten til å oppbevare den tekniske dokumentasjonen den person som markedsfører sikkerhetskomponentene i Fellesskapet.

4. Et meldt organ valgt av produsenten skal utføre eller få utført kontroller på sikkerhetskomponenter med tilfeldige mellomrom. En adekvat prøve av de ferdige sikkerhetskomponentene, tatt på stedet av det meldte organ, skal undersøkes, og det skal utføres adekvate prøver som beskrevet i de(n) relevante standard(er) nevnt i artikkel 5, eller tilsvarende prøver, for å kontrollere produksjonens samsvar med de relevante kravene i direktivet. I de tilfeller der én eller flere av de kontrollerte sikkerhetskomponenter ikke oppfyller samsvarskravene, skal det meldte organ treffe passende tiltak.

De punkter som det skal tas hensyn til ved kontrollen av sikkerhetskomponentene, vil bli fastsatt ved felles avtale mellom alle de meldte organer skal ivareta denne rutinen, idet det tas hensyn til de grunnleggende egenskaper ved sikkerhetskomponentene omhandlet i vedlegg IV.

På det meldte organs ansvar skal produsenten påføre dette organs identifikasjonsnummer under produksjonsprosessen.

5. Saksmappene og brevvekslingen i forbindelse med stikkprøvetakingen nevnt i nr. 4 skal utarbeides på et offisielt språk i medlemsstaten der det meldte organ er etablert eller på et språk som er godkjent av det.

VEDLEGG XII

PRODUKTKVALITETSSIKRING AV HEISER

(Modul E)

1. Kvalitetssikring av produkter er den rutine som følges når en heisinstallatør som oppfyller bestemmelsene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at de installerte heisene er i samsvar med typen som er beskrevet i EF-typegodkjenningssertifikatet og oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem.

Heisinstallatøren skal påføre CE-merkingen i hver enkelt heis og utstede en EF-samsvarserklæring. CE-merkingen skal ledsages av identifikasjonsnummeret til det meldte organ som er ansvarlig for tilsynet omhandlet i nr. 4.

2. Heisinstallatøren skal anvende et godkjent kvalitetssikringssystem for sluttkontrollen av heisen og prøvingen som beskrevet i nr. 3 og skal være underlagt tilsynet nevnt i nr. 4.

3. **Kvalitetssikringssystem**

- 3.1. Heisinstallatøren skal inngi en søknad om vurdering av sitt kvalitetssikringssystem for de berørte heisene til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal omfatte:

- alle relevante opplysninger om de planlagte heisene,
- dokumentasjon for kvalitetssikringssystemet,
- den tekniske dokumentasjonen for de godkjente heisene og en kopi av EF-typegodkjenningssertifikatene.

- 3.2. I forbindelse med kvalitetssikringssystemet skal hver enkelt heis undersøkes, og passende prøver beskrevet i de relevante standardene nevnt i artikkel 5 eller tilsvarende prøver skal utføres for å sikre dens samsvar med de relevante kravene i direktivet.

Alle elementer, krav og bestemmelser vedtatt av heisinstallatøren skal dokumenteres på en systematisk og skikkelig måte i form av skriftlige tiltak, framgangsmåter og veiledninger. Denne dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet skal sikre en felles forståelse av kvalitetsprogrammer, -planer, -håndbøker og -registre.

Den skal særlig inneholde en adekvat beskrivelse av:

- a) kvalitetsmål,
- b) organisasjonsstrukturen samt ledelsens ansvar og fullmakt med hensyn til heiskvalitet,
- c) de kontroller og prøver som vil bli foretatt før markedsføringen, herunder minst de prøvene som er fastsatt i i vedlegg VI nr. 4 bokstav b),
- d) midlene for å etterprøve at kvalitetssikringssystemet virker effektivt,
- e) kvalitetsregistre, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

- 3.3. Det meldte organ skal vurdere kvalitetssikringssystemet for å avgjøre om det oppfyller kravene omhandlet i nr. 3.2. Det skal anta at det foreligger samsvar med disse kravene for kvalitetssikringssystemer som gjennomfører den relevante harmoniserte standard⁽¹⁾.

Revisjonsgruppen skal ha minst et medlem med erfaring fra vurdering av den aktuelle heisteknologien. Vurderingsrutinen skal omfatte et besøk i lokalene til heisinstallatøren og på installasjonsstedet.

Vedtaket skal meddeles heisinstallatøren. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

- 3.4. Heisinstallatøren skal være forpliktet til å overholde sine plikter i henhold til det godkjente kvalitetssikringssystemet og sørge for at det til enhver tid virker etter sin hensikt og på en effektiv måte.

Heisinstallatøren skal holde det meldte organ som har godkjent kvalitetssikringssystemet, underrettet om enhver påtenkt endring av kvalitetssikringssystemet.

Det meldte organ skal vurdere de foreslåtte endringer og avgjøre om det endrede kvalitetssikringssystemet fremdeles oppfyller kravene nevnt i nr. 3.2 eller om det kreves en ny gjennomgang.

Det skal meddele sitt vedtak til heisinstallatøren. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

4. Tilsyn på det meldte organs ansvar

- 4.1. Formålet med tilsynet er å forsikre seg om at heisinstallatøren behørig overholder de plikter som følger av det godkjente kvalitetssikringssystemet.

- 4.2. Heisinstallatøren skal for inspeksjonsformål gi det meldte organ adgang til kontroll- og prøvingslokalene og gi det alle nødvendige opplysninger, særlig:

- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
- den tekniske dokumentasjonen,
- kvalitetsregistrene, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

- 4.3. Det meldte organ skal gjennomføre periodiske revisjoner for å sikre at heisinstallatøren vedlikeholder og anvender kvalitetssikringssystemet og gi en revisjonsrapport til heisinstallatøren.

- 4.4. Dessuten kan det meldte organ avlegge uanmeldte besøk på byggeplasser der det installeres heiser.

Ved slike besøk kan det meldte organ eventuelt utføre eller få utført prøver for å kontrollere at kvalitetssikringssystemet virker slik det skal, og det skal gi heisinstallatøren en inspeksjonsrapport og, dersom det ble utført prøver, en prøverapport.

5. Heisinstallatøren skal i et tidsrom på ti år etter at den siste heisen er produsert kunne framlegge for de nasjonale myndigheter:

- dokumentasjonen nevnt i nr. 3.1 annet ledd tredje strekpunkt,
- endringene nevnt i nr. 3.4 annet ledd,
- vedtakene og rapportene fra det meldte organ som er omhandlet i nr. 3.4 siste ledd og i nr. 4.3 og 4.4.

6. Hvert enkelt meldte organ skal oversende de andre meldte organer de relevante opplysninger om godkjenninger av kvalitetssikringssystemer som er utstedt eller tilbakekalt.

⁽¹⁾ Denne harmoniserte standard vil være EN 29003, om nødvendig utfylt for å ta hensyn til heisens særskilte egenskaper.

VEDLEGG XIII

FULLSTENDIG KVALITETSSIKRING AV HEISER

(Modul H)

1. Fullstendig kvalitetssikring er den rutine som følges når heisinstallatøren som overholder pliktene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at heiser oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem.

Heisinstallatøren skal påføre CE-merkingen på hver enkelt heis og utstede en EF-samsvarserklæring. CE-merkingen skal ledsages av identifikasjonsnummeret til det meldte organ som er ansvarlig for tilsynet omhandlet i nr. 4.

2. Heisinstallatøren skal anvende et godkjent kvalitetssikringssystem for konstruksjon, produksjon, montering, installasjon og sluttkontroll av heiser og prøvingen som beskrevet i nr. 3 og skal være underlagt tilsynet omhandlet i nr. 4.

3. **Kvalitetssikringssystem**

- 3.1. Heisinstallatøren skal inngi en søknad om vurdering av sitt kvalitetssikringssystem til et meldt organ etter eget valg. Søknaden skal omfatte:

- alle relevante opplysninger om heisene, særlig opplysninger som øker forståelsen av sammenhengen mellom heisens konstruksjon og virkemåte og muliggjør en vurdering av samsvaret med kravene i direktivet,
- dokumentasjon for kvalitetssikringssystemet.

- 3.2. Kvalitetssikringssystemet skal sikre at heisene er i samsvar med kravene i direktivet som gjelder for dem.

Alle elementer, krav og bestemmelser som heisinstallatøren har tatt hensyn til, skal dokumenteres på en systematisk og skikkelig måte i form av skriftlige tiltak, framgangsmåter og veiledninger. Denne dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet skal sikre en felles forståelse av kvalitetsprogrammer, -planer, -håndbøker og -registre.

Den skal særlig inneholde en adekvat beskrivelse av:

- kvalitetsmål, ledelsens organisasjonsmessige struktur, ansvar og fullmakt med hensyn til heisenes konstruksjon og kvalitet,
- de tekniske konstruksjonsspesifikasjoner, herunder standarder, som vil bli anvendt og, dersom standardene nevnt i artikkel 5 ikke vil bli anvendt fullt ut, de midler som vil bli brukt for å sikre at de grunnleggende krav i direktivet som gjelder for heisene, vil bli oppfylt,
- teknikker for kontroll og verifisering av konstruksjonen, framgangsmåter og systematiske tiltak som vil bli brukt ved ibruktakingen av heiskonstruksjonen,
- undersøkelser og prøver som vil bli utført ved godkjenning av leveranser av materialer, komponenter og monteringsenheter,
- de tilsvarende teknikker for montering, installasjon og kvalitetskontroll samt de framgangsmåter og systematiske tiltak som vil bli brukt,
- undersøkelser og prøver som vil bli utført før (kontroll av installeringsvilkår: sjakt, maskinrom osv.), under og etter installasjonen (herunder minst prøvene fastsatt i vedlegg VI nr. 4 bokstav b),

- kvalitetsregistre, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.
- midler for å overvåke at den nødvendige konstruksjons- og montasjekvalitet oppnås, og at kvalitetssikringssystemet virker effektivt.

3.3. Designkontroll

Når utformingen ikke er fullstendig i samsvar med de harmoniserte standarder, skal det meldte organ fastslå om utformingen er i samsvar med bestemmelsene i direktivet og, dersom den er det, ustede et «EF-sertifikat for designkontroll» til installatøren og angi sertifikatets gyldighetstidsrom og gi de nødvendige opplysninger for identifikasjon av den godkjente utforming.

3.4. Vurdering av kvalitetssikringssystemet

Det meldte organ skal vurdere kvalitetssikringssystemet for å avgjøre om det oppfylder kravene omhandlet i nr. 3.2. Det skal anta at det foreligger samsvar med disse kravene for kvalitetssikringssystemer som gjennomfører den relevante harmoniserte standard⁽¹⁾.

Revisjonsgruppen skal ha minst et medlem med erfaring fra vurdering av den aktuelle heisteknologien. Vurderingsrutinen skal omfatte et besøk i heisinstallatørens lokaler og et besøk på en byggeplass.

Vedtaket skal meddeles heisinstallatøren. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

3.5. Heisinstallatøren skal være forpliktet til å overholde sine plikter i henhold til det godkjente kvalitetssikringssystemet og sørge for at det til enhver tid virker etter sin hensikt og på en effektiv måte.

Heisinstallatøren skal holde det meldte organ som har godkjent kvalitetssikringssystemet, underrettet om enhver påtenkt endring av kvalitetssikringssystemet.

Det meldte organ skal vurdere de foreslåtte endringer og avgjøre om det endrede kvalitetssikringssystemet fremdeles oppfylder kravene nevnt i nr. 3.2 eller om det kreves en ny gjennomgang.

Det skal meddele sitt vedtak til produsenten. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

4. Tilsyn på det meldte organs ansvar

4.1. Formålet med tilsynet er å forsikre seg om at heisinstallatøren behørig overholder de plikter som følger av det godkjente kvalitetssikringssystemet.

4.2. Heisinstallatøren skal for inspeksjonsformål gi det meldte organ adgang til konstruksjons- produksjons-, monterings-, installasjons-, kontroll-, prøvings- og lagerlokalene og gi det alle nødvendige opplysninger, særlig:

- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
- kvalitetsregistrene som fastsatt kvalitetssikringssystemets konstruksjonsdel, som for eksempel resultater av analyser, beregninger, prøver osv.,
- kvalitetsregistrene fastsatt i den delen av kvalitetssikringssystemet som gjelder godkjenning av forsyninger og installasjon, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

(¹) Denne harmoniserte standard vil være EN 29001, om nødvendig utfylt for å ta hensyn til heisens særskilte egenskaper.

- 4.3. Det meldte organ skal gjennomføre periodiske revisjoner for å sikre at heisinstallatøren vedlikeholder og anvender kvalitetssikringssystemet og gi en revisjonsrapport til heisinstallatøren.
 - 4.4. Dessuten kan det meldte organ avlegge uanmeldte besøk i lokalene til heisinstallatøren eller på installasjonsstedet. Ved slike besøk kan det meldte organ eventuelt utføre eller få utført prøver for å kontrollere at kvalitetssikringssystemet virker slik det skal, og det skal gi heisinstallatøren en inspeksjonsrapport og, dersom det ble utført prøver, en prøverapport.
 5. Heisinstallatøren skal i et tidsrom på ti år etter at heisen ble markedsført kunne framlegge for de nasjonale myndigheter:
 - dokumentasjonen nevnt i nr. 3.1 annet ledd annet strekpunkt,
 - endringene nevnt i nr. 3.5 annet ledd,
 - vedtakene og rapportene fra det meldte organ som er omhandlet i nr. 3.5 siste ledd og i nr. 4.3 og 4.4.
- Dersom installatøren ikke er etablert i Fællesskapet, påhviler denne plikten det meldte organ.
6. Hvert enkelt meldte organ skal oversende de andre meldte organer de relevante opplysninger om godkjenninger av kvalitetssikringssystemer som er utstedt eller tilbakekalt.
 7. Tekniske data samt brevveksling om rutinene for fullstendig kvalitetssikring skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert eller på et språk som er godkjent av det.

VEDLEGG XIV

KVALITETSSIKRING AV PRODUKSJONEN

(Modul D)

1. Kvalitetssikring av produksjonen er den rutine som følges når heisinstallatøren som overholder pliktene i nr. 2, forvisser seg om og erklærer at heisene oppfyller kravene i direktivet som gjelder for dem. Heisinstallatøren skal påføre CE-merkingen på hver enkelt heis og utferdige en skriftlig samsvarserklæring. CE-merkingen skal ledsages av identifikasjonssymbolet til det meldte organ som er ansvarlig for tilsynet omhandlet i nr. 4.
2. Heisinstallatøren skal anvende et godkjent kvalitetssikringssystem for produksjon, installasjon, avsluttende heiskontroll og prøving som beskrevet i nr. 3 og skal være underlagt tilsynet omhandlet i nr. 4.

3. Kvalitetssikringssystem

- 3.1. Installatøren skal inngi en søknad om vurdering av sitt kvalitetssikringssystem til et meldt organ etter eget valg.

Søknaden skal omfatte:

- alle relevante opplysninger om heisene,
- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
- den tekniske dokumentasjonen for den godkjente typen og en kopi av EF-typegodkjenningssertifikatet.

- 3.2. Kvalitetssikringssystemet skal sikre at heisene er i samsvar med kravene i direktivet som gjelder for dem.

Alle elementer, krav og bestemmelser som heisinstallatøren har tatt hensyn til, skal dokumenteres på en systematisk og skikkelig måte i form av skriftlige tiltak, framgangsmåter og veiledninger. Denne dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet skal sikre en felles forståelse av kvalitetsprogrammer, -planer, -håndbøker og -registre.

Den skal særlig inneholde en adekvat beskrivelse av:

- kvalitetsmål og organisasjonsstruktur samt ledelsens ansvar og fullmakt med hensyn til heisenes kvalitet,
- de produksjons-, kvalitetskontroll- og kvalitetssikringsteknikker, framgangsmåter og systematiske tiltak som vil bli brukt,
- de undersøkelser og prøver som vil bli utført før, under og etter installasjonen⁽¹⁾,
- kvalitetsregistre, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.
- midler for å overvåke at den nødvendige heiskvalitet oppnås, og at kvalitetssikringssystemet virker effektivt.

(¹) Disse prøvene omfatter minst prøvene fastsatt i vedlegg VI nr. 4 bokstav b).

- 3.3. Det meldte organ skal vurdere kvalitetssikringssystemet for å avgjøre om det oppfyller kravene nevnt i nr. 3.2. Det skal anta at det foreligger samsvar med disse kravene for kvalitetssikringssystemer som gjennomfører den relevante harmoniserte standard⁽²⁾.

Revisjonsgruppen skal ha minst et medlem med erfaring fra vurdering av den aktuelle heisteknologien. Vurderingsrutinen skal omfatte et besøk i installatørens lokaler.

Vedtaket skal meddeles installatøren. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

- 3.4. Installatøren skal være forpliktet til å overholde sine plikter i henhold til det godkjente kvalitetssikringssystemet og sørge for at det til enhver tid virker etter sin hensikt og på en effektiv måte.

Installatøren skal holde det meldte organ som har godkjent kvalitetssikringssystemet, underrettet om enhver påtenkt endring av kvalitetssikringssystemet.

Det meldte organ skal vurdere de foreslåtte endringer og avgjøre om det endrede kvalitetssikringssystemet fremdeles oppfyller kravene nevnt i nr. 3.2 eller om det kreves en ny gjennomgang.

Det skal meddele sitt vedtak til installatøren. Meddelelsen skal inneholde konklusjonene av gjennomgangen og en begrunnelse for vedtaket.

4. Tilsynet på det meldte organs ansvar

- 4.1. Formålet med tilsynet er å forsikre seg om at installatøren behørig overholder de plikter som følger av det godkjente kvalitetssikringssystemet.

- 4.2. Installatøren skal for inspeksjonsformål gi det meldte organ adgang til kontroll-, produksjons-, monterings-, installasjons-, prøvings- og lagerlokalene og gi det alle nødvendige opplysninger, særlig:

- dokumentasjonen for kvalitetssikringssystemet,
- kvalitetsregistrene, som for eksempel inspeksjonsrapporter og prøvingsdata, kalibreringsdata, rapporter om det berørte personalets kvalifikasjoner osv.

- 4.3. Det meldte organ skal gjennomføre periodiske revisjoner for å sikre at installatøren vedlikeholder og anvender kvalitetssikringssystemet og gi en revisjonsrapport til installatøren.

- 4.4. Dessuten kan det meldte organ avlegge uanmeldte besøk hos installatøren. Ved slike besøk kan det meldte organ eventuelt utføre eller få utført prøver for å kontrollere at kvalitetssikringssystemet virker slik det skal. Det meldte organ skal gi installatøren en inspeksjonsrapport og, dersom det ble utført prøver, en prøverapport.

5. Installatøren skal i et tidsrom på ti år etter at den siste heisen er produsert kunne framlegge for de nasjonale myndigheter:

- dokumentasjonen nevnt i nr. 3.1 annet strekpunkt,
- endringene nevnt i nr. 3.4 annet ledd,
- vedtakene og rapportene fra det meldte organ som er omhandlet i nr. 3.4 siste ledd og i nr. 4.3 og 4.4.

6. Hvert enkelt meldte organ skal oversende de andre meldte organer de relevante opplysninger om godkjenninger av kvalitetssikringssystemer som er utstedt eller tilbakekalt.

7. Dokumentasjon og brevveksling om rutinene for produksjonskvalitetssikringssystemet skal utarbeides på et offisielt språk i den medlemsstaten der det meldte organ er etablert eller på et språk som er godkjent av det.

(²) Denne harmoniserte standard vil være EN 29002, om nødvendig utfyllt for å ta hensyn til heisenes særskilte egenskaper.

ERKLÆRING

fra Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen

Med hensyn til funksjonshemmedes adgang til heisstoler skal Europaparlamentet, Rådet og Kommisjonen oppmuntre medlemsstatene til å treffe alle nasjonale tiltak som er nødvendige for å sikre at alle etasjer i nåværende bygninger og i bygninger under oppføring kan bli tilgjengelige for funksjonshemmede, særlig for brukere av rullestoler. De anbefaler at det i alle nye bygninger finnes minst én heis som er tilgjengelig for funksjonshemmede i rullestol. Denne heisen skal oppfylle alle krav til slik bruk (mål, plassering av betjeningsinnretninger osv.).

KOMMISJONSREKOMMANDASJON**av 8. juni 1995****om forbedring av sikkerheten til eksisterende heiser(*)**

(Tekst som er relevant for EØS)

(95/216/EF)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP -

som viser til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 155, annet strekpunkt, og

som tar følgende i betraktning:

Det påhviler medlemsstatene å sørge for personers sikkerhet på sitt territorium.

Det fins ikke egnede bestemmelser om heisers sikkerhet i alle medlemsstater.

Til tross for forskjellene i utforming og alder for slike heiser er det mulig å fastlegge et minsteantall punkter som skal kontrolleres, og som skal gjelde for alt slikt utstyr.

Denne moderniseringen kan av sikkerhetshensyn spres over flere år -

OPPFORDRER MEDLEMSSTATENE:

- 1) til å treffe alle tiltak som er nødvendige for
 - å sikre et tilfredsstillende nivå for vedlikehold av eksisterende heiser,
 - å forbedre disse heisers sikkerhet på grunnlag av prinsippene i vedlegget til denne rekommendasjoni den grad gjeldende regler ikke er tilstrekkelige til å oppfylle kravene i denne rekommendasjon,
- 2) til å treffe tiltak som utfyller tiltakene nevnt i vedlegget dersom sikkerhetshensyn krever det.

Denne rekommendasjon er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 8. juni 1995.

For Kommisjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommisjonen

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 134 av 20.6.1995, s. 37, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 29/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

VEDLEGG

PRINSIPPER FOR FORBEDRING AV SIKKERHETEN TIL EKSISTERENDE HEISER

Innledende merknad

De europeiske standarder EN 81-1 og EN 81-2 kan, når det er mulig, anvendes for å bestemme numeriske verdier særlig for dimensjon, toleranse, hastighet eller akselerasjon.

1. Installasjon av dører i heisstolen, og inne i heisstolen et system som viser hvilken etasje heisen befinner seg i.
2. Kontroll og eventuelt utskifting av heisvairerne.
3. Endring av stoppinnretningene for å oppnå en høy grad av presisjon med hensyn til heisstolens stoppnivå og en progressiv hastighetsreduksjon.
4. Tilpasning av betjeningsinnretningene både i heisstolene og på trappeavsatsene slik at de kan forstås og brukes av funksjonshemmede uten ledsager.
5. Installasjon av følere som registrerer nærvær av mennesker eller dyr i døråpningene til automatiske dører.
6. Installasjon av en fanginnretning med progressiv hastighetsreduksjon før stopp i heiser som går fortere enn 0,6 m/s.
7. Endring av alarmsystemene slik at det kan oppnås permanent forbindelse med en nødhjelpstjeneste.
8. Fjerning av eventuell asbest i bremsesystemer.
9. Installasjon av en innretning som hindrer at heisstolen beveger seg ukontrollert oppover.
10. Installasjon av nødbelysning i heisstolen, som virker i tilfelle svikt i hovedstrømtilførselen. Den må virke tilstrekkelig lenge til at redningsmannskaper kan komme til på normal måte. Installasjonen må også gjøre det mulig for alarmsystemet nevnt i nr. 7 å virke.

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/10****nr. 30/97
av 12. juni 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg II
(Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg II er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997⁽¹⁾.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 2796/95 av 4. desember 1995 om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 2804/95 av 5. desember 1995 om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽³⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg II kapittel XIII nr. 14 (rådsforordning (EØF) nr. 2377/90) skal nye strekpunkter lyde:

- “- **395 R 2796:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 2796/95 av 4. desember 1995 (EFT nr. L 290 av 5.12.1995, s. 1),
- **395 R 2804:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 2804/95 av 5. desember 1995 (EFT nr. L 291 av 6.12.1995, s. 8).”

Artikkel 2

Teksten til kommisjonsforordning (EF) nr. 2796/95 og kommisjonsforordning (EF) nr. 2804/95 på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 13. juni 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 12. juni 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ Ennå ikke kunngjort.

⁽²⁾ EFT nr. L 290 av 5.12.1995, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 291 av 6.12.1995, s. 8.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 2796/95**av 4. desember 1995****om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)****(Tekst som er relevant for EØS)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 1798/95⁽²⁾, særleg artikkel 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtane:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levera eller nyrene. Levera og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdier for muskel- eller feittvev.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdier for egg, mjølk eller honning.

Ei rekkje farmakologisk verksame stoff er allment godkjende som uskadelege. Desse stoffa bør førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Stoff som vert nytta i homøopatiske veterinærpreparat, skal førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90 dersom dei har ein konsentrasjon som ikkje overstig éin del per 10 000.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Utvalet for tilpassing til den tekniske utviklinga av direktiv om fjerning av tekniske handelshindringar på området veterinærpreparat -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 290 av 5.12.1995, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 30/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

⁽²⁾ TEF nr. L 174 av 27.7.1995, s. 20.

⁽³⁾ TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

⁽⁴⁾ TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

Artikkel 1

Vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fællesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 4. desember 1995.

For Kommissjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommissjonen

VEDLEGG

I vedlegg II skal nytt nr. 3 og 4 lyde:

«3. Stoffer som er allment anerkjent som uskadelige:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
3.1. Malurtekstrakt	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	Bare til utvortes bruk
3.2. Acetylmethionin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.3. Aluminiumhydroksid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.4. Aluminiummonostearat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.5. Ammoniumsulfat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.6. Benzoylbenzoat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.7. Benzyl-p-hydroksybenzoat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.8. Kalsiumborglukonat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.9. Kalsiumsitrat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.10. Kamfer	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.11. Kardemommeekstrakt	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.12. Dietylsebakat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.13. Dimetikon	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.14. Dimetylacetamid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.15. Dimetylsulfoksid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.16. Etylendiamintetra-acetat og dets salter	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.17. Eukalyptusolje	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.18. Epinefrin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.19. Etyloleat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.20. Formaldehyd	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.21. Maursyre	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.22. Follikkelstimulerende hormon (naturlig FSH fra alle arter og tilsvarende syntetiske produkter)	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.23. Glutaraldehyd	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.24. Guajakol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.25. Heparin og dets salter	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.26. Humant korion-gonadotropin (naturlig HCG og tilsvarende syntetiske produkter)	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.27. Jernammoniumsitratt	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.28. Jerndekstran	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.29. Jernglukoheptonat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.30. Isopropanol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.31. Lanolin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.32. Luteiniserende hormon (naturlig LH fra alle arter og tilsvarende syntetiske produkter)	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.33. Magnesiumklorid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.34. Magnesiumglukonat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.35. Magnesiumhypofosfitt	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.36. Mannitol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.37. Montanid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.38. Metylbenzoat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.39. Monotioglyserol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
3.40. Myglyol	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.41. Orgotein	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.42. Poloksalen	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.43. Poloksamer	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.44. Polyetylen glykol 200	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.45. Polyetylen glykol 400	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.46. Polyetylen glykol 600	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.47. Polyetylen glykol 3500	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.48. Polysorbat 80	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.49. Serotonin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.50. Natriumklorid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.51. Natriumkromoglykat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.52. Natriumdioktylsulfosuksinat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.53. Natriumformaldehydsulfoksylat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.54. Natriumlaurylsulfat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.55. Natriumpyrosulfitt	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.56. Natriumstearat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.57. Natriumtiosulfat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.58. Tragant	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.59. Urea	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.60. Sink sulfat	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
3.61. Sink oksid	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	

4. Stoffer som brukes i homøopatiske veterinærpreparater:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
4.1. Alle stoffer som brukes i homøopatiske veterinærpreparater, forutsatt at de har en konsentrasjon som ikke overstiger én del per 10 000	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler»	

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 2804/95

av 5. desember 1995

om endring av vedlegg II til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)

(Tekst som er relevant for EØS)

KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESSKAPA HAR -

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 2796/95⁽²⁾, særleg artikkel 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtane:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartart slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levra eller nyrene. Levra og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdiar for muskel- eller feittvev.

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 291 av 6.12.1995, s. 8, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 30/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

⁽¹⁾ TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

⁽²⁾ TEF nr. L 290 av 5.12.1995, s. 1.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdiar for egg, mjølk eller honning.

Mineralske hydrokarbon bør førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Utvalet for tilpassing til den tekniske utviklinga av direktiv om fjerning av tekniske handelshindringar på området veterinærpreparat -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:**Artikkel 1**

Vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utfërda i Brussel, 5. desember 1995.

For Kommissjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommissjonen

⁽³⁾ TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

⁽⁴⁾ TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

VEDLEGG

I vedlegg II vert det gjort følgjande endring:

Under overskrifta «2. Organiske forbindelser» skal nytt nr. 2.28 lyde:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
«2.28. Mineralske hydrokarboner med lav til høy viskositet, herunder mikrokrystallinsk voks, ca. C ₁₀ -C ₆₀ ; alifatiske, forgrenede alifatiske og alisykliske forbindelser	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	Unntatt aromatiske og umettede forbindelser»

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/11****nr. 31/97
av 12. juni 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder,
prøving og sertifisering)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg II er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997⁽¹⁾.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 281/96 av 14. februar 1996 om endring av vedlegg I og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg II kapittel XIII nr. 14 (rådsforordning (EØF) nr. 2377/90) skal nytt strekpunkt lyde:

“- **396 R 0281:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 281/96 av 14. februar 1996 (EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 9).”

Artikkel 2

Teksten til kommisjonsforordning (EF) nr. 281/96 på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 13. juni 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 12. juni 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ Ennå ikke kunngjort.

⁽²⁾ EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 9.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 281/96**av 14. februar 1996****om endring av vedlegg I og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)****(Tekst som er relevant for EØS)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 2804/95⁽²⁾, særleg artikkel 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtene:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levera eller nyrene. Levera og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdier for muskel- eller feittvev.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdier for egg, mjølk eller honning.

Tetrasyklin, oksytetrasyklin, klortetrasyklin og alle stoff i sulfonamidgruppa bør førast opp i vedlegg I til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør det tidsrommet som dei mellombels maksimumsgrensene fastsette i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90 er gyldige for, lengjast for trimetoprim.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Det faste utvalet for veterinærpreparat -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 9, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 31/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

(²) TEF nr. L 291 av 6.12.1995, s. 8.

(³) TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

(⁴) TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

Artikkel 1

Vedlegg I og III til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 14. februar 1996.

For Kommisjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommisjonen

VEDLEGG

A. I vedlegg I vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal ny rubrikk under nr. 1.1.1 og nytt nr. 1.2.6.1-1.2.6.3 lyde:

1.1. Kjemoterapeutika

1.1.1. Sulfonamider

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«Alle stoffer som tilhører sulfonamidgruppen	Opprinnelig stoff	Storfe Sau Geit	100 µg/kg	Melk	Samlet restmengde av alle stoffer i sulfonamidgruppen må ikke overstige 100 µg/kg»

1.2. Antibiotika

1.2.6. Tetrasykliner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.6.1. Tetrasyklin	Summen av det opprinnelige stoffet og dets 4-epimer	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	600 µg/kg 300 µg/kg 100 µg/kg 100 µg/kg 200 µg/kg	Nyrer Lever Muskler Melk Egg	
1.2.6.2. Oksytetrasyklin	Summen av det opprinnelige stoffet og dets 4-epimer	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	600 µg/kg 300 µg/kg 100 µg/kg 100 µg/kg 200 µg/kg	Nyrer Lever Muskler Melk Egg	
1.2.6.3. Klortetrasyklin	Summen av det opprinnelige stoffet og dets 4-epimer	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	600 µg/kg 300 µg/kg 100 µg/kg 100 µg/kg 200 µg/kg	Nyrer Lever Muskler Melk Egg»	

B. I vedlegg III vert det gjort følgjande endring:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal nr. 1.1.2.1 lyde:

1.1. Kjemoterapeutika

1.1.2. Derivater av diaminopyrimidin

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.1.2.1. Trimetoprim	Trimetoprim	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	50 µg/kg	Muskler, lever, nyrer, fett, melk	Midlertidige MRL utløper 1. januar 1998»

EØS-KOMITEENS BESLUTNING**97/EØS/37/12****nr. 32/97
av 12. juni 1997****om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder,
prøving og sertifisering)****EØS-KOMITEEN HAR -**

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, justert ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt avtalen, særlig artikkel 98, og

ut fra følgende betraktninger:

Avtalens vedlegg II er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 21/97 av 2. mai 1997⁽¹⁾.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 282/96 av 14. februar 1996 om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen -

BESLUTTET FØLGENDE:**Artikkel 1**

I avtalens vedlegg II kapittel XIII nr. 14 (rådsforordning (EØF) nr. 2377/90) skal nytt strekpunkt lyde:

“- **396 R 0282:** Kommisjonsforordning (EF) nr. 282/96 av 14. februar 1996 (EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 12).”

Artikkel 2

Teksten til kommisjonsforordning (EF) nr. 282/96 på islandsk og norsk, som er vedlagt de respektive språkversjoner av denne beslutning, har samme gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 13. juni 1997, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser i henhold til avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

Utferdiget i Brussel, 12. juni 1997.

For EØS-komiteen

Formann

C. Day

⁽¹⁾ Ennå ikke kunngjort.

⁽²⁾ EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 12.

KOMMISJONSFORORDNING (EF) nr. 282/96**av 14. februar 1996****om endring av vedlegg I, II og III til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse(*)****(Tekst som er relevant for EØS)****KOMMISJONEN FOR DEI EUROPEISKE FELLESKAPA HAR -**

med tilvising til traktaten om skipinga av Det europeiske fellesskapet,

med tilvising til rådsforordning (EØF) nr. 2377/90 av 26. juni 1990 om en framgangsmåte i Fellesskapet for fastsettelse av maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparater i næringsmidler av animalsk opprinnelse⁽¹⁾, sist endra ved kommisjonsforordning (EF) nr. 281/96⁽²⁾, særleg artikkel 6, 7 og 8, og

ut frå desse synsmåtene:

I samsvar med forordning (EØF) nr. 2377/90 må det gradvis fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av alle farmakologisk verksame stoff som vert nytta i Fellesskapet i veterinærpreparat som skal tilførast dyr som er meinte for næringsmiddelproduksjon.

Maksimumsgrenser for restmengder kan først fastsetjast etter at Utvalet for veterinærpreparat har granska alle viktige opplysningar med omsyn til om restmengder av det aktuelle stoffet er skadelege for forbrukarane av næringsmiddel av animalsk opphav, og med omsyn til kva innverknad restmengdene har på den industrielle foredlinga av næringsmiddel.

Når det skal fastsetjast maksimumsgrenser for restmengder av veterinærpreparat i næringsmiddel av animalsk opphav, må det gjerast greie for kva dyreartar slike restmengder kan finnast i, kor store restmengder som kan tillatast i kvart av dei aktuelle kjøtveva frå dyret som er handsama (målvev), og kva type restmengd som skal kontrollerast (restmarkør).

Når det gjeld kontrollen av restmengder i medhald av regelverket til Fellesskapet på dette området, bør maksimumsgrensene for restmengder vanlegvis fastsetjast for målvev i levra eller nyrene. Levra og nyrene vert ofte fjerna frå dyreskrottar i internasjonal handel, og difor bør det òg fastsetjast grenseverdier for muskel- eller feittvev.

Dersom veterinærpreparat skal tilførast eggleggjande fjørfe, dyr i laktasjon eller honningbier, må det òg fastsetjast grenseverdier for egg, mjølk eller honning.

Cefquinom bør førast opp i vedlegg I til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Buserelin, ketoprofen, koffein, teofyllin og teobromin bør førast opp i vedlegg II til forordning (EØF) nr. 2377/90.

For å gjere det mogleg å fullføre vitenskaplege granskingar bør josamycin, decoquinat og colistin førast opp i vedlegg III til forordning (EØF) nr. 2377/90.

Det bør fastsetjast ein frist på 60 dagar før denne forordninga tek til å gjelde, slik at medlemsstatane, for å ta omsyn til føresegnene i denne forordninga, får høve til å gjere naudsynte tilpassingar i løyva til å marknadsføre dei aktuelle veterinærpreparata som er gjevne i medhald av rådsdirektiv 81/851/EØF⁽³⁾, sist endra ved direktiv 93/40/EØF⁽⁴⁾.

Dei tiltaka som er fastsette i denne forordninga, er i samsvar med fråsegna frå Det faste utvalet for veterinærpreparat -

VEDTEKE DENNE FORORDNINGA:

(*) Denne EF-rettsakten, kunngjort i EFT nr. L 37 av 15.2.1996, s. 12, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 32/97 av 12. juni 1997 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) TEF nr. L 224 av 18.8.1990, s. 1.

(²) TEF nr. L 37 av 15.2.1996, s. 9.

(³) TEF nr. L 317 av 6.11.1981, s. 1.

(⁴) TEF nr. L 214 av 24.8.1993, s. 31.

Artikkel 1

Vedlegg I, II og III til forordning (EØF) nr. 2377/90 vert endra i samsvar med vedlegget til denne forordninga.

Artikkel 2

Denne forordninga tek til å gjelde 60. dagen etter at ho er kunngjord i *Tidend for Dei europeiske fellesskapa*.

Denne forordninga er bindande i alle delar og gjeld direkte i alle medlemsstatane.

Utferda i Brussel, 14. februar 1996.

For Kommissjonen

Martin BANGEMANN

Medlem av Kommissjonen

VEDLEGG

A. I vedlegg I vert det gjort følgjande endring under overskrifta «1. Anti-infektiva»:

1.2. Antibiotika

1.2.2. Cefalosporiner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.2.1. Cefquinom	Cefquinom	Storfe	20 µg/kg	Melk»	

B. I vedlegg II vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «2. Organiske forbindelser» skal nytt nr. 2.29-2.33 lyde:

Farmakologisk virksomme stoffer	Dyreart	Andre bestemmelser
«2.29. Buserelin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
2.30. Ketoprofen	Storfe, dyr av hestefamilien	
2.31. Koffein	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
2.32. Teofyllin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler	
2.33. Teobromin	Alle arter som brukes til produksjon av næringsmidler»	

C. I vedlegg III vert det gjort følgjande endringar:

Under overskrifta «1. Anti-infektiva» skal nytt nr. 1.2.2.4, 1.2.6.2 og 1.2.8.1 lyde:

1.2. Antibiotika

1.2.2. Makrolider

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.2.4. Josamycin	Josamycin	Kyllinger	400 µg/kg 200 µg/kg 200 µg/kg	Nyrer Lever, muskler, fett Egg	Midlertidige MRL utløper 1. juli 2000»

1.2.6. Kinoloner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.6.2. Decoquinat	Decoquinat	Storfe, sau	500 µg/kg	Muskler, lever, nyrer, fett	Midlertidige MRL utløper 1. juli 2000»

1.2.8. Polymyxiner

Farmakologisk virksomme stoffer	Restmarkør	Dyreart	MRL	Målvev	Andre bestemmelser
«1.2.8.1. Colistin	Colistin	Storfe, sau, svin, kyllinger, kaniner Storfe, sau Kyllinger	200 µg/kg 150 µg/kg 50 µg/kg 300 µg/kg	Nyrer Lever, muskler, fett Melk Egg	Midlertidige MRL utløper 1. juli 2000»

EF-ORGANER

KOMMISJONEN

Forhåndsmelding om en foretakssammenslutning (Sak nr. IV/M.960 - Frantschach/MMP/Celulozy Swiecie)

97/EØS/37/13

1. Kommisjonen mottok 26. august 1997 melding i henhold til artikkel 4 i rådsforordning (EØF) nr. 4064/89⁽¹⁾ om en planlagt foretakssammenslutning, der foretakene Frantschach AG (Frantschach), som kontrolleres av HKW Privatstiftung og Anglo American Corporation of South Africa Ltd. (Anglo American) i fellesskap, og Mondi Minorco Paper SA (MMP), som kontrolleres av Anglo American alene, overtar felles kontroll som definert i rådsforordningens artikkel 3 nr. 1 bokstav b) over Zakłady Celulozy I Papieru w Swiecie (Swiecie), ved kjøp av aksjer.
2. De aktuelle foretakene har virksomhet på følgende områder:
 - Frantschach: produksjon av cellulose, papir og papp samt engrosomsetning av papir og tre,
 - MMP: holdingselskap for Anglo Americans eierandeler innen cellulose- og papirindustrien utenfor Sør-Afrika.
 - Swiecie: cellulose, sekkepapir, emballasjematerialer og papp.
3. Etter en foreløpig undersøkelse finner Kommisjonen at den meldte foretakssammenslutningen kan komme inn under virkeområdet for rådsforordning (EØF) nr. 4064/89. Det er imidlertid ikke gjort endelig vedtak på dette punkt.
4. Kommisjonen innbyr interesserte parter til å framlegge eventuelle merknader til den planlagte transaksjonen for Kommisjonen.

Merknadene må være Kommisjonen i hende senest ti dager etter at dette ble offentliggjort, i EFT nr. C 265 av 2.9.1997. Merknadene kan sendes til Kommisjonen per faks (faksnr. +32 2 296 43 01/296 72 44) eller med post, med referanse IV/M.960 - Frantschach/MMP/Celulozy Swiecie, til følgende adresse:

Commission of the European Communities
Directorate-General for Competition (DG IV)
Directorate B - Merger Task Force
Avenue de Cortenberg 150
B-1049 Brussel

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 av 30.12.1989. Rettelse i EFT nr. L 257 av 21.9.1990, s. 13.

Forhåndsmelding om en foretakssammenslutning **97/EØS/37/14**
(Sak nr. IV/M.961 - Frantschach/Bischof+Klein/F+B Verpackungen)

1. Kommissjonen mottok 26. august 1997 melding i henhold til artikkel 4 i rådsforordning (EØF) nr. 4064/89⁽¹⁾ om en planlagt foretakssammenslutning, der foretakene Frantschach AG (Frantschach), som kontrolleres av HKW Privatstiftung og Anglo American Corporation of South Africa Ltd. (Anglo American) i fellesskap, og Bischof+Klein GmbH&Co.KG (Bischof+Klein), som kontrolleres av Frantschach og familiene Klein/Günther i fellesskap, overtar felles kontroll som definert i rådsforordningens artikkel 3 nr. 1 bokstav b) over F+B Verpackungen GmbH (FBV), ved overføring av selskaper og andeler til Frantschach-foretaket Franconia Verpackung GmbH, nå FBV.
2. De aktuelle foretakene har virksomhet på følgende områder:
 - Frantschach: produksjon av cellulose, papir og papp samt engrosomsetning av papir og tre,
 - Bischof+Klein: produksjon av fleksible emballasjematerialer,
 - F+B Verpackungen: produksjon og salg av industrisekker og andre fleksible emballasjematerialer samt eierandeler i andre selskaper med tilsvarende virksomhet.
3. Etter en foreløpig undersøkelse finner Kommissjonen at den meldte foretakssammenslutningen kan komme inn under virkeområdet for rådsforordning (EØF) nr. 4064/89. Det er imidlertid ikke gjort endelig vedtak på dette punkt.
4. Kommissjonen innbyr interesserte parter til å framlegge eventuelle merknader til den planlagte transaksjonen for Kommissjonen.

Merknadene må være Kommissjonen i hende senest ti dager etter at dette ble offentliggjort, i EFT nr. C 265 av 2.9.1997. Merknadene kan sendes til Kommissjonen per faks (faksnr. +32 2 296 43 01/296 72 44) eller med post, med referanse IV/M.961 - Frantschach/Bischof+Klein/F+B Verpackungen, til følgende adresse:

Commission of the European Communities
Directorate-General for Competition (DG IV)
Directorate B - Merger Task Force
Avenue de Cortenberg 150
B-1049 Brussel

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 av 30.12.1989. Rettelse i EFT nr. L 257 av 21.9.1990, s. 13.